

Truyện hình sự

MAX BRAND

truy tìm
tội phạm

vh

Nhà xuất bản Văn học

Chương 1

Anh hùng rơm

Hai tay sai dài trên nệm, nằm rảnh thêm một lát theo thói quen lười biếng, Weldon mở mắt nhìn khoảng trần nhà thụng xuống ngay trên đầu, hít một hơi làn không khí yên lặng, ấm cúng của buổi chiều lúc 5 giờ 30. Dòng suy nghĩ mông lung khiến anh như bất động. Anh chẳng thể nhớ đến nước Mỹ, quê cha đất tổ hay cái tỉnh lẻ anh ta đang hiện hữu đây - cho đến khi anh ta ngước mặt lên nhìn qua cửa sổ, bỗng trông thấy phần mặt trước xù xì, nham nhở của ngọn núi Bull.

Thở phào nhẹ nhõm, Weldon hạ đầu xuống chiếc gối mềm mại. Anh đang ở San Trinidad, và với chút bản khoăn, anh cần lưu ý đến vùng đất này. Đã có quá nhiều nơi trong khoảng thời gian gần đây lướt nhanh qua mắt tựa những lá bài chuyển động dưới ngón tay anh. Nhắm mắt lại lần nữa, anh để mặc cho tên tuổi và những gương mặt hiện ra trong ký ức như dòng nước chảy qua khe suối. Bất giác anh mỉm cười. Giờ thì anh thích nằm yên với đầu óc trống rỗng, suy tư thụ động để mà hồi tưởng. Cuộc sống đối với Weldon, không mục đích, không cần đạo đức hóa và tất cả khía cạnh đầy hương hoa mật ngọt của nó. Chuyện ăn uống, anh có thể so tài với một con dê, thần kinh có thể sánh với con bò mộng, chúa tể trầm tĩnh của vùng đồng cỏ. Lúc ăn, khi ngủ, cả chuyện hít thở, Weldon đều thích thú hưởng thụ.

Thế thì chả vội gì ngồi dậy lúc này. Từ phần còn lại của căn phòng nhỏ quét vôi trắng, trời nóng ngọt ngọt như bếp lò. Nhưng chính trong sức nóng mãnh liệt ấy, Weldon say sưa chìm đắm trong cảm giác từng sợi dây thần kinh và cơ bắp đang được thư giãn.

Cuối cùng, khi cơn đói bắt đầu trở dậy, anh vói tay mở cửa.

- Thức ăn. - Weldon gọi, âm thanh vang vọng dọc theo hành lang.

Nhắm mắt lại lần nữa, anh chờ đợi. Sau cùng, anh nghe tiếng sột soạt của chiếc váy dài. Cô hầu phòng người Mexico gõ cửa bước vào. Thông thường, những cô hầu phòng không rụt rè, e thẹn. Thế nhưng anh cảm giác được vẻ do dự của cô ta qua những bước chân ngập ngừng khi cô ấy bước vào.

- Thưa ngài.
- Không nói tiếng Anh được à? - Weldon ướm lời.
- Không, thưa ngài. Một chút ít thôi.
- Hãy báo cho bố cô biết đi. - Bằng giọng Tây Ban Nha rất chuẩn, Weldon nói tiếp.

Rồi anh mở to đôi mắt ngược nhìn cô nàng xinh xắn, một nét xinh xắn không chối cãi được.

Ý tưởng về thức ăn bỗng hiện ra trong đầu Weldon.

- Chẳng biết quý ngài dùng gì?
- Giờ nào thức đó. - Weldon đáp và tiếp tục quan sát cô nàng. Không hề có một yêu cầu thô bạo mà hầu như anh đang chiêm ngưỡng bức tranh đẹp.

Và rồi, anh khẽ hát, nhẹ nhàng như hơi thở:

“Ánh mắt như chiều hôm, miệng như mặt trời hồng”.

Cô ả đỏ mặt, còn Weldon mỉm cười thân thiện.

- Quý ngài đây có đói bụng không?
- Hẳn rồi.
- Ông muốn dùng gì?
- Bất cứ thứ gì trong ngôi nhà này đều OK.

Dĩ nhiên là món bánh frijoles, lại nữa, món bánh xèo bằng bột bắp tortillas. Chẳng nơi nào trên đất Mexico có món bánh frijoles tuyệt hơn thứ bánh quế trắng, mỏng do chính bàn tay má cô ta làm ra. Còn món thịt dê tươi rói luôn sẵn sàng để nấu: những miếng thịt thái mỏng, ghim vào cây xiên, nướng lên thơm phức có thể vừa thổi vừa ăn. Chuyện tắm rửa đã có hai cậu bé mozos khỏe mạnh mang những xô nước đến làm đầy cái bồn thiếc ở căn phòng sát vách. Anh hoàn toàn có thể bơi lội trong đó.

Cô ta rời phòng. Giọng hát Weldon mướt mà theo sau:

“Ánh mắt như chiều hôm, miệng như mặt trời hồng”.

Anh nghe thấy tiếng chân cô nàng ngập ngừng nơi hành lang rồi cất bước chậm chậm. Anh chàng ngồi dậy với nụ cười thầm.

- San Trinidad, - Giọng anh chàng thì thầm - ta yêu mày lắm!

Rồi Weldon đứng lên, bước vào bồn thiếc trong căn phòng kế cận. Hai cậu bé mozos vừa thán phục, vừa tỏ vẻ kính sợ xối từng xô nước lạnh này sang xô khác lên bờ vai to lớn, trắng trẻo, lên những bắp cơ run run vì lạnh của anh.

Lau khô mình mẩy và mặc quần áo xong xuôi, anh bước xuống sân trong của khách sạn. Những chiếc đinh giày lèng kèng theo từng bước chân của anh. Những chiếc đinh vàng với vẻ lấp lánh, ngời sáng mới tuyệt vời làm sao khi chàng vượt qua khoảng trống đầy ánh mặt trời.

Sức nóng chói chang chết tiệt ấy làm màu đỏ của ngói mang màu lửa, bức tường trắng trở thành bức màn lửa. Nhưng Weldon chẳng cần tránh né. Đứng ngay giữa sân, hạ chiếc nón rộng vành xuống, anh để vàng sáng chói lòa phủ quanh người với tất cả sức nóng của nó.

Một người đàn ông thấp bé, gương mặt nhỏ, rậm nâu, từ bóng râm của một góc sân phủ dây leo, nói tiếng Anh với giọng cau có:

- Nay, cậu bé, cẩn thận đấy. Coi chừng phỏng nắng!

- Cám ơn. - Anh đáp lại - Nhưng tôi cần tắm nắng.

Băng ngang qua cái bàn nhỏ giữa những hàng cột, chàng nằm ườn trên một chiếc ghế, làm nó kêu kè kệt như chẳng thể chịu nổi sức nặng của anh ta.

- Nắng giết vi khuẩn! - Anh giải thích.

Vẫn luôn là cách nói như vậy: hoàn tất một câu với những phần rời rạc. Weldon ngược nhìn người đàn ông nhỏ bé với nụ cười vui vẻ, ánh mắt long lanh, một chút ngây ngô như thầm bảo mọi thứ trong cuộc đời đối với anh đều tốt đẹp cả.

Những chiếc bánh frijoles hấp chín cuộn trong những chiếc bánh quế mỏng xám được mang đến. Anh bắt đầu ăn mạnh, nhưng không vội vã.

Đằng sau điệu xì gà Mexico, người đàn ông thấp bé, gương mặt nâu nhỏ cau mày nhìn mớ thức ăn dần dần biến mất. Nhích chiếc ghế một chút, ông ta lắc đôi vai đột ngột để ngồi sát Weldon hơn.

Những chiếc bánh frijoles và cả món bánh xèo bằng bột bắp tortillas đã mất dạng. Thêm những chiếc tortillas được mang ra với một đĩa lớn thịt dê tơ chặt thành từng khúc vuông vức, vàng rộm. Thêm một đĩa nước sốt

đỏ, Weldon nhúng từng miếng thịt vào đĩa sốt, không vội vã nhưng thức ăn bắt đầu biến đi rất nhanh. Không bao giờ anh ngốn cho đầy họng. Chẳng qua là khả năng ẩm thực quá tốt cho bất kỳ khoảng thức ăn nào được mang ra.

Người đàn ông thấp bé chỉ ngồi yên lặng mà đưa mắt nhìn, dù ông ta không hề muốn nhìn người khác ăn với kiểu cách như vậy. Lắc lư cái đầu và hướng đôi mắt về phía trước như thể đang đuổi ruồi, giờ thì ông ta nhìn ra xa, tay nhịp nhịp nhanh những ngón nhỏ xíu lên bàn. Tuy nhiên, thỉnh thoảng đôi mắt ông ta vẫn quan sát đĩa thức ăn và Weldon đang dùng.

Weldon giơ cao một cục thịt đặc biệt ghim vào phần cuối của con dao trên tay: nó cháy khét ở phần ngoài rìa, phần còn lại to dày màu vàng sậm dính đầy nước sốt.

- Dùng một ít đi. - Weldon thử mời ông ta.

Người đàn ông nhúc nhích xung quanh cái ghế.

- Anh bạn trẻ à, - Ông ta lên tiếng - có phải tôi đã đủ già để khuyên anh bạn điều gì chẳng?

- Lời khuyên ư? - Weldon thì thầm - Chẳng ai cho không một lời khuyên. Hẳn phải trả giá cao để đáp lại chúng đúng không?

- Này - Người đàn ông bắt đầu.

- Lời khuyên hả? - Weldon nhắc lại - Lời khuyên là kinh nghiệm, có thể tóm tắt như vậy.

- Nó là... - Người đàn ông tiếp lời - và vì thế...

Hạ thấp giọng, Weldon thì thầm.

- Một lời khuyên hẳn tốt hơn ánh mắt soi mói.

- Dĩ nhiên rồi anh bạn. Tôi muốn kể cho anh bạn nghe một chuyện.

- Ai mà không nghe theo lời khuyên. - Weldon tiếp tục với giọng nhỏ nhẹ - Chẳng làm nên tích sự gì cả.

- Tiếp tục. Tiếp tục đi! - Người đàn ông cau có - Nói cho biết những điều bạn muốn về vấn đề ấy đi. Tôi có thể chờ. Tôi đang đợi đây này.

- Tôi sẽ nhận lời mách bảo từ bất kỳ ai như thế là bố tôi. - Anh tiếp tục.

- Bảo ban vẫn tốt hơn là roi vọt. Ấy, người ta thường nói những người tệ hại nhất vẫn có thể khuyên những lời tốt nhất. - Weldon mỉm cười thân thiện.

- Ông có thể dùng một chút thịt nướng không?

Khẽ nhíp những ngón tay, người đàn ông hầu như giận dữ.

- Không. - Ông ta kêu lên - Tôi không dùng những thứ đó. Và những thứ kia nữa, loại nước sốt ấy. Anh có biết nó là gì không?

Weldon ngập ngừng một chút. Nhưng với bản tính không nề nao núng anh nói tiếp:

- Khẩu vị đối nghịch nhau như nước với lửa. Ông nghĩ sao về điều này?

Người đàn ông mở to mắt nhìn. Chòm râu cằm mỏng, nhọn, để theo một xưa tạo cho vẻ mặt ông ta có nét hiểm độc. Nó run run khi ông ta gằn từng tiếng một:

- Nhìn anh bạn ăn tôi muốn lợm giọng. Nó làm gan ruột tôi muốn nôn ra từng khúc. - Giọng ông ta quả quyết.

Anh chàng Weldon đặt mẫu thịt đang được làm đề tài vào miệng, vẫn nói tiếp không một chút phiền lòng về những điều vừa nghe.

- Nó à? - Anh đáp lại - Ngay bây giờ, ông biết tôi có cảm giác gì không? Mọi thứ đều rất OK nếu ông dùng nó đúng cách, còn nếu không thì...

- Thế sao? - Ông ta mĩa mai - Thần học à?

- Tại sao không? - Weldon hỏi lại - Nếu ông muốn dạy một người làm bếp thì phải thực hiện ngay trong nhà bếp chứ không phải trên bàn ăn. Thường tôi vẫn dùng những gì tôi có.

Ông ta rùng mình. Đưa hai tay đỡ lấy đầu, môi ông ta run run quanh điệu xì gà. Những ngum khói lan nhanh trước mặt ông ta và xuyên qua làn khói ấy, đôi mắt lim dim hướng về phía Weldon.

- Tôi nghĩ ra điều gì trong bụng dạ anh bạn rồi. - Ông ta thở dài.

- Tôi chưa từng biết đau bụng là gì. - Weldon đáp lại.

Và anh kết thúc miếng thịt cuối cùng với phần nước sốt còn lại. Vết hết chỗ nước sốt bằng miếng thịt dê, nước sốt bám vào miếng thịt nhiều

đến nỗi chàng phải dùng môi hứng.

Người đàn ông chẳng dám nhìn cái hỗn hợp đó được nuốt như thế nào. Đưa hai tay che mắt, ông ta vẫn để tay thấp vừa tầm kịp quan sát cái màn ăn uống ghê rợn đó. Vừa nấc một cái, vừa rời khỏi ghế, ông ta rảo vài bước tới lui rồi ngồi xuống với một cốc bia, bắt đầu ngắm nghía Weldon.

Chương 2

Con người tự do

Cô hầu phòng dường như phải làm đủ mọi việc trên đời. Cô ta đứng trước mặt Weldon, thu dọn chõng chén đĩa. Vẻ ngạc nhiên làm miệng cô há hốc. Cúi xuống gầm bàn, nhìn quanh ngoài sân như thể tìm một con chó hoang đang ăn một phần của số thức ăn đầy nhóc đó. Cô ta còn chú ý đến túi quần, túi áo của Weldon với vẻ nghi ngờ.

Anh bèn lộn ngược chúng ra.

Thấy vậy, cô nàng quơ quơ bàn tay xinh xắn, phát cười lên.

-Ồ không, thưa ngài. Chỉ có điều, thật là kỳ diệu!

- Còn thứ gì nữa không? Có bia chứ? - Weldon hỏi.

- Vâng, thưa ngài.

- Giữ trong hầm rượu à?

- Vâng, thưa ngài.

- Hầm rượu có lạnh không?

- Giống như băng đá. Chỉ nghĩ đến đó cũng làm người ta rùng mình.

- Nào, hãy vì tôi mà xuống đó, rùng mình một chút đi. - Weldon bảo - Xuống đây tìm cái chai lạnh nhất ấy. Mang lên đây cho tôi. Nhớ mang theo ba, bốn chai đó nhé!

Cô ta lẳng lặng đi ra.

- Này anh bạn! - Người khách lạ thì thào - Không hút thuốc à?

Với vẻ mặt trầm tĩnh, Weldon vừa nhìn ông ta vừa dùng tay vẩn một điếu thuốc: các ngón tay kẹp lấy sợi thuốc vào đầu một mẩu giấy, lăn tròn, lướt nhẹ đầu lười qua đầu giấy còn lại. Rồi bật một diêm quẹt. Một nửa điếu thuốc chui thẳng vào hai lá phổi chàng chỉ trong một hơi rít.

- Khiếp quá! - Ông ta kêu lên, mím môi lại rồi liệng điếu xì gà ra xa, vẻ kích động - Tôi cho rằng, anh bạn sẽ bị sặc đấy. Tôi mong như vậy.

- Ông bạn à! - Weldon đáp. Khi chàng bắt đầu nói, làn khói thoát ra từng ngum một xoắn tít. Đầu tiên là những hơi khói xanh trắng, kể đến những cuộn to, và rồi dày đặc như mây.

- Ông bạn nè, tôi đang hưởng thụ giây phút tuyệt vời. Đang ở tâm trạng sáng khoái nhất. Mọi thứ hẳn sẽ rất tuyệt. Và rồi...

Cô gái xuất hiện, xách khệ nệ sáu chai bia, đặt chúng lên bàn từng chai kề nhau.

- Uống nhanh lên đi. - Ông khách lạ giục, nhúc nhích không ngừng trên chiếc ghế - Tôi muốn nghe chúng sủi bọt xì xì khi chui vào bụng anh.

- Nhấn nạy một chút đi. - Weldon lăm bằm - Nếu không thì một cơ hội tuyệt vời sẽ không được tận dụng một cách tuyệt vời. Đây là điều hổ thẹn. Còn ông bạn thì sao, làm vài chai bia được chứ?

- Uống bia ư? Cái thứ chết tiệt đó à? - Giọng ông ta giận dữ - Cho cả hàng đồng đô-la thử xem tôi có uống nó không?

- Không dùng à? Đáng tiếc quá! - Weldon hỏi lại - Mọi người phải đi trên con đường của chính mình. Thế mà tôi nghĩ... - Nói đến đây, anh bật nắp chai bia. Chỉ dùng đầu ngón tay, chàng kéo cái nắp ra dễ ợt. - Thế mà theo tôi những chai này có nhiều giá trị lắm đấy.

- Đây, sao không uống đi? - Người khách lạ trở nên phấn khích - Nó làm tôi phát điên lên đây này. Cổ họng của bạn sẽ bỏng rát lên. Rồi anh bạn quay mòng mòng say bí tỉ.

- Chúc sức khỏe cô em, cô em xinh đẹp. - Weldon hướng về cô gái.

Hai tay nắm chặt nhau, cô nàng cúi chào.

- Chúc cô em từ đôi mắt xinh đẹp, đôi môi mọng, đến trái tim nhân từ.

Đưa tay bịt đầu chai bia, chàng đưa lên miệng tu một hơi. Thức uống có cồn màu hổ phách chảy ồng ộc.

Người đàn ông im lặng nhìn, cọ quậy rồi nhấc nửa người lên khỏi ghế.

- Khà! - Thở ra một cái, chàng đặt chai xuống bàn.

- Khiếp quá! - Người khách lạ thốt lên.

- Ấy, bây giờ, xin chúc mừng những điều tốt đẹp, tốt đẹp hơn nữa... -

Weldon tiếp - Nếu thức ăn và thứ nước sốt cô ta ưu tiên phục vụ cho tôi.

Chai thứ hai tiếp theo chai trước với cùng tốc độ. Hạ chai xuống, anh với tiếp chai nữa:

- Còn chai này dành cho cô em xinh đẹp và người đầu bếp, cả mảnh đất đã sinh ra hai mẹ con cô.

Rồi chai thứ ba biến đi giống hai chai trước. Weldon ngả lưng ra sau, vẫn thêm điếu thuốc nữa.

- Làm một điều với tôi đi, ngài Dickinson!

Ông Dickinson nhịp nhịp những ngón tay, không chỉ một mà đến hai, ba lần nghe như tiếng bập bùng liên tục của pháo nổ ngày 4 tháng 7.

- Anh bạn biết tôi à? - Dickinson thốt ra - Thật ngạc nhiên đấy.

- Mọi người đều biết ông, ngài Jim Dickinson. - Weldon mỉm cười - Thán phục ông. Ai cũng muốn nhìn thấy ông.

- Ấy, nín đi Weldon! - Dickinson kêu lên.

Ông ta lấy ra một điều xì gà khác, đốt sai đầu và cô gắng để làm nó cháy. Thế nhưng vô hiệu. Có thể là quá kích động, ông ta không nhận thấy sai lầm.

- Anh bạn đến đây bằng cách nào? - Dickinson hỏi.

- Bằng mọi cách: khi đi ngựa, lúc lội bộ, khi dừng tàu hỏa...

- Không thể tin được. - Dickinson ồ lên - Tôi đã cho người xét tất cả các chuyến tàu. Mọi chuyến ở bên...

- Ông đã cho lục xét ở buồng lái chưa?

- Ồ, cái gì? - Dickinson kêu lên - Không thể tin nổi. Anh đã làm gì với người lái tàu? Há?

- Đặt anh ta ngủ trong toa nhiên liệu.

- Vâng, vâng. - Giọng Dickinson rên rỉ - Không thể tin được. Không thể tin vào chính đôi mắt lẫn đôi tai của mình nữa.

- Vâng. - Weldon tiếp - Thế là cuối cùng chúng ta gặp nhau ở Mexico.

- Tại sao anh bạn không nói thứ tiếng Anh chuẩn mực nhỉ? - Người kia thốt lên vẻ bức tức - Tại sao anh bạn luôn dùng thứ tiếng lóng hằm bà làng trong khi anh bạn hiểu biết nhiều hơn thế chứ?

- Nói chuyện hay đi đứng, - Đưa mắt lướt nhanh qua Dickinson, chàng đáp lại - tôi luôn chuộng cách ngăn nhất.

Ngay lối ra vào của khoang sân trong xuất hiện một chiếc xe hơi màu xám dài, mui to. Chỉ thấy những bùm khói tỏa ra, không nghe được tiếng vù vù của máy xe.

- Đây là xe dành cho quý ông. - Weldon nhận xét - Để xem ai cầm lái nào?

Có một cô gái đang phủ lớp bụi đường rồi vượt qua khoảng sân trước với những bước nhanh nhẹ nhàng. Khẽ ngừng lại, cô ta đảo mắt nhìn những cánh cửa sổ ở phần nhà trước và bước vào khách sạn.

“Ánh mắt như chiều hôm, miệng như mặt trời hồng”. - Weldon khe khẽ hát.

- Anh bạn biết cô ả à?

- Biết cô ta ư? - Giọng Weldon vang lên. - Ít ra là không quên cô ta. Nhất là cặp mắt.

- Tôi đã nhìn thấy, - Dickinson càu nhàu - “đôi mắt như chiều hôm”. Vâng, nửa đêm thì có, với tên giết người mang chất nổ đột nhập vào nhà. Anh bạn biết cô ta không?

- Cần gì biết!

- Đó là Francesca Laguarda.

- Người Ý à?

- Tôi không biết. Tôi chỉ muốn bỏ tù ả mà thôi.

- Cô ta gian xảo ư? - Dickinson kêu lên - Tôi đã từng gặp chúng ở miền Đông, rồi ở miền Tây. Á và tên đồng bọn đi cùng.

Giọng ông ta dường như uất ức rồi tiếp:

- Chúng trói tôi lại đêm qua. Nhưng Baxter đã chết.

- Và dĩ nhiên bây giờ họ muốn treo cổ tôi lên.

- Hẳn như vậy rồi. - Dickinson quạu quọ - Cái thằng Baxter ngu xuẩn, trước lúc lìa đời, thú nhận rằng hẳn phải có một cái giá dành cho anh bạn. Còn anh bạn tìm đường thoát khỏi nó. Phải công nhận anh bạn là người tự do. Hoàn toàn tự do đi đến nơi anh bạn thích.

Chương 3

Khi gương mặt xinh đẹp hớp hồn bạn...

Đáp lại lời nhận xét thông minh này, Weldon hất ngược đầu ra sau, lặng nhìn thật lâu những tua dài của giàn dây leo đung đưa qua lại trước gió.

- Thật may mắn làm sao! - Weldon nhận xét.

- May mắn ư? - Thái độ ông ta đột nhiên thay đổi, hạ thấp người trong chiếc ghế - Giải thích điều đó đi Weldon!

- Ngày ngài Dickinson! Tôi chẳng hề nghĩ đến chuyến đi này, chuyến đi đến San Trinidad. Chẳng hề nghĩ tôi sẽ ngồi đây, ăn thịt dê nướng, uống bia và nói chuyện với ông.

Vẫy vẫy bàn tay to. Weldon mỉm cười lần nữa, thân thiện nhưng có một chút trống vắng. Dickinson đứng dậy. Mọi cử động tựa như cú nhảy Nghiêng vai vào cây cột, ông ta đưa mắt nhìn Weldon.

- Năm nay bao nhiêu tuổi rồi Weldon?

- Ít hơn cái tuổi mà ông nghĩ vài năm.

- Đồ chết tiệt! Theo tôi đoán anh bạn chưa thoát khỏi lớp tã bọc.

Mặc dù điều thứ hai chưa hết, Weldon vẫn vẫn tiếp điều thứ ba rồi đốt trên ngọn lửa.

Dickinson nhăn mặt, cau có không khác nào gương mặt người bị chứng khó tiêu.

- Tại sao anh bạn làm vậy? - Dickinson thô bạo hỏi.

- Uống bia hả?

- Anh bạn thừa biết tôi muốn nói gì. Đừng có đánh trống lảng khi tôi hỏi chuyện. Đừng bày trò ma mãnh với tôi.

Chàng Weldon lắng nghe những lời xác xược này với sự im lặng tuyệt đối, vẫn với đôi mắt hiền hòa, anh nói:

- Chỉ một lý do duy nhất, tôi ghét làm việc. - Anh thừa nhận.

- Chỉ muốn làm một khối thịt thừa sống vất vưởng bên lề xã hội thôi sao? - Cũng với thái độ hung bạo, ông ta tiếp - Điều này chẳng đúng, chẳng công bằng. Chúng ta gặp đủ rắc rối với thế giới tội phạm chuyên nghiệp, ngu xuẩn nhưng thừa ma mãnh để gây tội ác. Nhưng bộ não kém phát triển

đáng lẽ phải được điều trị trong bệnh viện chứ không phải nhà giam. Những tên La Tinh, những tên phương Đông ngu xuẩn, những tên nghiện ma túy, những kẻ nghiện rượu: đủ các loại dốt nát. Tội phạm là điên rồ, tôi luôn nói thế. Nhưng mà anh bạn, anh chẳng điên khùng. Anh bạn thông minh lại được giáo dục tốt. Đáng giá hàng ngàn đô-la để trang bị cho anh bạn như thế. Còn anh bạn làm gì với sự trang bị này? Phí phạm nó à?

Còn tệ hơn vậy nữa. Giống như dùng chiếc tàu chiến cực tốt cho bọn hải tặc trộm lén, hèn hạ. Mà này nếu anh bạn tính làm tội phạm, sao chẳng làm điều gì to tát, vĩ đại? Sao chẳng đánh cướp ngân hàng nước Anh, làm hỏng mưu đồ đại sự của nước Mỹ, hoặc đánh quả ở Wall Street, hoặc làm điều gì na ná như vậy?

- Chẳng thấy hứng thú. - Weldon đáp cùng với nụ cười nửa miệng - Ông đã gợi cho tôi những ý tưởng tốt đấy.

- Thay vì thế, anh bạn như đồng cỏ dại rồi bù lăn qua lăn lại khi ngọn gió thổi đến. Khi xuống Mexico, lúc lên Canada, chơi một trò đánh bạc ở nơi này, làm một cuộc đấu súng ở đằng kia, trình diễn một màn đấu dao đẳng nọ. Mà này, anh bạn được gì? Gợi gì vào nhà băng?

- Để tồn tại! - Weldon thốt lên, nụ cười hòa nhã vụt nở trên môi.

Dickinson chỉ ngón tay xương xẩu, run run về phía Weldon và thét lên:

- Anh chẳng có chút tự trọng nào cả.

- Bởi vì, - Weldon trả lời - chẳng ai nghiêm túc với tôi cả.

Nói xong, anh đưa mắt về hàng cửa sổ phía trước nhìn qua khoảng sân trong. Cặp sáo đã được kéo lên, nhưng cửa sổ vẫn đóng kín. Ai mà chẳng muốn để ánh sáng và không khí lọt vào phòng vậy nhỉ? Nhất là vào lúc này. Khi mặt trời đã xuống tận đằng Tây. Những tia sáng mất đi độ nóng bức. Vẻ ấm cúng, yên bình toát ra từ đất, từ những bức tường. Cảm giác thanh thản mơ hồ vàng rực cả bầu trời.

- Thế ngoài cuộc sống ra, anh bạn muốn gì? - Dickinson hỏi tiếp.

- Bước biến đổi lớn trong cuộc đời!

- Bước biến đổi như thế nào?

- Tôi chẳng biết. - Weldon đáp - Nếu tôi biết, tôi chẳng muốn nó nữa.

Dickinson xì một cái, vẻ chán ghét, bứt rứt và cả niềm thông cảm. Ông ta đột ngột ngồi xuống làm chiếc ghế rung chuyển lắc lư.

- Tôi có thể dùng cậu, - Giọng ông ta nhỏ đi - cậu bé à!

- Săn lùng bọn bất lương hả? - Weldon ướm lời.

- Tôi có thể dùng cậu. - Dickinson thờ hất ra, chẳng một lời giải thích.

- Thế thì cô bé xinh đẹp trong chiếc xe to, màu xám là ai vậy? -

Weldon thắc mắc.

- Cô bé nào? - Dickinson bực dọc.

-Trancesca Laguard, như ông gọi tên ấy mà.

- Cô bé? - Dickinson ngạc nhiên - Một con chim ưng máu lạnh. Đứa bé ư? Không hề có đứa bé nào trong con người của ả. Một số phụ nữ chẳng có thời niên thiếu. Ấy trưởng thành ngay từ lúc sinh ra.

- Cô ta đáng yêu đấy chứ!

- Tất cả những ả tinh ma quỷ quái đều đáng yêu.

Ánh mắt Weldon lạc lối về phía cánh cửa sổ vừa được mở ra. Tấm kính cửa sổ có chất lượng tồi, lồi lõm khác nhau, khiến những tia sáng vạch lên về mặt những đường kẻ kỳ lạ. Thế nhưng, đằng sau tấm kính, trong khoảng tối sâu thẳm của căn phòng, anh ta thấy một bóng dáng tựa như bóng ma hiện giữa ban ngày.

- Tôi chỉ nhìn thấy gương mặt cô ta. Gương mặt đẹp tuyệt vời. Thật tuyệt vời! - Weldon xuýt xoa.

- Tôi đã từng thấy bàn tay của ả. - Dickinson tiếp -Tôi đã chứng kiến ả sử dụng tay ấy như thế nào.

- Bàn tay cũng đẹp tuyệt mỹ! - Weldon thốt lên, khép hờ đôi mắt chảnh chọe, rồi mơ mộng nói - Những ngón tay thon dài, hồng hồng, mịn màng quanh một lòng bàn tay nhỏ, tròn trịa cùng với những đường gân xanh xuyên qua lớp da trong suốt...

- Ồ, nín đi! - Dickinson bực tức - Nghe anh bạn nói tôi muốn phát bệnh đây này.

- Tôi chỉ nói cho riêng tôi nghe thôi. - Weldon đáp.

- Đấy, tại sao phụ nữ lại luôn là tội phạm nguy hiểm nhất? - Dickinson nhận xét - Họ mang những lá chắn bên mình. Một người đàn ông, dù lương

thiện hay bất lương, họ cũng không hề có bộ mặt hay dáng vẻ. Chính trái tim và linh hồn đã tạo nên một người đàn ông. Người đàn bà có hai phần ba da thịt và một phần ba đầu óc. Khi cái đầu óc ấy xấu có thể lẫn tránh đằng sau cơ thể. Đàn ông thích phụ nữ hơi xấu tính một tí. Giống như nước sốt trong đĩa. Này Weldon, anh thích theo cách đó. Đúng không?

- Vâng - Giọng anh ta mang dáng vẻ suy tư - Một chút xíu thần thánh hoặc một chút xíu ngược lại. Ông nói đúng hoàn toàn, thế mà trước đây tôi chẳng nghĩ đến điều này. Lời nói của ông làm tôi tổn thương thật sự rồi đó, ngài Dickinson.

Weldon đứng dậy.

- Ông có muốn đi dạo không? - Anh ta ướm lời.

- Ở đâu?

- Chẳng biết. Có đi không nào?

Cả hai rảo qua khoảng sân trong. Đúng hơn là Weldon rảo bước và Dickinson bước nhanh loạng choạng bên cạnh, vượt lên trước vội vã, nửa như muốn queo, nửa như muốn chờ Weldon, hết như một đứa bé dẫn con chó mastiff tai to, đồ sộ bằng dây xích chó.

Họ dừng lại bên chiếc xe to, dài màu xám bốn chỗ ngồi với đồ gác tay, một cái giá to để hành lý gắn ở phía sau, những chiếc ghế băng sau được đặt ngay trên trục bánh xe. Chẳng cần phải nói, không một chút dẫn xốc khi queo cua.

Weldon nghiêng mình lên cánh cửa trước, suy tư:

- 80 cây số giờ. - Anh ta thốt lên - Cô bé này nóng tánh đấy!

- Ắ chẳng bao giờ lái dưới 60 cây số giờ. - Dickinson ra chiều hiểu biết - Đối với ả, chẳng qua là một cuộc dạo chơi lý thú chậm chạp. Thường thì ả vẫn thích ở khoảng 90 đến 100 cây số giờ.

- 100 ạ? - Weldon ngạc nhiên rồi mở ca pô xe lên, nhìn vào động cơ.

- 8 máy nhỏ xinh xắn.

- Không có tên nhà sản xuất. - Dickinson càu nhàu.

- Cửa Ý đấy, anh bạn già ạ. - Weldon tiếp - Hèn gì cô ta có thể lái với tốc độ 100 cây số giờ. Và có thể hơn một chút đấy. Cô ta cần gì phải lái đến 100, thưa ngài Dickinson!

- Con chim ưng có cần đôi cánh không? - Ông luật sư già bắt bẻ. Một ngày thậm chí 100 cũng không đủ cho ả nào đó.

Ông ta đâm vào ngực bằng nắm tay nhỏ nhắn. Ánh mắt hung bạo. Vẻ hung bạo khiến Weldon liên tưởng đến một bức tranh có người đàn ông nhỏ bé mang đôi cánh đại bàng to xuyên qua bầu trời với tốc độ chóng mặt và bên dưới xa kia, bóng một chiếc xe chập chờn chạy dọc theo con đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu.

- Cô ta làm nghề gì? - Anh chàng nhắc lại - Có phiền lắm không?

- Nếu tôi biết. - Dickinson trả lời - Chẳng phiền gì! Tôi đã từng nghiên cứu hồ sơ. Tôi chỉ biết chút ghi chú về ả. Bất kỳ ai muốn gì với chiếc xe như vậy ở vùng biên giới - trừ phi hẳn là triệu phú hay tên cuồng tốc độ.

- Buôn lậu phải không? - Weldon đoán.

- Sáng dạ đấy. - Ông ta châm chọc.

Đôi mắt ông ta sáng lên tập trung vào gương mặt anh chàng như thể đang đọc gì trong đó.

- Hẳn là tôi phải đi vòng vòng một chút. - Weldon đề nghị.

- Ở đâu? Anh bạn! Đi dạo ở đâu trong một thành phố như vậy?

- Ồ, chỉ quanh quẩn góc phố thôi.

Rồi có tiếng huýt sáo vang lên. Cô gái đi về phía chiếc xe.

- Chào ngài Dickinson. - Cô ta thốt lên.

Chẳng giả vờ thân thiện, ánh mắt thù ghét của ông ta hướng về cô gái sắc lẹm như muốn moi móc điều gì.

- À há! - Ông ta đáp lại.

Weldon vẫn còn lảng vảng quanh đó, mở cửa xe giúp cô ta. Với nụ cười thiện cảm, bộc trực nhất cô ta ngỏ lời cảm ơn.

Ngồi sau tay lái, gạt cần số một cái cô ta đẩy chiếc ghế bật ra sau một chút.

- Ông rành về xe chứ? - Giọng cô ta hướng về Weldon, vẫn với nụ cười ấy.

Khép cánh cửa xe lại không một tiếng kêu, anh ta trả lời:

- Tôi biết đôi chút.

- Ông thích chiếc này chứ?

- Vâng, thích.

Lùi bước chút ít, anh chàng đỡ nón ra chào. Động cơ bắt đầu kêu vù vù. Chiếc xe rít lên một cái rồi chuyển động, rẽ qua khúc quanh. Anh chỉ còn nghe thấy trong gió tiếng lướt nhẹ của bánh xe, tiếng máy êm như ru.

Đội nón trở lại, anh nhìn thấy phía bên đường một bà già ngồi xồm trên ngạch cửa, vỗ nhẹ những chiếc bánh tortillas dành cho bữa ăn chiều. Chẳng nhìn vào công việc đang làm, bà ta cười toe toét với Weldon.

Vượt qua đường, tựa một tay lên tường nhà, anh chàng hỏi:

- U già cười với con hả u già?

Khuôn mặt béo phệ của bà ta nhăn lại với nụ cười tắt lịm.

- Tại sao không thưa ngài?

- Dĩ nhiên là chẳng có gì.

Bà ta đưa bàn tay lên, lòng bàn tay dính đầy bột bắp đang làm.

- Ngày hôm qua, tôi cũng là một cô gái xinh đẹp đấy. Dù rằng, có hơi lẩn quẩn một chút. - Bà ta tiếp - Dù những cô gái ở đây có thông minh hay không thì nơi đây cũng có nhiều gương mặt xinh đẹp đang hớp hồn ông đây.

Bà ta bắt đầu vỗ những chiếc bánh tortillas trở lại.

Weldon vội rảo bước qua một góc phố.

Chương 4

Nguy hiểm tột cùng

Chỉ quanh góc phố, Weldon bắt gặp Miquel Cabrero, một ngôi nhà có ánh sáng chập chờn. Chẳng có ánh nắng và sức nóng nào có thể chui vào nhà giữa ban ngày. Đến đêm những ngọn đèn điện nhỏ cho phép người ta quan sát được bề mặt của những lá bài và con số trên hột xí ngầu. Duy nhất ở bàn quay số là nơi có những ánh sáng chập chờn. Thế nhưng nó cũng phải luôn thay bóng vì dòng điện không ổn định: những bóng đèn lóe lên sáng trắng rồi dần dần chuyển sang màu vàng đục tạo cho căn phòng có vẻ mờ ảo.

Chẳng có nơi nào thật sự mát mẻ như ở San Trinidad. Y như rằng, lần nào cũng vậy, mỗi khi cánh cửa cái mở ra đưa vào một luồng không khí ấm nóng oi bức. Những chiếc quạt điện to quay vù vù tạo ra những cơn lốc mạnh nghe gắt tai.

Đã một thời gian dài, Weldon không chơi bài. Mỗi ngày với anh chàng có một cách hưởng thụ riêng. Và giờ đây anh ta đang hưởng thụ San Trinidad chậm chậm, cẩn trọng. Hệt như khi ném rượu, anh ta không muốn nuốt vội mà thưởng thức từ từ.

Trước mặt anh chàng, một ly rượu mạnh Mexico được mang ra - cái thứ lửa xanh xao nhọt nhọt này có thể làm cuồng bộ não. Với Weldon thì chẳng sao, mùi vị của chất nước xanh kỳ lạ này đang làm mờ đi bức tranh trước mặt anh. Hương vị ngập tràn trong não hơn hẳn nhiều lần vị ném trên môi. Từng bước rồi từng bước, anh ta dần sâu vào San Trinidad. Anh chàng đang dạo quanh góc phố của cuộc đời.

Một cậu bé bước đến gần góc bàn anh đang ngồi, đổ cảm ướt và mặt cửa lên mặt sàn. Những cậu bé khác theo sau gom lại thành đống. Chúng phải hoàn tất cho kịp trời tối. Chúng dọn sạch sàn nhà, nhưng quan trọng hơn là giữ ấm cho bầu không khí.

Quán Miquel Cabrero bắt đầu đông dần. Chuyện quán đông khách là cần thiết nhưng cần nhất là đám đông phải biết xài tiền. Thường thì các đồng tiền kiếm được từ những thành phố Mexico sát gần biên giới Hoa Kỳ. Đa phần khách của quán xuất thân từ tầng lớp trung lưu Mexico. Và có một

số ít người Mỹ ở lại đây. Chẳng hề thấy bóng dáng của những công nhân làm việc ở nông trang có gương mặt sần nần, ủ rũ. Người ta có thể đoán được điều này qua giọng nói, cách cư xử của họ. Giọng nói khe khẽ, loại giọng nói vẫn thường quen với màn cờ bạc đen đỏ. Họ nói khá nhanh nhưng mượt mà, giống như buổi tán gẫu của cánh phụ nữ trong buổi trà chiều. Chỉ có điều tế nhị một chút, dịu đi một chút.

Vừa uống ly rượu vừa ngắm nhìn quang cảnh trước mặt, Weldon cảm thấy dễ chịu hơn. Anh đã từng chứng kiến những cảnh tương tự nhiều lần trước đó. Thế nhưng với Weldon, mỗi cánh cửa của cuộc đời đều mở ra một căn phòng mới và mỗi phút giây trôi qua là bắt đầu một thế giới khác. Anh ta chẳng bao giờ lên án sự buồn tẻ, và cáo buộc bản thân mình.

Đám đông đêm nay đổ dồn về phía bàn quay số. Thịnh thoảng một trong số họ rời bàn quay, đi về phía quầy bar dài, nằm buồn bã ở cuối phòng. Ai đó đã trúng lớn. Thế là đám đông tụ lại, tiền cá cược tăng đôi. Vòng quay lấy đà rồi lăn nhanh trở lại.

- Ông bạn là Weldon. Tôi tên Cunningham. Tôi có thể ngồi đây một chút được không?

- Dĩ nhiên rồi. - Weldon đáp lại.

Người bạn mới đến vẫy tay. Từ bóng tối, người phục vụ tiến lại gần.

- Xin cho bia.

- Ông bạn biết đó, tôi chẳng dùng thứ ấy - Cunningham khơi chuyện, lấy tay chỉ ly rượu - Nhất là lúc thời tiết như thế này.

Ông ta đưa khăn tay lên chạm trước trán, vẻ như rất nóng. Trên chiếc áo vải, những bệt mồ hôi ướt đẫm hằn lên chỗ bờ vai to khỏe.

Khoảng 35 tuổi, vàng trán cao sáng sủa, bên dưới u lên hai cục xương ở mỗi bên mắt, gương mặt hồng nâu, răn roi, chân thật tạo cho ông ta có nét mặt cực kỳ điềm tĩnh.

- Ông bạn không biết tôi à?

- Không. - Weldon trả lời - Hút thuốc không?

- Tôi có thuốc rồi.

Thò tay vào túi, ông ta lấy ra một cái hộp bạc nhỏ chọn một điếu được vấn bằng những sợi thuốc mỏng dài. Khi ông ta châm lửa, hương thơm

mượt mà thoang thoảng của thứ thuốc lá Thổ Nhĩ Kỳ lan tỏa trong không khí.

- Nhưng tôi biết ông bạn. - Cunningham tiếp.

Weldon chờ đợi. Anh ta hiếm khi biết im lặng chờ đợi. Anh luôn có nụ cười nửa miệng thân thiện nở trên đôi môi và ánh mắt nhân hậu lóe lên sự dò xét nhưng không hề soi mói.

- Anh bạn đang làm nghề gì?

- Chẳng làm gì hết.

- Anh bạn có muốn làm việc không?

- Không.

- Dĩ nhiên tôi hiểu. Chưa có gì thực sự gọi là công việc.

- Vâng. - Weldon tiếp chuyện - Tôi muốn được thử thách, muốn bị đánh bại.

Cunningham mỉm cười. Quả là một gương mặt đẹp trai nếu ông ta cứ giữ nụ cười như thế này. Ánh mắt lướt nhanh về phía Weldon như thể thăm đánh giá từng bàn tay, bờ vai, cổ, hàm của anh ta.

- Tôi buôn bán rượu mạnh, đồ sứ, thuốc phiện, ma túy về phía Bắc của con sông này. Tôi áp phe tiền, súng đạn, chút ít đồ xa xỉ phẩm về phương Nam. Việc kinh doanh của tôi tóm tắt là như vậy.

Chẳng hề hạ thấp giọng xuống cho kín đáo, Weldon tự nghĩ không chừng người hầu bàn đang đến gần nghe được phần cuối của câu chuyện.

- Công việc hấp dẫn. - Cunningham vừa nói vừa đưa hai tay nâng cốc bia lên - Tôi nghĩ ông bạn thích nó.

- Có thể chỉ một phần. - Weldon đáp.

- Dĩ nhiên. - Cunningham gật gù - Tôi chẳng yêu cầu ông bạn dính vào ma túy và á phiện.

- Cám ơn! - Weldon ra vẻ hồ hởi.

- Còn số đồ sứ và rượu mạnh thì sao?

- Hợp pháp chứ? - Weldon mỉm cười.

- Tôi không hiểu. - Weldon thì thầm.

Cunningham chờ đợi. Một lát sau nhận thấy vẻ mờ mịt hiện lên mắt Weldon, ông ta tiếp.

- Tiền bạc hẳn là quan trọng rồi. Chúng tôi trả nhiều giá khác nhau. Không nhiều lắm cho những tên tạp dịch. Còn đối với những tay tổ phải xử lý những công việc nguy hiểm, tiền bạc không thành vấn đề.

- Dĩ nhiên ông bạn sẽ bắt đầu công việc của một thủ lãnh.

- Chuyên đối phó với nguy hiểm à? - Weldon ý nhị hỏi.

- Tất nhiên vì đó là điều ông bạn muốn. Và cũng là điều chúng tôi đòi hỏi ở ông bạn.

- Chờ tôi vài phút!

- Vài giờ cũng được, chẳng hề gì Weldon.

- Tôi có 1.500 đô-la. Các trò chơi ở đây ngay thẳng chứ?

- Cabrero là tên bất lương. Nhưng các trò chơi có vẻ ngay thẳng.

- Tốt. Hãy theo tôi!

- Tôi chơi cờ bạc theo cách khác. - Cunningham mỉm cười. Weldon rời khỏi bàn để ông ta ở lại một mình.

Chương 4

Vòng quay định mệnh

Đi về phía cái bàn quay số gần nhất, vượt qua bọn trẻ chúi chúi, quét quét sàn nhà của phòng đánh bạc, Weldon vẩy một đĩa trông non nhất trong bọn, đặt một đồng pê sô bằng bạc lên bàn tay lem luốt của nó.

- Vẫn còn một ông ngồi ở bàn của tao, người Mỹ đấy. Nếu ông ta đi, theo dõi coi ông ta đi đâu. Rồi trở lại báo cho tao biết. Nhé!

Chẳng cần liếc về phía Cunningham, mắt thẳng bé sáng lên nét sắc sảo, nó gật đầu. Weldon bước đến bàn quay số.

Quan sát một chút, anh ta đặt 500 lên con đỏ và lập tức thắng.

Đặt gấp đôi tiền đánh cược lên con đen, anh ta cũng thắng.

Đặt tiếp toàn bộ số tiền vừa thắng lên con số lẻ và một lần nữa thắng gấp đôi tiền cược.

Bây giờ, anh ta có 5.000 thay vì 1.500. Chỉ trong tích tắc, lại thắng tiếp.

Những con bạc khác nhìn anh ta như những con chim tìm mồi. Họ chuẩn bị đặt cược theo bàn tay Weldon. Vì một gã mà may mắn đã đến với hắn như một con tàu sắp cập vào cảng. Hắn là cả bầy chim đói khát sẽ tiếp theo sau.

Weldon bắt đầu đặt từng con số 1: gấp 3 lên con 9, gấp 3 lên con 7, gấp 3 lên con 27. 100 đô bị chiếc máy ngốn trong vài phút.

Gã quay số mặt vàng như nghệ, vô hồn như xác ướp, vừa quan sát vừa cất giọng đều đều lên hát. Những kẻ ké theo Weldon hoàn toàn cháy túi và xìu đi sau 9 ván thua liên tiếp.

4.000 đô-la biến đi trong nháy mắt.

Thêm 1.000 nữa. Sau đó con 18 thắng.

3.500 bỏ vào túi trở lại sau 1 lần quay.

Tên quay số nhướng cao đôi mắt ủ rũ, xám xịt chăm chú nhìn Weldon.

1.000 lên con đỏ. Con đen thắng.

1.000 lên con đỏ. Con đen thắng.

1.000 lên con đen. Con đỏ thắng.

1.000 nữa lên con đen. Con đỏ thắng nữa.

Bỗng nhiên ai đó giật mạnh cánh tay Weldon. Anh chàng lui lại. Giọng nói thì thầm của thằng bé anh mượn làm gián điệp rót vào bên tai. Tuy nhiên chẳng ai nghe thấy ngoài anh ta.

- Có cái thằng. - Thằng bé thủ thi.

- Tao cũng nghĩ vậy. - Weldon gật gù - Còn ông kia?

Bàn Cunningham ngồi giờ đã trống.

- Ông ta đi qua cửa bên có con hẻm nhỏ. Tôi theo sau. Ông ta đứng chỗ cổng, rồi hút một điếu thuốc. Ngay sau đó, có một quý bà bước đến. Bà ta đeo một cái mạng dày trùm qua khỏi đầu. Bà ta nói vài ba câu tiếng Anh. Ông ta đáp lại vài ba câu tiếng Anh. Rồi bà ta bỏ đi. Thế là ông ta trở lại và ngồi vào bàn bây giờ nè.

Vừa lúc ấy, Cunningham vào bàn ngồi lại. Đứa bé biến mất trong đám đông với một pê sô dẫn thêm trong túi.

Và Weldon đặt 100 đô-la còn lại lên con lẻ, anh ta mỉm cười khi thấy nó trúng và đôn gấp đôi lên con đỏ.

Nếu quả có thằng trong ván này, chúng cố tình chừa lại cho anh ta một ít tiền dẫn túi.

Cả đầu óc Weldon đang để ở bàn Cunningham ngồi hoặc bay bổng xa hơn ở đằng kia trên con đường nơi có quý bà che mạng dày ghé qua thốt lên vài câu tiếng Anh.

Chẳng thiếu gì các ông người “Mèo” trong thành phố này nhưng tìm được quý bà người Mỹ thì đừng hòng. Anh rất khoái nghe chất giọng của người đàn bà ấy. Anh dám đặt cược gấp đôi lên số tiền anh ta mất ở bàn quay số: đó chính là giọng nói như rót mật vào tai anh ta của cô gái ngồi sau tay lái chiếc xe màu xám dài ban chiều. Một chất giọng thánh thót, có lẫn âm hưởng của tiếng chuông trong đó.

Đặt 100 lên con 17. Trật lất!

Đặt 100 nữa lên con 7. Vòng quay lần. Trái banh đảo tới đảo lui từ con 10 đến con 4. Có rơi vào con 7 không? Vòng quay đột nhiên chậm lại. Trái banh rơi vào con 9. Với tiếng kêu xè xè nho nhỏ, vòng quay vẫn lăn.

Con 9 - Đen.

Bây giờ đã có bằng chứng rồi nhé. Có một cái thặng bên dưới vòng quay đó. Tên quay số làm nó lùi lại một chút ngay vào lúc này. Bánh xe quay số hẳn phải chuyển động như một hành tinh. Nó phải chậm từ từ dần dần. Không thể nào dừng ngay đột ngột như vậy, ngoại trừ điều mà đôi mắt tinh tường của anh ta đoán được.

- Này, anh bạn! - Weldon gọi.

- Ngài gọi tôi à? - Tên quay số hỏi.

Hắn mỉm cười với Weldon, vẻ thương xót giả dối hiện lên ánh mắt.

- Tôi kêu ông đấy. Bước ra đây với tôi một chút.

- Thật ngàn lần đáng tiếc. Tôi không thể rời khỏi vị trí được. Điều này chẳng bao giờ xảy ra ở Cabrero.

Bàn tay Weldon vẫy nhẹ như thể đầu hàng, nhưng khi đến gần tên quay số, anh ta chụp vào vai của hắn. Từ cái bực nhỏ, hắn nhấc chân xuống sàn.

- Bánh xe của anh bạn có một cái thặng! - Weldon bảo.

- Láo! - Tên quay số hét lên.

Như thế bị cây súng chĩa vào đầu, hắn oằn ẹo thân mình. Bằng tay phải, hắn móc ngược một đấm về phía Weldon.

Một cú chằng mạnh nhưng khá nhanh. Mà cần gì phải thật mạnh khi lụi một dao nhọn hoắt vào tim người ta.

Weldon chụp lấy tay hắn, đưa thặng lên trời rồi vặn ngược một cái rõ mạnh: tiếng xương gãy nghe rạo rạo. Hắn thét lên. Con dao rơi xuống sàn kêu leng keng hệt như âm điệu phát ra từ cái chuông bạc nhỏ.

Weldon đứng trên bực ngay chỗ tên quay số đã đứng. Cái gã xấu số ấy bước lão đảo về phía bức tường: một tay bị gãy, đưng đưa lắc lư, tay còn lại quơ quơ phía trước như thể hắn mò mẫm trong đêm tối.

- Này các bạn, cái máy này gian lận. - Weldon lớn giọng - Có cái thặng bên trong. Tôi cho là như vậy. Tôi sẽ khám xét. Tôi mong các bạn giúp sức.

Đám đông bây giờ bu lại phía sau anh ta tựa như những vòng tròn nhỏ lan tỏa khi một cục đá rơi xuống mặt hồ. Giọng nói bắt đầu rộ lên. Các

ngọn đèn đều sáng rực, chỉ còn sót một chút ánh sáng mờ mờ ở gần cánh cửa.

Weldon cầm lấy vòng quay và cái bệ kéo ngược lên. Nó khá chắc chắn. Anh ta chùn đầu gối xuống, nhấc lên lần nữa. Miếng gỗ lìa ra kêu rẹt rẹt hết như tấm giấy cứng bị bể. Anh ta đặt cái máy và cái bệ nằm liền một bên.

Lúc này, đám đông bên ngoài sát lại. Thế nhưng có một số người vẫn đứng yên, không di chuyển. Còn ngoài kia, trên con đường vang lên tiếng xô đẩy, gầm thét của đám hoảng loạn, tiếng kêu lạnh lạnh đầy kích động, sợ hãi. Số người này giờ đứng yên bắt đầu di chuyển về phía Weldon. Sáu hay bảy tên gì đó, từng bước thận trọng, trên tay mỗi gã lăm le một khẩu súng.

Hạ người xuống bên dưới chiếc bàn, Weldon mở trục của vòng quay ra giống như một đĩa bé tách quả cam. Cái thẳng quả là một dụng cụ tinh xảo. Nó có thể hoạt động chính xác như cây kim trên tay người thợ may. Tên quay số vung về đã dùng nó để tạo ra cái ngừng đột ngột. Nhưng có lẽ hẳn nhận được lệnh không được để mất quá nhiều tiền ở bàn quay số. Nhiều điều đại loại như thế vẫn thường xảy ra ở các sòng bạc.

Weldon tháo những phần quan trọng nhất của cái thẳng ra rồi bỏ vào túi. Xong, đảo mắt quanh một vòng: những gã kia đang hướng nhanh về phía Weldon. Anh ta chéo hai tay lại và giơ chúng lên. Chúng tiến đến gần hơn, mỗi tên thủ một khẩu Colt nặng, nòng dài, một cỡ, bắn từng viên một. Chúng lên đạn lắc cắc, cò búa sẵn ngay ngón trỏ.

- Tôi không muốn gây sự. - Giọng Weldon rõ ràng bằng tiếng Tây Ban Nha.

- Đồ chó chết! - Một trong bọn chúng hét lên. Giọng đầy phẫn nộ và hẳn phát hỏa thẳng thừng.

Weldon cảm thấy bờ vai bị giật mạnh như thể ai đó báo cho anh ta cảnh giác. Xoay người lại, anh lộn một vòng rồi núp vào bên dưới cái bàn kế đó.

- Anh ta là người của tôi! - Một tiếng kêu to vang lên.

Nằm bên dưới, Weldon mỉm cười thỏa mãn. Trong ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ, súng của anh ta đã sẵn sàng, mông chạm sát sàn nhà ở tư thế ngồi xổm.

Anh ta bắt đầu nã đạn vào chân chúng: khoảng giữa gối và hông. Trừ phi chúng và những chiến binh thực thụ, còn không thì... Một viên đạn 45 ly trúng vào một nơi như thế sẽ quật ngã chúng dễ dàng, hết như bị cái dùi cui đánh vào đầu; chúng chẳng còn thiết gì đến đánh đấm nữa cả, chỉ lo máu chảy nhiều quá rồi bài hãi cầu cứu...

Và bây giờ những tiếng kêu la đó vang lên. Ba tên bị gục, một tên lật ngửa lên cái bàn đồ xí ngẫu rồi kẹt dính trên đó. Những bước chân rầm rầm trên sàn nhà. Chúng tháo lui ra xa chỗ của Weldon. Tất cả đèn đóm đều tắt ngấm.

Căn phòng tối đen như mực. Tiếp đó hiện lên ba lần sáng chói chang, theo sau là những tiếng hỗn độn kêu cứu đầy vẻ sợ hãi và đau đớn.

Chờm người ra trước tựa trên đầu gối, Weldon nạp đạn trở lại. Xong, anh ta đứng lên, lùi về phía cuối phòng. Nhịp theo từng bước chân, những chiếc đinh vàng kêu leng keng dịu dàng như tiếng nhạc chuông. Những bước chân mới vững chãi làm sao, chẳng khác gì dáng vẻ oai vệ của chú hổ đực rảo bước trong đêm tối.

Một lát sau đó, nhà chức trách xuất hiện. Sao họ chẳng đến sớm hơn? Hay là họ để mặc cho bọn đàn em của Cabrero có cơ hội để tự tay thanh toán cái gã rắc rối Weldon?

Weldon đưa tay sờ cái quầy bar dài, láng bóng, lạnh lẽo. Cùng lúc đó một tia sáng mờ hết như tia lửa di chuyển về phía đó. Cánh cửa cái mở toang ra, những gã cầm đèn pin sáng trưng bước vào. Weldon chạy dọc theo quầy bar, phóng qua nó rồi chuồn thẳng ra ngoài qua cánh cửa ở đằng xa.

Trong bóng tối dày đặc, anh ta vượt qua đám đông rồi dừng lại.

- Tên “Mèo” à? - Có ai đó hỏi anh ta.

- Cảnh sát sẽ tóm cổ hẳn. Hẳn đã bị thương không chạy được nữa đâu.

- Weldon hỏi - Phòng của ngài Cabrero ở đâu? Tôi biết tên cái thằng khốn kiếp ấy. Tôi muốn báo với ông ta.

- À! Ông ta sẽ rất hài lòng. Theo tôi.

Một gã kéo tay anh chàng lôi đi, dẫn qua một ngõ mờ昧. Họ tiến đến một cánh cửa, khuôn cửa được viền đèn sáng.

- Ở đây nè!

Hắn gõ ba lần, dừng lại rồi gõ tiếp.

- Vào đi.

Weldon vặn tay cửa, bước vào bên trong đoạn nhanh chóng khép lại.

Chương 6

Kẻ tài ba

Thế nhưng ở phía ngoài phòng, như muốn lấy điểm, một giọng đàn ông đầy nhiệt huyết vang lên:

- Thưa ngài, tôi là Pedro. Tôi dẫn người này đến. Hẳn biết cái thang phá đám đó.

- Tốt lắm! - Cabrero gật gù.

Weldon nghiêng người chào hẳn.

Cabrero dùng bàn tay béo núc ních vỗ bồm bộp lên mặt bàn. Đôi bàn tay khi duỗi thẳng có những lúm đồng tiền ngay trên mỗi khớp. Nhìn vào bàn tay có thể nghĩ, hẳn ta đã từng rất nhỏ con, mảnh khảnh. Khi còn bé xíu, chắc hẳn ta đẹp trai lắm. Còn bây giờ hẳn bắt đầu quá khổ. Hai má tròn, căng phồng những mỡ. Quầng mắt phù ra một bọc chỉ biến mất khi hẳn ta cười. Từng khối mỡ nhô ra ở khoảng giữa mỗi hàng nút như cái đòn bánh tét cột chặt. Còn tay áo chặt cứng không khác gì một cây xúc xích. Quá nhiều đường cong, mà nước da lại trắng trông hẳn hết như một quả bóng hình thù quái dị, chực chờ để nổ.

- Ông biết cái thang Mỹ đó à? Bản thân cũng là người Mỹ?

- Vâng. Tên hẳn là Weldon.

- Tại sao? Đưa tay này vân vê tay nọ, tên chủ sòng bạc hỏi. - Sao ông bạn đến đây báo cho tôi biết tên cái đồng hương nọ. Kẻ thù à?

- Chẳng có gì to tát. - Weldon trả lời - Nhưng chuyện riêng tư, hẳn gây cho tôi nhiều điều bất lợi.

Cabrero vẫn vuốt bàn tay.

- Tôi không hiểu gì hết. Nhưng tôi biết ông muốn hẳn bị đo ván chứ gì!

- Vâng chính thế.

- Vậy thì tôi sẽ tìm hẳn ở đâu nếu hẳn trốn thoát?

- Sao có thể thoát được lực lượng cảnh sát của cả thành phố này?

- Hẳn đã làm được như vậy. - Cabrero đáp - Tôi có rất ít thời gian. Tôi rất bận. Tôi sẽ tìm hẳn ở đâu?

- Ở đây. - Weldon khẳng định.

- Ngay trong sòng bạc của tôi ấy à?

- Vâng.

- Ở đâu?

- Ở đây. - Weldon nhắc lại.

Cabrero mở to hai mắt. Hắn là mí mắt phải chiến đấu dữ dội với lớp mỡ nằm đè lên trên.

- Láo! - Hắn ta rít qua hàm răng.

- Tôi là Weldon. - Giọng anh chàng từ tốn - Tôi thắng được 4.000 tại bàn. Thật đấy! Tôi thua mất 4.000 cùng với 1.000 tiền đầu tư. Ông có cái két sắt phía sau lưng.

Mặt Cabrero xám xịt, không tiếng trả lời.

- Thưa ngài - Có tiếng đập vào cánh cửa - Thưa ngài, cái thằng Mèo ấy. Cái thằng quý dịch đã thoát rồi.

Weldon mỉm cười.

- Cút đi, đồ ngu xuẩn. - Cabrero hét lên.

Những bước chân lui dần ra xa.

- Đừng chần chừ gì nữa. - Weldon ra lệnh - Làm ngay điều tôi bảo đi.

Trừng trừng đôi mắt như con rắn vồ mồi, gã người Mexico hướng về Weldon. Chẳng hề có tắc sắt trong tay của nó. Vậy mà Cabrero ngần ngại rút vũ khí ra. Chỉ cần nghiêng người một chút là chạm được cái nút đằng sau ghế, hoặc nhấn bàn chân lên một cái nút khác. Thật tình xui xẻo: cả hai cái nút cốt đưa người đến bảo vệ hắn ra. Vậy là không ổn rồi. Thôi thì liều một phen chớ biết sao bây giờ! Hắn đưa chân nhấp một cái, rồi lui người tựa về phía tường. Hệt như tiếng thì thầm, tiếng chuông vang lên từ phía xa xa. Hắn nhìn Weldon một cách khẩn khoản. Gương mặt anh chàng không hề biến sắc.

- Còn bây giờ đến phiên tú sắt đi chứ!

- Vâng.

Xoay người lấy trong túi ra chiếc chìa khóa, vận tay nắm, Cabrero tra chìa khóa rồi xoay. Cánh cửa sập xuống kèm theo tiếng xì xì nho nhỏ.

- 5.000 đô-la.

- 5.000 dĩ nhiên rồi.

Nhẩm đếm từng tờ trăm đô còn mới, góc quần queo. Đô-la Mỹ thứ thiệt! Hắn đặt cả cốc lên bàn, lấy tay vỗ vỗ.

- Có cần đếm lại không?

- Không cần. - Weldon đáp - Tôi đã đếm ngay cái lúc ông đếm nó đấy. Bây giờ đóng cửa tủ lại đi.

Vẻ mặt Cabrero dần dần sáng rực lên. Hắn hồ hởi tuân theo.

- Ngài Cabrero viết cho vài chữ.

“Tôi, Miguel Cabrero, đã lấy mất của Loroimer Everett Weldon 5.000 đô-la bằng thiết bị đánh bạc gian lận và đặc biệt là cái thắng gắn vào vòng quay số, nay hoàn lại tiền cho anh ta vào ngày hôm nay”.

Cabrero nhìn xuống bàn đặt hai tay lên đó. Ngoài kia ở hành lang, vang lên những tiếng động nhỏ, dấp dấp của sự ồn ào. Nhưng hắn biết rõ điều gì.

- Vâng. - Giọng hắn thì thầm.

Lấy ra một tờ giấy và cây bút máy với đầu nhọn, dày, mềm mại, hắn bắt đầu viết. Thật ngạc nhiên về cái cỡ chữ của hắn và chất lượng mực chảy ra theo từng nét chữ. Dù rằng nó tuôn ra dễ dàng, hắn ta vẫn vẩy mạnh cây bút: mực rơi lộp độp trên sàn. Xong, hắn lấy ra một tờ giấy chậm mới đặt lên. Dòng chữ trên tờ giấy ngả sang màu xanh tái.

- Như vậy đủ chưa?

- Xong! Nào, bây giờ chúng ta ghé qua chuồng ngựa một chút đi.

- Ông muốn lấy một con?

- Vâng! Có phiền không?

- Không hề gì!

Weldon lùi bước ra sau, mở ngang cánh cửa, chẳng thèm nhìn ra ngoài mà tiếp tục dán mắt vào Cabrero. Thấp thoáng ngoài hành lang năm, sáu tên gì đó tay lăm le khẩu súng.

- Ra lệnh cho đàn em trung thành của ông rời ngay hành lang đi.

Môi Cabrero mấp máy, nhắc lại câu trên không sót một chữ.

Rồi có tiếng nhịp nhẹ của những gót chân. Hành lang trống trơn, tiếng khép cửa cọt két vang lên ở đằng xa.

- Còn bây giờ, đi đến chuồng ngựa. Anh bạn đi đằng trước nhé. Phía sau lưng đã có tôi.

Cabrero giận tái mặt. Chẳng thể giữ được bờ môi nằm yên trên hàm răng trắng hếu.

Hắn ta đứng lên, bước ra khỏi phòng nhưng không hề vội vã, đi dọc theo hành lang. Đầu óc suy nghĩ lung tung: sợ ư? Cần gì phải sợ vì nó là cố tật của hắn rồi. Có điều không biết cái thằng quý dịch to lớn, cái thằng Mèo tham lam ấy còn muốn đòi hỏi cái gì?

Từ hành lang băng qua khoảng sân trống, họ tiến vào dãy chuồng ngựa thấp: hơn chục con ngựa ở đó. Ánh mắt Weldon lướt nhanh qua chúng, nhìn chăm chăm vào những cặp giò.

- Tốt! - Anh ta buột miệng khen.

Môi của Cabrero vênh lên lần nữa nhưng chẳng thốt ra điều gì. Hắn ta bắt đầu run rẩy vì cuồng nộ hơn là sợ hãi rồi vẫn bước tiếp.

Từ chuồng ngựa đi về phía cuối, thông qua một cánh cửa có sáu ngăn to nhất từng con một: năm con cả thảy. Mỗi ngăn có một bóng đèn điện treo lơ lửng. Rảo từng bước ngay sau lưng Cabrero, Weldon quan sát kỹ ở từng cánh cửa một lượt. Rồi quay trở lại ngay chỗ con ngựa cao nhạt màu hạt dẻ.

- Tôi lấy con này. - Weldon lên tiếng.

- Đồ chết bầm! - Cabrero rít qua cửa miệng.

- Này, ông bạn! Tốn bao nhiêu tiền mua con này vậy?

- 1.500 đô-la.

- Ồ, chỉ đáng hai phần ba cái giá ấy thôi. Có thêm bớt gì không?

- Ông cho rằng tôi nói láo à? Ông bạn...

Cabrero kịp khép đôi môi béo phệ để khỏi hét ở chữ cuối. Cả gương mặt và cổ họng run lên cuồng nộ.

Đưa tay vào túi, Weldon lấy ra số tiền vừa kiếm được rồi đếm. Xong, anh ta rút ra một xấp đưa cho Cabrero.

- Với cái giá này, ông phải thắng yên và dây cương.

Ngược nhìn xấp tiền, mặt Cabrero trở nên đỏ hồng.

- Anh chàng này trung thực. - Hắn thốt lên, hơi thở gấp gáp.

- Hẳn rồi. - Weldon mỉm cười - Còn yên cương nữa chứ.

Gã Mexico ngoan ngoãn tuân theo.

- Con đường nào đi ra ngoài nhanh nhất?

Cabrero suy nghĩ, hẳn muốn lợi dụng cơ hội này.

- Cánh cửa này dẫn đến một ngõ vắng. Đi theo nó rồi quẹo trái 5 phút sau ra khỏi thành phố.

- Nào dẫn đường đi.

Cả hai rời khỏi chuồng ngựa. Bên ngoài chắc chắn có một ngõ nhỏ, Weldon phóng lên yên ngựa. Nhìn hòng súng Colt 45 ly, Cabrero rùng mình. Sau đó lại cười to lên.

- Thưa quý ngài, quý ngài quả là tài năng đấy!

- Ai sống mà chẳng biết chút gì. - Anh chàng triết lý.

Cabrero rảo bước về phía đầu ngõ. Quả là có một lối mờ mờ cong cong về phía trái, mất dạng giữa những ngôi nhà.

- Lối này à?

- Vâng. Đi thẳng.

Cabrero cúi chào, quay lại rồi bước đi không hề vội vã. Khi hẳn ta biến mất ở khoảng chuồng ngựa Weldon thúc ngựa theo lối mòn cong. Từ phía xa, ở sau lưng, anh chàng nghe vang lên tiếng huýt sáo dồn dập gấp rút.

- Hẳn báo tín hiệu đây. - Weldon mỉm cười rồi giục ngựa phi nước đại.

Chương 7

Vượt qua chướng ngại

Vài bước chạy đầu tiên, Weldon biết là chẳng ổn rồi: con ngựa nhòai đầu về phía trước như cái trục pit tông. Anh kéo mạnh dây cương: lắc đầu một cái, nó còn chúm mạnh hơn nữa.

Họ bắt đầu phóng như bay về phía cuối con hẻm. Cả đồng sắt vụn nằm lù lù ở cua queo gât: toàn những chai lọ thiếc rỉ sét lấp la lấp lánh. Nhằm nhò gì! Con ngựa phi qua tuốt luốt.

- Ổ tốt đấy! - Weldon thì thầm.

Bỗng nhiên con ngựa thu mình lại, nhảy qua khoảng 5 mét lớp cái mỏng rồi dừng lại cách bức tường đá cao, vài tấc. Bức tường chặn hết con hẻm. Giờ thì Weldon mới hiểu tại sao cái gã Cabrero chỉ anh ta đi theo lối này.

Thúc ngựa đi vòng vòng, Weldon suy tính cách để vượt qua. Cơ hội mỏng manh quá!

Bức tường cao khoảng hai, ba mét. Với bàn tay lên, và nhón chân trên yên ngựa, Weldon nhấc bổng người lên. Bức tường mới to làm sao, dày ít nhất hai, ba tấc, toàn những khối đá to. Vậy mà mới chạm tay lên nó, phần đá trên cùng chuyển động rào rào. Mớ hồ vữa vỡ ra rớt xuống lớp cát kêu cái phịch. Anh ta chụp tiếp lớp đá bên dưới, nó sụp xuống. Kéo mạnh một cái nữa, lớp đá rơi ào ào như mít rụng. Lớp vữa rớt tiếp như mưa. Một phần tường đổ ra cái lỗ trống hoác.

Cái tay nào xây bức tường này khoái chơi đồ dỏm rồi, không biết xài xi-măng chính hiệu. Với đôi tay gân guốc lên nó một lần nữa, cả đồng đá to rớt ầm ầm, làm con ngựa nhảy tránh khó khăn. Ông chân nó bị trúng một cái quá mạnh. Nhưng chẳng sao, công việc khả quan rồi đấy. Bức tường thấp xuống 5 tấc dưới sức mạnh của Weldon.

Nhưng vẫn còn hơn mét rưỡi nữa, Weldon thầm nghĩ. Chẳng biết con ngựa có vượt được chướng ngại này không?

Lui ngựa ra đằng sau để lấy đà, anh chàng ngồi bất động trên yên. Phía sau lưng, anh ta nghe rõ ràng tiếng cầu nhàu chửi rủa của một gã nào đó chạy vấp té. Giật mạnh dây cương một cái, anh ta và con ngựa lao mình về

trước. Nhảy những bước ngắn, nhồi lên nhồi xuống hết con thỏ chạy cuống cuồng khi nghe tiếng chó sủa chẳng biết ở phương nào rượt đuổi đằng sau, con ngựa đã tới bức rào. Thật gay go! Liệu ý muốn có thành hiện thực không? Weldon tự nhủ. Vượt qua mét rưỡi tường rào, lấy đà hợp lý trên bờ cát trượt; còn nữa, phía trên cùng bức tường toàn những cục đá to cạnh sắc lèm rồi khi đáp xuống phía xa xa bên kia hẳn có thể có cái hào bờ thẳng đứng...

Chùng như có trái tim bao dung đang đập bên trong con ngựa mỗi một ngày. Đến giờ khắc quyết định, Weldon mới hiểu ra tại sao khi anh ta chọn con ngựa, gã Cabrero rên rỉ. Khi người ngựa bắn mạnh về phía bức tường, Weldon chạm những chiếc đinh giày lên bờ hông mềm mại của nó rồi nhắc bổng người lên về phía trước. Nhô mình uy nghi, đôi tay thẳng tắp, bốn chân gân guốc vọt mạnh, cả người ngựa vươn cao vừa đủ. Treo lơ lửng ở giữa bước nhảy, Weldon thấy thấp thoáng bóng đen lem luốc của khu vườn bên dưới. Còn cú đáp nhẹ nhàng liệu có chắc ăn không? Và hai chân sau nữa, liệu nó có qua khỏi không? Rồi anh ta cảm thấy một cái giật mạnh của phần cơ hông bằng cảm giác anh ta nghiêng hẳn một bên ôm lấy bụng nó. Thật may mắn thay, cả người lẫn vật trượt nhẹ qua với vài cái kéo lê của móng ngựa trên bờ tường, rồi hạ xuống im lìm trên lớp đất mùn của khu vườn.

Phía sau lưng, trên con hẻm nhỏ, vang lên những giọng nói hoảng loạn và hung bạo. Những bước chân chạy sầm sập tới.

Vào lúc này đây, anh chàng thoát hiểm rồi nhưng lại phải đương đầu với chướng ngại khác: thêm bức tường cao ở cả ba mặt, mặt còn lại là khoảng sân sau dẫn đến một ngôi nhà. Nhảy xuống ngựa để xem xét, bất giác Weldon mỉm cười một mình. Có cái gì lóe sáng ở phần bờ tường của khu vườn. Một tay nắm cửa chằng?

Kéo con ngựa về phía ấy rồi nghiêng mình quan sát. Quả là một cánh cửa. Nhưng khi xoay tay nắm anh ta thấy nó bị khóa cứng.

Weldon phân vân: đã tẹt còn tẹt hơn nữa, dám có thể cái chốt mở ra rồi một gã nào đó la lên: “Ai đó?”. Cái giọng sang sảng của một tay chuyên

đóng phim hành động và thoáng qua bờ vai của hắn, một họng súng nòng dài lấp lánh dưới ánh sao...

Bỗng nhiên, một câu cách ngôn hiện ngay trong đầu Weldon: “Khi lên voi phải phòng khi xuống chó!”. Để đáp lại lời nhủ ấy, anh ta mỉm cười: “San Trinidad chẳng đủ lớn để nhất tao đâu”. Chĩa miệng súng về phía cái khóa cổng, anh ta bóp cò. Chỉ một phát, cánh cửa mở toang. Weldon nhảy lên yên rồi hai chủ tớ lao ra ngoài, không phải về phía những con đường mà tiến ra một cánh đồng rộng.

Thấp thoáng đâu đây màu bạc của con sông Rio Negro lấp lánh. Gồm, vượt qua khỏi thành phố cứ y như là vượt qua bờ thành của chiến lũy. Thế mà chỉ giáp trận lần đầu, với phát súng tung ra tiếng nổ khô khốc ngăn ngui cùng một vài cú nhảy, anh ta thoát nạn.

Xa xa bên bờ kia của con sông Rio Negro, dăm ba mái nhà mũi nhọn hướng lên, vài ánh đèn le lói. Đó là thị trấn nhỏ Juniper nằm trên đất Mỹ. Anh ta nhủ thầm: “Đến được nơi đây là an toàn rồi!”.

Giật nhẹ dây cương vài cái, nhưng lần này chú ngựa chột giờ chứng chẳng chịu nghe lời như lúc kẹt trong hẻm. Chán anh ta bị trầy xước nhưng vẫn dùng cú nhảy trong đêm tối, lổn băng qua khu vườn âm u: tất cả đủ thuyết phục chú ngựa, Weldon xứng đáng là ông chủ. Giờ thì chú ngựa phi những bước nhỏ nhỏ ngoan ngoãn về phía bờ nước. Chẳng có tiếng động nào ở phía sau lưng, cứ như thể Cabrero cho rằng: “Thôi kệ mẹ cái thằng phá đám!”.

Im lặng ngồi ở cạnh bờ sông, Weldon đang hưởng thụ cuộc sống và cái khoảnh khắc mới mẻ lâng lâng trong lòng hòa lẫn với niềm vui bình thản. Con sông êm đềm như dải lụa, ngoại trừ vài bóng nước bì bõm ở giữa dòng. Nào ai có ngờ rằng, một ít thời gian trước đó, cũng dòng nước này gầm rú xuyên qua khe núi đen tựa hồ quỷ dữ.

Bóng tối bao trùm lên cả San Trinidad. Chỉ còn vài tia sáng thấp lên ở đầu cầu chừng như cảnh báo bọn buôn lậu không được vượt qua khoảng đó. Còn phía bờ Bắc thuộc phần đất nước Mỹ rải rác đây đó những tia sáng vàng nhạt trên mặt nước đen. Weldon có thể ngồi đây đến nửa đêm, nhưng xét cho cùng anh ta vẫn phải đề phòng Cabrero.

Anh ta đi xuống khoảng nước rộng nhất nhưng không quá sâu. Con ngựa rảo bước chậm rãi, đầu cúi xuống đưa mũi ngửi hết như dò lấy độ nông sâu của nước, đột nhiên nó nhảy xồm một cái ngập đến ngực Weldon, lội vài vòng rồi lặn hụp trở lại.

Mình mấy ướt đầm, nước rơi từng giọt lạnh cóng, chân bước loạng xoạt trong nước, cậ người lẫn ngựa tiến về phía bờ xa hơn đi về phía thành phố.

Weldon tìm thấy một khách sạn, giao con ngựa ướt đầm, lấm tẩm bùn đất cho tên nài, rồi anh ta đứng nhìn con ngựa ăn cỏ. Chỉ trong một giờ, cả hai kết thành đôi bạn: nó hoan hỉ hít hít Weldon còn anh ta đưa tay vuốt cái cổ gân guốc, cứng chắc của nó.

- Mà có thường bắn sóc hay không? - Anh ta hỏi thẳng bé giữ ngựa.

- Đôi khi. Mà chi?

- Mà giữ cây súng sẵn ở đâu?

- Ngay đằng sau cánh cửa.

- Đêm nay tao phải giữ cây súng bên cạnh. Còn mà ngồi trong máng cỏ này.

Thằng bé im lặng, mặt ngược lên.

Weldon giải thích:

- Mà có biết Miquel Cabrero?

- Vâng biết!

- Mà thấy hắn ta có tốt không?

- Không!

- Tao trả 1.500 đôla mua con ngựa này. Nhưng tao nghĩ hắn sẽ đến cướp lại.

Lấy ra 10 đô, Weldon đưa cho thằng bé. Nó nắm chặt mớ tiền đến nỗi các khớp xương kêu rạo rạo.

- 1 đô à? - Giọng nó hồ hởi.

- Không 10 đô.

- Vâng. - Giọng thằng bé xuyên qua hàm răng - Chẳng có thằng quái nào đến cướp ngựa được đâu. Ông cứ an tâm vào ngủ đi.

Weldon nghe lời khuyên của nó đi vào khách sạn. Chẳng có gì hấp dẫn ở đây vì quá bầy hầy dơ dáy. Tên chủ thì có cánh tay áo lem luốt, nhàu nát.

Miệng hút dở mẩu xì gà đen đúa, bần thiêu, hãnh dẫn Weldon đi xem phòng.

- Còn cái nào tốt hơn không? - Weldon hỏi.

- Như vậy là tốt lắm rồi. Ông không vừa ý sao?

Weldon đành chấp nhận với tiếng thở dài. Các khớp xương như muốn long ra, còn cơ bắp mệt mỏi rã rời. Cứ mặc cho gã chủ sắp xếp sao cũng được, mãi cho đến chiều hôm qua, anh ta mới thức dậy, còn bây giờ đã quá trễ rồi. Nhưng mà chẳng sao, chuyện ngủ nghê Weldon mau mắn lắm. Giấc ngủ là kẻ nô lệ duy nhất luôn trung thành mệnh lệnh của anh ta. Khóa cửa lại, trải tấm đệm xuống bên dưới, đặt cái ghế ngay bên dưới cửa sổ, anh ta nằm xuống, cố xua đi cái mùi thiu thối của thức ăn thừa bốc lên trong phòng, anh ta ngủ liền sau đó, chẳng mơ màng mộng mị và bình thản hết như một đứa trẻ thơ hồn nhiên vô tư.

Đột nhiên, một bàn tay cố gắng mở cửa. Weldon tỉnh dậy, nâng cây súng lên. Rồi tiếng động biến mất. Anh ta ngủ một mạch cho đến khi mặt trời lên cao, hắt những tia nắng chói chang và nóng như thiêu vào căn phòng. Có tiếng gõ cửa cộp cộp. Khi cửa mở ra chẳng ai khác hơn là Cunningham đang đứng đó.

Chương 8

Hai lời đề nghị

Cùng ngồi ăn sáng trong căn phòng dơ dáy, bỗng Weldon lưu ý cục u trên đầu Cunningham.

- Chuyện gì thế? - Anh ta hỏi.

- Khi theo sát anh bạn ngày hôm qua - Cunningham trả lời - Một tên Mexico cản tôi lại.

Ông ta chuyển đề tài chẳng chút dè dặt:

- Vài pha đấm đá thôi. Nhưng mà có phải anh bạn đã thăm viếng Cabrero không?

- Vâng. Hẳn đã chỉ đường cho tôi thoát ra.

Những ngón tay mạnh mẽ của Cunningham bắt đầu xé khúc bánh mì cũ cứng ngắc thành nhiều mảnh vụn.

- Anh bạn thực sự ghé ngang chỗ Cabren?

- Hẳn ta lịch sự đấy. - Weldon tiếp - Hẳn trả lại tôi số tiền mà cái máy gian xảo lừa đảo.

Cunningham tựa lưng vào ghế rên lên nho nhỏ pha lẫn niềm thích thú.

- Ôi tôi muốn được tận mắt chứng kiến cái cảnh tượng đó làm sao?

Rồi anh bạn chộp lấy một con ngựa của hẳn à?

- Chẳng đúng tí nào. Tôi mua con ngựa của hẳn chứ!

- Cái gì? Mua?

- 1.500 đô-la đấy. Giá hợp lý chứ? Đúng không?

Cunningham cười âm, cả người rung rinh. Ông ta lấy tay chùi mắt, sửa người điềm tĩnh trở lại.

- Trước đó tôi nghĩ chúng tôi nên có anh bạn. Còn bây giờ thì hẳn rồi. Cho cái giá đi Weldon!

- Ông là trùm của công việc đó à? - Weldon hỏi lại.

- Tôi ấy à? Không hẳn vậy. Chỉ là một trong những người cầm đầu.

- Tôi có thể hỏi vài câu?

- Không, cho đến chừng nào ông bạn tham gia vào tổ chức.

- Chỉ một câu thôi. Cô bé dễ thương trên chiếc xe màu xám dài là ai vậy?

- Cô ta đáng yêu đấy chứ? - Cunningham bình phẩm.
- Bờ của ông bạn hở?
- Chẳng của ai cả. - Giọng Cunningham bộc trực không lộ vẻ công kích - Cô ta là của chính cô ta. Ông bạn thích ư?
- Dĩ nhiên!
- Chẳng ai ưa cô ta. - Cunningham khẳng định.
- Cô ta là một phần của công việc chẳng?
Gõ tay lên bàn một cách suy tư, Cunningham quyết định:
- Không thể nói cho ông bạn nghe được.
- Có thể tạo một khác biệt lớn đấy. - Weldon càu nhàu.
Nhìn thẳng vào mặt Weldon, ông ta nhận xét:
- Đó là khuyết điểm của ông, phải không?
- Chỉ là một trong số ấy thôi.
- Khách quan mà nói Francesca rất ư quý quý. Đây là lời chân thật.
- Xảo quyết, bất chính à?
- Nguy hiểm là đúng hơn. - Cunningham đính chính.
- Trái tim gỗ đá bên trong con người xinh đẹp.
- Thật là lỗ bịch. - Weldon mỉm cười - Mọi người đều có khuyết điểm.
- Cô ta cực kỳ nguy hiểm.
- Tôi lại có khẩu vị về cái khoản này.
Cunningham lắc đầu liên tục:
- Lưu ý rằng anh bạn vẫn là người ngoài cuộc. Bây giờ tôi muốn nói đến chuyện thực tế một chút. Sau cái trò đùa giỡn của ông bạn đêm qua, tôi muốn tạo cho ông bạn một cơ hội tốt để bắt đầu. Laguarda xinh đẹp, dĩ nhiên rồi. Nhưng hãy xem cô ta như bức tranh trên tường. Chiêm ngưỡng nếu ông bạn thích. Đừng yêu đương tơ tưởng gì cả. Có hai loại đàn bà, Weldon à. Loại thứ nhất đi vào chốn trầm luân còn loại thứ hai đi vào nơi ngược lại. Loại thứ nhất có thể ngu xuẩn, thường gây được mối động lòng. Loại thứ hai đơn giản là không tốt rồi.
Weldon đang bận quan sát dáng vẻ cứng chắc, dữ dội của ngọn núi Bull phía xa.
- Giọng nói mới đáng yêu làm sao. - Anh ta nhận xét.

- Như rót mật vào tai người ta ấy.

- Tôi sẽ nói tiếp về những điều khoản chứ?

Weldon chần chừ. Cho đến giờ, anh ta cảm thấy thích Cunningham theo nhiều cách nhưng chưa quyết định được gì cả.

- Tôi cần một thời gian nữa. - Anh ta đáp - Một thời gian để hiểu thêm về Trinidad.

- Với con ngựa của Cabrero à? - Cunningham hỏi lại.

- Tại sao không?

- Anh bạn có thể đi cùng Laguarda. Dù thế nào đi nữa hãy nhớ cô ta là kẻ liều mạng.

- Ồ, không. - Weldon phản đối - Cuộc sống không chỉ có thịt bò và khoai tây. Thêm chút tiêu để tạo hương vị mới tuyệt.

- Ông bạn muốn dẫn đo để an tâm chứ gì? - Cunningham tiếp rồi hướng về một người đang cúi chào, rảo bước chầm chậm trên lối đi - Xin chào ông bác sĩ!

- Tóm tắt lại tôi xin nói điều này - Anh ta quay lại với Weldon - Chúng tôi sẽ trả 1.000 đô ta cho một tháng. Nhưng đó vẫn chưa phải là cái giá cuối cùng. Có thể sẽ cao hơn. Có điều 1.000 là con số tôi có quyền quyết định. Chẳng bao lâu sau, ông bạn sẽ cùng chia phần với chúng tôi.

- Một đề nghị thú vị đấy. - Weldon mỉm cười. Nhưng sau đó, anh chàng tìm cách thoái thác - Để tôi suy nghĩ thêm chút ít. Trời hôm nay sao mà oi bức quá vậy cà!

Cunningham gật đầu và dùng nốt phần ăn sáng. Chỉ ít phút sau, ông ta rời khỏi bàn và hẹn gặp lại vào buổi tối nếu không có gì trở ngại.

Weldon vừa bước ra hàng hiên vừa mơ mộng. Thằng bé giữ ngựa đứng lảng vảng ở góc hè đang chờ gặp mặt anh ta.

- Ngủ ngon chứ? - Weldon hỏi.

Thằng bé cười toe toét.

- Vâng, tối qua bọn chúng đến. Hai tên. Tôi tắt đèn đi khi chúng vào chuồng ngựa. Hẳn là ông đã nghe tiếng khép cửa khi chúng đào tẩu. Trông thấy hòng súng sẵn, chúng cầm đầu bỏ chạy.

Đưa tiếp 10 đô nữa cho thằng bé; anh ta mỉm cười nói:

- Cái này bồi dưỡng cho cặp mắt của mày đấy.

Thằng bé nhận tiền và biến mất.

Trên thế giới chẳng có cảnh tượng nào u ám hơn con đường làng hiện ra trước mắt Weldon. Từ phía con sông San Trinidad bốc lên một mùi khó chịu. Bí mật bao trùm lên những cánh cửa sổ sâu thẳm và khoảng sân trong khuất nắng. Con đường đầy những chòi nhà lụp xụp: khung nhà, tôn lợp tấm bạt hay bất cứ thứ gì có thể kiếm được, hệt như lúc người Mỹ đặt bước chân đầu tiên lên vùng đất mới. Anh ta đang đương đầu với nhiều vấn đề của vùng đất này và phải giải quyết chúng. Chẳng mấy chốc, phần thành phố được xây bằng gạch dần dần hiện ra.

Nhìn dáng vẻ đồ nát xiêu vẹo của ngôi làng, Weldon đã thấu hiểu phần nào về mảnh đất biên giới này cái mảnh đất bị bỏ hoang không một chút huê lợi sẽ thu được từ lớp đất đá nên tiền đầu tư rất ít.

Khi nghĩ về điều đó, bất giác anh ta tự hào về gốc gác của mình. Sự kiêu hãnh thầm lặng đang trỗi dậy trong lòng: anh ta không phải là thành viên của nó, không thuộc một tí gì về dòng đời đang lặng lẽ trôi qua ở đây. Có chăng chỉ là cái chạm nhẹ lên lớp mùn bề mặt. Điều này không làm Weldon u sầu chán nản.

Một bước chân đi về phía hàng hiên rồi dừng lại bên cạnh anh ta. Người đàn ông lên tiếng:

- Ông bạn là Weldon? Xin giới thiệu tôi là bác sĩ Henry Watts.

- Tôi có thể ngồi xuống đây được không?

Đó là người cúi đầu chào trên lối đi lúc này.

Chọn một cái ghế, hạ mình ngồi xuống thận trọng như thể sợ sức mạnh của thân người làm hỏng đi cái ghế, miệng ông ta lẩm bầm, than vãn chẳng khác nào vừa hoàn thành một sứ mạng ngàn cân. Tựa đôi tay lên cây gậy có khắc từng nấc to, lưng khòm xuống, chân đi đôi giày công kênh. Nhìn chung, ông bác sĩ Watts là mẫu người tẻ nhạt. Thoạt trông vào khoảng 50 tuổi nhưng vẻ yếu đuối làm ông ta già thêm 10 tuổi. Hàm râu quai nón xám lờm chớm mọc sát lên tận hai cái bát ít ỏi, che phủ một phần gương mặt dài.

Để hết tâm hồn vào những con đường ngập tràn ánh nắng, Weldon chẳng chú tâm đến dáng vẻ của ông ta. Chỉ có điều anh ta nhận ra ngay đây là một quý ông có học. Đầu trĩu xuống mệt mỏi dường như quá tải bởi sức nặng của kiến thức và độ dài của năm tháng.

- Cunningham cần anh bạn, tôi biết. - Ông bác sĩ bắt chuyện.

Không một câu trả lời, ánh mắt Weldon hướng về ông ta với nụ cười thỏa mãn lặng xẹt.

- Dĩ nhiên, ông ta có lý do. - Ông ta tiếp - Nhất là đêm qua.

Rồi ông ta vội vã giải thích bằng chất giọng trầm nhỏ nhẹ.

- Dĩ nhiên, mọi người đều biết câu chuyện đó. Bên kia bờ sông, họ bàn tán xôn xao. Nhưng tôi nghe được từ phía bên này. Luôn có thông tin nối liền hai thành phố: thông tin trên trời, thông tin dưới đất.

- Khi tôi nghe được câu chuyện này, - Ông ta tiếp - có điều gì đó giục tôi đến gặp anh bạn để kể một câu chuyện nghiêm túc.

- Ồ, vâng. - Giọng Weldon từ tốn.

- Tôi kể cho thân chủ tôi nghe. Cô ta đồng ý anh bạn là người thích hợp. Chúng tôi cần ông, ông Weldon à, dù rằng chúng tôi không đưa một cái giá tương tự ông Cunningham. Nhưng chúng tôi sẽ đưa anh bạn đến đối đầu với một nguy hiểm. Thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều lần của ông ta. Cơ hội để hoàn thành một kỳ công tuyệt thế đấy thưa ngài.

Chương 9

Quý bà sâu muện

Nghe qua những lời nho nhã, buồn bã của ông Watts, anh cảm thấy thôi thúc đến kỳ lạ khuấy động trong lòng. Còn hơn cả khi chứng kiến một hành khuất bên đường vươn mình dậy biến thành Hoàng đế uy dũng.

Với giọng điệu luôn từ tốn, anh hỏi lại:

- Ông và người bạn đang gặp rắc rối to đấy à?
- Bạn tôi đang gặp rắc rối to, còn tôi nhìn cô ta mà lo lắng.

Hướng về Weldon với cái vẻ đăm chiêu chừng như thể ông ta khao khát tìm từ ngữ chính xác để diễn tả suy nghĩ của riêng mình. Từ ngữ thì không có sẵn mà phát ra chúng lại càng khó hơn. Cuối cùng nhận thấy anh chàng chờ đợi trong lịch lãm và kiên nhẫn, ông ta mới bộc bạch:

- Quả là thật khó khăn khi phải bộc bạch với một người lạ. Sau khi nghe câu chuyện này một cách tóm lược và nếu anh bạn cảm thấy thích nó, chúng ta tìm một nơi để nói chuyện, rồi anh bạn quyết định cho chính xác nhé!

Weldon ngần ngại. Dù rằng anh chàng cảm thấy háo hức được giúp một tay cho ông bác sĩ và người bạn của ông ta, người chẳng biết ra sao. Nhưng có một chuyện cũng khá nan giải đang vây kín tâm hồn anh như đám mây to che khuất bầu trời.

Ông bạn Cunningham khôn ngoan, khỏe mạnh, can đảm, công việc không kém phần hấp dẫn ông ta vừa đề khoản thù lao rất hậu đi kèm và chỉ bao nhiêu đó, Weldon có thể xài tiền xả láng mà quan trọng nhất là cô nàng xinh đẹp, hấp dẫn Francesca Laquarda vừa bí hiểm vừa kỳ lạ. Cunningham không thừa nhận cô ta là một thành viên của tổ chức buôn lậu nhưng Weldon dám cam đoan cô nàng có một vai trò trong cuộc chơi. Nếu không thì Cunningham đã không cảnh báo anh ngay từ phút đầu về cô ả rồi sao.

Thế mà khi lắng nghe ông Watts này kể hết câu chuyện thì anh chịu không nổi rồi. Nghe chất giọng nhiệt tình tràn đầy hy vọng làm anh cảm thấy nếu từ chối chẳng khác nào tên nhà giàu độc ác keo kiệt đứng đưng trước một đứa bé đang đói khát.

Thay vì bộc lộ suy nghĩ của mình, anh ta đơn giản trả lời:

- Có lý nào tôi chẳng nghe câu chuyện của ông. Rất sẵn lòng bác sĩ Watts à.

Nắm hai bàn tay to bè lại, rồi gật đầu liên tục hết như toàn bộ câu chuyện xâm chiếm tâm hồn anh ta. Bác sĩ Watts bắt đầu nói:

- Tôi có một thân chủ, đúng hơn là một bệnh nhân. Cô ta sống cách xa cánh rừng về một bên ngọn núi Las Altas. Ông bạn thấy không, nếu nhìn giữa hai ống khói một khoảng nhỏ nhô lên giữa chúng màu vàng nhám nhúa: đó là cái hẻm núi. Còn bây giờ, thấp xuống một chút về bên phải cánh rừng là khoảng che phủ: cái bóng tối này phủ lên cái kia, cái bóng tối kia chồng chất lên cái nọ, tầng tầng lớp lớp. Nguy hiểm và chết chóc, có Thượng đế chứng giám...

Tâm hồn của Weldor lúc này cũng mịt mù nan giải không khác lời lẽ của ông già thốt ra. Lời đề nghị của Cunningham đang thẳng thế Dickinson ngồi nghe ông Watts kể một lúc, nhìn bàn tay yếu đuối quơ quơ, cặp mắt mờ mờ nheo lại ngược nhìn ngọn núi, cảm nhận một cuộc đời sâu khổ ở xa xa giữa rừng thông, bất giác Cunningham và tham muốn làm giàu trôi đi đâu mất. Kể cả vẻ yêu kiều diễm lệ của Laquarda, cái chất giọng nhẹ nhàng mượt mà của cô nàng cũng bay theo gió.

Tiếp tục ngồi trong im lặng, nghiêng mình về phía trước một chút, anh ta đặt hai cùi chỏ lên đầu gối, lắng nghe.

- Cô ta tên Hellen, O'Mallock - Ông bác sĩ tiếp - Cô ta sống trong ngôi nhà do chính người cha xây dựng nên. Còn bố cô ta là ông tướng O'Mallock. Anh bạn đã từng nghe qua cái tên đó chưa?

- Chưa, vẫn chưa nghe qua.

- Khi tôi lần đầu đến miền Tây, - Ông bác sĩ tiếp - mọi người đã biết ông ta. Thật kỳ lạ, người ta quên ông ta cũng mau lắm. Ông ta là một trong những người tạo dựng nên mảnh đất này. Là một trong những con người can trường, đảm lược đầu tiên đến đây. Rồi sau đó những kẻ chết nhát như tôi lên vào. Và những con người quả cảm đó lập nên một đế quốc sáng chói, có thể không gì khác hơn là hòa bình và bầu không khí trong lành để chữa bệnh.

Weldon gật đầu khe khẽ, bần khoản một chút về điều này. Một cánh cửa khác đã mở ra điều hiểu biết hơn về ông bác sĩ. Chính sự yếu đuối đã thành cố tật và sức nặng của sự yếu đuối đó khiến đôi vai ông oằn xuống.

Ông bác sĩ tiếp tục, cố tập trung suy nghĩ.

- Tôi không muốn dông dài về ông tướng ấy. Nhưng ông ta quả là con người vĩ đại và rất tốt. Chử tốt có quá đáng không?

- Ít ra là uy dũng, - Ông ta bổ sung thêm - và tốt nếu nhìn một cách tổng thể. Giống như hầu hết những con người uy dũng, ông ta không thể luôn giữ cho quyền lực đi đúng hướng. Đôi khi lạm quyền. Một lúc nào đó, ông ta trở thành cơn lũ hung hãn tàn sát những người xung quanh. Tất nhiên ông ta có nhiều kẻ thù. Một số ganh tị. Tất cả sợ hãi ngoại trừ cô con gái.

Ông Watts dừng lại. Dường như những lời nói vừa thốt ra làm sống dậy trong ký ức ông ta hình ảnh chói sáng đầy quyền lực khiến ông ta phải dừng lại để nó phai nhạt một ít trước khi kể tiếp phần còn lại.

- Tướng O'Mallock chiến đấu với người da đỏ, khuyh loát lịch sử và nhiều thứ nữa. Ông ta chẳng sợ một thứ gì từ con người cho đến sự huyền bí. Khi nhiệt tình của tuổi trẻ không còn nữa, ông ta quyết định làm những việc khác hơn là nguy hiểm và chiến đấu như mua lâu đài hết cái này đến cái kia. Rồi hăng say trong việc khai thác quặng mỏ. Thật hi hữu, nơi nào ông ta đặt tay tới, ở đó có vàng. Rồi ông ta trở nên giàu có. Ồ, không phải cực giàu như những tỉ phú nổi danh vào thời điểm đó nhưng hoàn toàn sung túc, còn hơn cả sung túc nữa chứ. Khi thời gian qua đi, ông ta quyết định kết hôn. Lúc đó đã gần 50 tuổi. Một cô gái yêu quá khứ kiêu hùng, quả cảm của ông ta và cả bản thân ông ta. Như Desdemona yêu Othello. Vâng hoàn toàn giống như vậy.

- Vậy cô O'Mallock mang dòng máu lai ư? - Weldon hỏi hơi thẳng thừng.

- Dòng máu Irish không pha tạp. - Ông bác sĩ đáp lại - Ồ, không có gì đáng sợ hơn thế nữa. Ông ta kết hôn, vâng. Người vợ bất hạnh chết khi sanh đứa con bé bỏng. Cô Hellen xinh đẹp ấy vẫn đang sống trong ngôi nhà cổ xưa. Khi cô ấy lớn lên, viên tướng đã già. Cô lên 10 tuổi, ông ta đã 60.

Khi cô 20, ông ta 70. Thời gian trôi qua làm ông ta cứng cõi hơn. Ông ta bắt đầu nghĩ ra những kế hoạch to lớn vĩ đại. Dần dần ông ta bán hết tài sản, lâu đài, hầm mỏ. Ông bạn có buồn chán không?

- Tôi ấy à? Không hề. Chưa có gì hấp dẫn đến thế trong cuộc đời tôi.

- Điều này làm tôi vui mừng lắm. Tôi không thể kể như Hellen nhưng tôi cố gắng hết sức mình. Vâng, khi ông ta bán hết sản nghiệp, ông ta từ trần. Di chúc để lại toàn bộ cho cô con gái. Nhưng đây mới là điều kỳ lạ. Khó mà tìm thấy để lại cái gì.

Giơ ngón tay trở dài xương xấu lên khi nói chuyện, đôi mắt ông mở to ngạc nhiên và kinh hãi dưới đôi chân mày xám dày như chổi xể.

- Khó mà tìm được thứ gì? - Ông ta nhắc lại.

- Có thể ông ta chơi cờ phiêu ở bờ bên kia. - Weldon đoán.

- Ủ, có thể.

- Tất cả đều sạch sẽ à?

- Ồ, không phải tất cả. Tôi không nói như vậy. Còn một chút tiền của cô Hellen sống nhờ vào đó. Tầng trên của căn nhà cổ, khi còn là một đứa bé đã mang đau khổ từ cái chết của người cha thật bất hạnh lớn hơn cho cô bé. Thật kỳ lạ trong một đất nước có bầu không khí trong lành như thế này mà ông ta mang bệnh ho lao ngài Weldon à.

- Ồ, thật quá tệ. - Weldon mỉm lòng - Cô gái bất hạnh quá!

Ánh mắt ông ta dịu dàng nhìn về phía anh.

- Ông bạn có một tấm lòng thật bao dung. - Ông ta tiếp - Khi bố cô nằm trên giường bệnh mỗi mòn, yếu đuối, cô vẫn hy vọng ông ấy sống. Cô ta nhớ lại từng việc một: về cái chết của người cha, việc tiền của biến mất kỳ lạ. Cô ta bắt đầu sợ hãi. Có thể những chuyện này không phải ngẫu nhiên.

Ông ta dừng lại. Ý nghĩa về sự sợ hãi làm ông ta nghẹn lời.

- Trong khoảng thời gian gần đây, cô ta cảm giác rằng có một hay nhiều gã đàn ông muốn đột nhập vào nhà vì một mục đích. Xin lỗi. Thật khó mà tiếp tục.

Ngồi sụp xuống chiếc ghế, hai bàn tay run lẩy bẩy mặc dù ông ta nắm chặt chúng với nhau.

- Ông cho rằng để hại cô ta à?
- Tôi sợ như vậy. Đó là điều cô ta nghĩ.
- Kẻ thù xưa kia của bố cô ta chẳng?
- Vâng, có thể.
- Này, ông Watts. Theo ông, cô gái sống trong nỗi sợ hãi bị giết à?
- Vâng, tôi nghĩ vậy đó.

Cắn răng lại, đôi mắt xanh của Weldon sáng rực.

- Còn ai sống với cô ta trong ngôi nhà đó?
- Một người da đen, giúp việc. Ông ta cũng già lắm. Còn tôi sống không xa ngọn đồi đó.

- Một ông già người da đen! - Weldon lâm bẫm.

- Và trong nỗi sợ hãi triền miên dai dẳng, khi cô ta nghe về những điều kỳ diệu ông đã làm ở San Trinidad. Bởi vì ông Cabrero có tiếng tăm, mà những việc liên quan đến ông ta đều bay xa. - Giọng ông bác sĩ tin tưởng.

- Hy vọng nối tiếp hy vọng, cô ta cho rằng ông có thể bảo vệ được cô ta. Ông bạn có hiểu không? Cô ta không thể đáp ứng như lời đề nghị của Cunningham. Chắc chắn là như vậy. Nhưng cô ta có thể trả ông 100 đô-la một tháng. Và cuộc sống, - Giọng ông ta vội vã như thêm phần hăng hái - rất đơn giản không một nhiệm vụ gay go, không lao động chân tay.

Dứt lời trong sự nhiệt tình pha đầy thương cảm, ông ta chờ đợi. Trước mắt Weldon, hình ảnh sáng chói dữ dội của vị tướng, cô gái tuyệt vọng nằm trên giường bệnh, người đầy tở da đen lụm khụm, sợ hãi, mối hiểm họa không lường trước được đang phủ kín ngôi nhà. Tất cả hiện ra mồn một trong trí chàng. Còn khoảng đằng xa kia, rất xa vang lên giọng nói của Francesca Laguarda như tiếng lục lạc của bầy cừu đeo trên cổ ngập tràn gió lộng.

- Tôi cho rằng chúng ta nên xem qua ngôi nhà và kể nốt câu chuyện đó. - Weldon kết thúc.

Chương 10

Ngôi nhà trên ngọn đồi

Weldon cỡi con ngựa màu hạt dẻ lên đồi. Đó là một con vật xấu xí với cái đầu to, dài lại chứa đựng dòng máu nhiệt tình bên trong. Còn ngài bác sĩ lái chiếc xe nhỏ gầm rú ghê rợn cũng leo qua được con đường gập ghềnh như kiểu con dê nhảy xồm.

Sau một giờ rưỡi, họ đến được đoạn thấp của khu rừng. Đoạn tiếp đó còn gian nan hơn nữa vì lòng đường gần như bị phá hủy hết. Khá chật vật, họ mới đến được ngôi nhà.

Khi vui buồn, người ta mong muốn những vật vô tri chung quanh cùng chia sẻ cái cảm giác đó, nhưng với ngôi nhà chứa đầy những điều bí ẩn này, thoát trông bề ngoài không có chút ấn tượng như vậy. Đó là căn nhà xây bằng đá kiểu Tây Ban Nha, có hai tầng. Những bức tường có dáng vẻ kỳ lạ: những viên đá to còn giữ nguyên dạng khi người ta nhặt chúng ở bên sườn núi và được sắp lộn xộn tạo ra những mũi nhọn lờm chờm, những góc cạnh sắc lẹm.

Vươn lên cao những bức tường to rộng, những giàn dây leo mọc tứ tung, trải dài từ đầu này sang đầu kia. Một giàn đang ra hoa phủ kín theo chiều thẳng đứng một phần của ngôi nhà.

Ngôi nhà không rộng lớn lắm. Những cánh cửa sâu khá nhỏ tạo ra chút dáng vẻ riêng biệt, trông cũng hay hay.

Weldon tự nhủ, viên tướng thuộc tuýp người chủ quan đến độ đoán. Niềm kiêu hãnh lộ rõ trên từng xó xỉnh của ngôi nhà: dáng vẻ xấu xí, phần tường ở đoạn đường bên dưới gấp ba lần phần phía trên. Quang cảnh trước mặt thật sự sống động: từ phía Tây bắc, người ta nhìn thấy đoạn đường đèo lờm chờm giữa Las Attas và ngọn Cumberland, về phía Nam con sông Rio Negro xuất hiện sóng vỗ trắng xóa cuồn cuộn vào hẻm núi và ở phía xa hơn, con sông lượn lờ trôi từ Juniper mịt mù xa xăm sang bờ San Trinidad.

- Ông ta quả là người có ý chí. - Weldon nhận xét.

Anh chàng rời ngựa bước xuống, kịp lúc ông bác sĩ cũng ngừng xe lại và trèo ra.

- Viên tướng hẳn là như vậy rồi. Chúng ta vào nhà chứ?

- Còn nhiều thời gian mà. - Weldon đáp - Dạo một vòng xem sao!

Chẳng có mấy cơ ngơi ở phía ngoài nhà. Kho rơm, chuồng ngựa, những gì thường thấy ở nơi gia đình giàu có. Tất cả được làm cùng loại đá xây dựng căn nhà. Một khoảng sân xuất hiện ở giữa chuồng ngựa và phần cuối ngôi nhà. Bờ tường cũng giống như phần còn lại của ngôi nhà phủ kín màu xanh lá cây. Phía trên dốc đứng nhô lên mái nhọn của kho rơm. Những cây thông tỏa hương thơm nhẹ mọc cao cao xếp thành hàng, khít nhau tạo thành màu xanh thẫm dày đặc.

Khi họ bước vào nhà, một tiếng thét lạnh lạnh từ phía bên trong vang lên:

- Cái tên bất lương quý dịch này! Quân kẻ cướp! Tao đập cho mày một phát nếu tao còn bắt gặp mày trong nhà lần nữa. Ông tướng à!

Một con mèo đen nhảy xuống hành lang và phóng như bay về phía chân Weldon.

Trong trường hợp này, nó là viên tướng đấy. - Ông bác sĩ mỉm cười - Ông tướng Sherman như bà Maggie gọi nó.

- Bà Maggie già lắm hay sao mà nhớ chuyện Sherman?

- Không hề! Bà ta chỉ bắt chước câu chuyện đó thôi. Bà ta sùng đạo lắm.

Bà Maggie đi lệt bệt về phía hành lang, tay cầm cái đồ gấp than to. Khi bắt gặp hai người, vẻ tức giận cau có chuyển nhanh sang một nụ cười tươi, bà ta nép sang bên.

- Tôi mời một ông bạn đến xem qua căn nhà một chút. Ông ta quan tâm đến ngài O'Mallock.

Thật là lạ! Weldon nghĩ thầm. Chuyện anh ta có mặt có cần giải thích cho bà bếp người da đen hay sao? Đi được vào bước, anh ta giả vờ loạng choạng để có dịp nhìn lại bà Maggie.

Bà ta chẳng rời nửa bước và đưa mắt theo dõi. Nhìn bộ dạng hung dữ lộ lên trên nét mặt giả vờ của bà ta, đầy vẻ nghi hoặc. Nói chung, đầu bếp thường là những người kỳ lạ mà đầu bếp da đen cũng không là ngoại lệ.

Bước lên cầu thang chậm chậm, Weldon quan sát: ở tầng trệt chỉ có nhà bếp, kho chứa đồ và vài gian phòng dành cho người làm. Phần quan

trọng nằm ở tầng trên.

Ông Watts giơ tay chỉ phòng ăn, có một vài phòng ngủ, nhà tắm ở ngoài hành lang. Những cánh cửa sổ làm Weldon cảm thấy ngồ ngổ: dù hình chữ nhật nhưng dạng hình phễu, nhỏ bên trong to bên ngoài. Phải chăng chúng tạo ra cảm giác an toàn cho mỗi gian phòng?

Ồ lên một tiếng, đến bây giờ Weldon chợt hiểu, ông ta là cựu chiến binh của thời đánh nhau với quân da đỏ. Hèn gì mấy cái cửa sổ thật sự là lỗ ngắm bắn.

- Hoàn toàn chính xác! - Ông Watts bất giác mỉm cười - Ngôi nhà trước mắt anh bạn được xây dựng như một pháo đài.

Trong đầu anh ta, hình ảnh viên tướng già bắt đầu hiện rõ mồn một.

- Vào ngày cuối đời ông ta có yếu đuối không? - Anh ta thắc mắc.

- Ồ, không hề. Ông ta hoàn toàn có thể nhảy lên yên ngựa như một chàng trai. Ba ngày trước khi chết, tôi thấy ông ta mang khẩu súng trường kiểu Kentucky to lớn ra và chỉ một phát bắn chết con sóc ngay trên cây thông kia. Ồ, cơ thể ông ta vẫn còn cường tráng lắm chứ!

Theo cái kiểu suy diễn này, chính khó khăn khủng khiếp chất chồng lên là nguyên nhân cái chết à? Không phải là đau đớn thể xác sao? Cái chi tiết này cần phải lưu ý đây!

Ông bác sĩ bước đến một cái cửa, mở nó ra rồi khép lại ngay. Quay lưng lại, tựa vai lên cửa, hai mắt ông hầu như nhắm lại: có một nỗi đau nào đó trong ánh mắt, ông ta thì thầm:

- Tôi dẫn ông bạn đến gặp Hellen O'Mallock. - Ông ta thở dài rồi tiếp tục - Cứ như tình trạng hiện nay, có lẽ cô ta sẽ không qua khỏi.

- Theo sách vở, cô ta bị lao phổi. Thậm chí, lúc mắt cô ta lờ mờ, đôi má sốt nóng bừng, tôi cố gắng giải thích mọi thứ: cơn lạnh liên tục, cơn sốt...

Vừa lúc đó, từ phía xa, Weldon nghe vang lên cơn ho khan, yếu ớt.

Hít một hơi dài, anh ta thốt lên.

- Được. Tôi sẽ tỏ ra vui vẻ. Phải không?

- Anh hiểu ý quá. Tôi muốn báo trước cho ông một chút. Cô ta rất mảnh mai, yếu đuối. Cô ta dường như sắp tan biến... tan biến.

Weldon vội bước nhanh. Trong lòng anh ta ngập tràn nỗi thương xót. Rõ ràng ông già này dồn hết tình thương vào cô gái tật nguyền bất hạnh. Và chẳng cần ông ta dẫn đường, anh ta bước tiếp...

Chương 11

Ông bác sĩ và bệnh nhân

Ông bác sĩ đưa tay mở cửa lần nữa. Họ đi qua một phòng ngủ to, chiếc giường đặt ở bên phải căn phòng, bức màn dày che phủ một bức tranh khổ lớn. Hệt như âm vang của một thế kỷ chết. Có lẽ đây là căn phòng lạ nhất Weldon đã từng gặp: trải trên sàn là bộ da con gấu xám ở vùng Bắc Mỹ và một sư tử núi, treo trên tường là đầu những con thú và các loại vũ khí rất lạ: mũi tên của thổ dân châu Phi lười tựa như lá, cạnh sắc nhọn như lưỡi lam, những cây cung mỏng dài cùng những mũi tên tinh tế có tâm độc, dao Mã Lai có mép lượn sóng, mã tấu hình vòng cung của người Ả Rập. Còn đằng kia một cặp súng tiểu liên dài, kiểu cổ, những thùng to của người Ai Cập.

- Đây là căn phòng của ông tướng! - Weldon thốt lên.

- Vâng, căn phòng của ông ta. Hellen chẳng thay đổi gì hết mặc dù ông ta chết đã hơn năm.

- Ông ta đã săn bắn ở tất cả những nơi này à? - Lấy tay chỉ cái sừng tê giác to và cái đầu cọp hung dữ, Weldon hỏi.

- Ông ta đi khắp thế giới. Một con người không biết nghỉ ngơi trước khi cái chết quật ngã ông ta.

Đột nhiên, ông bác sĩ rùng mình như thế kỷ ức về viên tướng thoát khỏi đôi mắt tạo nên cảm giác ớn lạnh. Bước tiếp đến căn phòng kế bên giọng ông ta thì thầm, đôi mắt mờ đi.

- Đây là căn phòng của cô ấy.

Đưa tay kéo cửa, ông ta thốt lên gọi:

- Hellen à, tôi và ông Weldon đến rồi. Mời ông ta vào nhé?

Một giọng nhỏ xíu vang lên, Weldon không nghe được tiếng nào. Cánh cửa rộng mở và anh ta bước vào trước.

Hellen nằm trên chiếc xe lăn đặt gần cửa sổ. Ánh mặt trời xuyên thẳng vào chiếc khăn quàng quấn quanh hai chân. Phần người còn lại khuất hẳn trong bóng tối. Khi đến gần hơn và đưa tay ra bắt, Weldon thấy gương mặt xanh tái đầy vẻ yếu đuối hiện trên đôi mắt cô ta. Vẻ đẹp tuyệt vọng, anh chàng thầm nghĩ, kiêu diễm hơn nhiều bất kỳ phụ nữ nào anh ta từng gặp trên đoạn đường lang thang cát bụi, ngoại trừ Francesca. Ghép hai người lại

so sánh, thật là hình ảnh hoàn toàn tương phản: Francesca tóc đen, Hellen tóc vàng - Laguarda như ánh sáng chói lòa, O'Mallock như pha lê trong suốt phản chiếu ánh sáng khi mờ khi tỏ.

Có lẽ do bệnh tình, lại nằm trên giường quá lâu, cô ta trở nên yếu đuối. Một bàn tay lạnh chạm nhẹ, anh chàng nhìn xuống đôi mắt hiền từ, không chút chống cự, không hề thách thức. Weldon tự nhủ, bị kịch thể lương phủ kín cuộc đời cô ta và khi tử thần đang tiến đến gần, cô ta sẵn sàng ra đi với một thân xác trẻ, đẹp.

Bước lui vài bước để tạo cho tầm mắt cô ta thoáng hơn, anh chàng đan chéo hai tay phía sau lưng. Ngắm cô ta thật dễ chịu, chẳng khác nào đang nghe một khúc nhạc. Nhưng anh vẫn giữ ý, không nhìn quá chăm chú.

- Thừa bác sĩ Henry, - Cô ấy bắt đầu nói - ông đã kể chuyện cho ngài Weldon nghe rồi phải không?

Chẳng giống chất giọng vui vui, lanh lảnh như tiếng chuông của Laguarda mà nó khàn khàn, đung hơn là thấp và lịm đi vì yếu sức, nhưng cũng khá mềm mỏng, hài hòa. Weldon hít sâu làn không khí, nín lại rồi thở ra từ từ.

- Tôi đã kể cho ông ta nghe. Khá sơ lược, cô bé nhỏ thân yêu à. Ông ta muốn đến đây để xem qua ngôi nhà.

Nỗi lo lắng thoáng qua trong đôi mắt Hellen.

- Nơi đây không vui vẻ gì. - Cô ta nói tiếp - Rất xa thành phố, đường sá lại khó khăn. Ngài Weldon, ông nên lưu ý điều này, nếu ông thật tình muốn giúp đỡ chúng tôi.

Như tạo thời gian cho anh suy nghĩ, cô thì thầm với ông Watts.

- Bác sĩ Henry, chừng nào tôi có thể cưỡi ngựa trở lại?

Ông Watts đứng gần bên cạnh, đỡ lấy tay cô.

- Chỉ một vài ngày nữa thôi cô ạ! Cô có thể lên lưng ngựa trở lại và ngắt những cành hồng vừa ngang tầm mắt.

- Thật sao? - Cô ta thốt lên, đôi mắt đen tròn chớp chớp, nụ cười nở trên môi thoát lên một niềm hy vọng.

Dường như ông bác sĩ có vẻ Vụng về khi nói ra điều giả tạo, còn cô có dám nhìn thẳng vào sự thật không? Weldon suy nghĩ đến sự thật phũ phàng:

cô ấy sẽ không bao giờ cỡi ngựa được nữa, phải quên lãng yên cương hoặc nếu có chẳng thì đem nó cùng xuống mồ. Vừa kịp nghĩ vậy, anh ta cau mày.

Như đọc được tâm trạng của Weldon, cô gái thốt lên:

- A! - Giọng cô cố nén nỗi thất vọng. - Không phải thế! Tôi chẳng còn ai để nói chuyện và đi dạo. Ông bác sĩ thân yêu đến với tôi hầu như mỗi ngày, ông già Dogget đáng thương bệnh hoạn và dì Maggie sẽ làm ông phiền đấy. Và nhất là tôi không được vui vẻ cho lắm.

- Cô có thể nói chuyện gì vui vẻ được không? - Ông Watts xen vào lộ vẻ gắt gỏng - Thật là vô ích khi tôi đưa ông ta từ xa đến đây chỉ để nghe những lời nói nản lòng như vậy.

Cô chờ đợi một lát, dường như ngẫm nghĩ đôi chút trước khi nói. Đôi mắt từ tốn hướng về ông bác sĩ đoạn cất giọng nhẹ nhàng:

- Mà này, tôi chẳng muốn dụ ông ấy đến đây bằng vẻ vờ vĩnh giả tạo. Rồi đột nhiên ông ta nhận thấy cuộc sống ở ngôi nhà này sao mà buồn tẻ và chán nản quá, rồi bỏ đi. Thế có đáng buồn hay không khi chúng ta muốn có người bảo vệ?

Giọng ông ta khó chịu theo kiểu trẻ con hờn dỗi:

- Hãy nói cho ông ta biết điều gì chúng ta cần. Tôi chỉ kể sơ câu chuyện mà thôi.

Đưa mắt nhìn từ ông Watts sang Weldon, cô ta nói bằng giọng thủ thỉ:

- Tôi nghĩ có ai đó muốn đột nhập vào nhà và đến gần tôi.

Không kèm chế được, Weldon hỏi:

- Muốn đến gần cô à?

- Vài ngày trước đây, ông bác sĩ gặp một người trên hành lang. Chẳng đợi hỏi han gì hết hẳn ta nhảy qua cửa sổ. Trước đó thì cái khóa của cánh cửa sau nhà bị bẻ. Dì Maggie nghe tiếng động, đi ra khỏi phòng lại chẳng thấy gì nữa.

- Họ đột nhập vào nhà để trộm. - Giọng Weldon lạnh lùng - Dĩ nhiên đó là lý do.

- Ông thấy đấy, không có gì đáng giá trong phòng tôi cả.

Thật sự, đồ đạc trong phòng thật tầm thường: vài bức tranh trên tường, tấm thảm vài bình thường trên sàn. Ông tưởng hẳn không nuông chiều con

gái trong kiểu sống xa hoa phung phí.

- Tôi chẳng có nữ trang ngoại trừ một cặp nhẫn và vài hạt bẹt. Mọi người đều biết tôi không có gì hết.

- Vậy chúng muốn đột nhập vào phòng cô làm gì?

- Cái gã mà ông bác sĩ thấy ở ngay cửa phòng tôi, tay cầm chìa khóa vạn năng. Khi dì Maggie đi ra vào lúc khác cũng nghe thấy tiếng chân ở gần phòng tôi.

Ngước nhìn Hellen, Weldon thầm nghĩ “Chẳng có thằng ma nào muốn hãm hại cô ta”. Nhưng rồi anh ta ngần ngại suy nghĩ tiếp “Mà có lẽ có chứ! Có loại đàn ông chẳng cần gì hết ngoài tiền!”.

Tay mân mê chiếc nhẫn có nạm hai hạt xa-phia xanh tái nhỏ, lấp lánh ở mỗi bên, cô nói:

- Tuần trước, rằng... rằng... Tôi nghĩ tốt hơn ông hãy kể cho ông ta nghe đi, ngài Henry!

Hạ đầu xuống gối, mắt cô ta hầu như khép lại.

Weldon nhìn sang ông bác sĩ. Ông ta gật đầu và đề nghị:

- Chúng ta nên đi ra ngoài để cô ta nằm nghỉ một lát. Hellen! Tôi sẽ kể nốt câu chuyện. Cô muốn nói điều gì nữa không?

- Không. Ông sớm báo kết quả nhé!

- Vâng!

Họ bước sang căn phòng của viên tướng, và ngồi sát bên cửa sổ, Weldon lại nghe cơn ho hết như trước đó.

- Tại sao ông không làm điều gì đó? - Anh ta hỏi mạnh bạo.

Nhún vai một cái, ông ta đáp lại khô khan:

- Làm gì bây giờ? Tôi e rằng không thể chữa dứt những cơn ho.

Cắn nhẹ môi, Weldon đột nhiên quay về phía cửa sổ.

- Nó làm chết người phải không?

- Ho lao! Tôi không biết. Tôi luôn có một cơ may sẽ xoay chuyển tình thế. Cô ta không có ý chí chiến đấu để sinh tồn. Không chút kháng cự. Cô ta không màng đến gì cả.

- Cô ta phải quan tâm đến điều này.

-Ồ, anh bạn trẻ ơi! Nếu anh bạn lưu lại ở đây, thúc giục cô ta, may ra có thể.

- Ở lại căn nhà này, Chúa ơi! - Weldon đáp - Vâng, những con ngựa hoang không thể kéo tôi rời xa nó.

Chương 12

Nói về thuốc độc

Ngưng nói chuyện ngay, giơ cao hai tay, ông bác sĩ vội vã quay trở lại căn phòng hồi nãy. Có vẻ gì đó gian trá và tội lỗi hiện ra trong cử chỉ của Henry Watts, cái cách thức báo tin quyết định của Weldon trước khi anh chàng đổi ý.

Từ căn phòng của Hellen, dù cánh cửa hầu như khép hẳn lại, anh nghe một tiếng reo lên vui mừng nho nhỏ. Sau đó là một cơn ho kéo đến.

Bất giác, anh đưa tay vào áo khoác, sờ vào khẩu súng Colt. Thật vô ích, khẩu súng này chẳng thể nào đối phó với loại kẻ thù như vậy.

Ông bác sĩ trở lại, hai tay xoa xoa ra chiều hân hoan phấn khởi. Giọng Weldon vang lên sắc lẹm:

- Này bác sĩ Watts, trong trường hợp này, chẳng có gì ổn đâu. Cô ấy đang kiệt sức nhiều rồi. Tại sao ông lộ vẻ sung sướng quá vậy?

Hiếm khi Weldon nói năng thẳng thừng. Lần này thì khác, vẻ bực bội có phần khinh miệt hiện rõ trên mặt anh ta.

Ông bác sĩ ngồi xuống, nhổ vài cọng râu cằm.

- Có thể anh bạn đúng! - Ông ta đáp - Nhưng ai mà không hy vọng, ai mà không cầu nguyện chứ ngài Weldon!

Anh chàng đột nhiên mất hết tất cả nỗi căm ghét.

- Ông còn muốn kể tôi nghe điều gì?

- Về điều gì, cầu nguyện à? - Ông bác sĩ bỗng như lảng trí - Tôi không nhớ điều gì.

- Điều cô ta đang kể ấy.

- Ồ, vâng! Dĩ nhiên tôi sẽ kể, nhưng ngắn gọn thôi. Bảy, tám ngày trước đây, bên cạnh giường Hellen luôn có một ly nước. Thường khi uống nước, cô ta nhỏ vài giọt nước chanh vào. Nhưng sáng hôm đó, có lẽ quên, cô ta cảm thấy có vị lạ trong nước uống. Chỉ dùng một ngụm, cơn khát đột nhiên biến mất, cô ta đặt ly nước sang bên cạnh. Sáng hôm ấy, tôi đến sớm, có lẽ nhờ ơn Chúa. Cô ta kể lại, tôi cố gắng tìm hiểu và đem mẫu nước đó phân tích. Mãi đến hôm qua tôi mới có kết quả.

Lấy từ áo khoác ra một chai nhỏ, ông ta cầm nó hướng về phía ánh sáng. Thoạt nhìn Weldon thấy nó hoàn toàn trong suốt. Ông bác sĩ lắc vài cái. Từ đáy, nổi lên một màng mỏng tựa như chất kết tủa.

- Thạch tín - Ông bác sĩ giải thích ra vẻ đăm chiêu và nhắc lại - Thạch tín. - Hướng về Weldon, ông ta cười đôn hậu.

- Thật không thể tin nổi. Chúng muốn đầu độc Hellen.

- Weldon sững sốt.

Rút ra điều thuốc, châm lửa, anh chàng hút trong sự cuồng nộ giận dữ rồi nhả khói bay khắp cả phòng.

- Vâng, thạch tín - Ông bác sĩ lặp lại, nhấn mạnh lên từng chữ - Chỉ bao nhiêu đây thôi đủ giết một con chó.

- Sao một ngum không thể giết một cô gái yếu đuối?

- Ông bạn chưa biết rõ. Công việc chuẩn bị không hoàn hảo. Thạch tín. Ông bạn nhớ kỹ. Nó được gọi là độc dược của thằng khùng. Vâng, không phải nằm trong tay kẻ có chuyên môn. - Ông ta đột nhiên phát cười lên ra chiều thú vị lắm.

Weldon thấy ông ta có vẻ con nít quá.

- Tôi cho là thạch tín luôn để lại dấu vết trong cơ thể.

- Anh chàng thích thú sự hồ hởi thái quá của ông ta.

- Dĩ nhiên. - Henry Watts thừa nhận - Nhưng bao nhiêu thi thể được đem ra khám nghiệm? Trong thời đại hỏa táng như hiện nay, những tên tội phạm dám cam đoan rằng bằng chứng phạm tội của chúng sẽ nhanh chóng biến mất khi ngọn lửa thiêu cháy thi thể của nạn nhân. Vâng, ngoài ra còn có các hợp chất của thạch tín nữa, như tôi đã nói. Nạn nhân có thể nôn mửa nếu uống những chất này trạng thái biểu hiện đau đớn cực kỳ, đầu lắc lư, những cơn co giật xuất hiện. Nói chung nạn nhân xảy ra những triệu chứng khủng khiếp. Dĩ nhiên điều này gây nghi ngờ và thường được giới pháp y khám nghiệm tử thi. Hãy tin tôi đi anh bạn trẻ à. Thạch tín là thuốc độc của những thằng khùng.

Weldon vẫn im lặng lắng nghe cái giọng hách dịch, kẻ cả đó. Về nghiêm túc khoa học, tính xác thực chắc chắn hiện ra trong con người ông bác sĩ lòm khòm, yếu đuối vì tuổi đời chông chất.

- Vào hôm uống nước có vị lạ, Hellen ngủ vùi đi, không thể mở mắt lên nổi. Thật tội nghiệp cô bé.

- Nhưng mà... - Weldon cắt ngang - mãi cho đến hôm qua ông mới biết nó là thạch túi.

- Tôi không biết. Tôi đã nghi ngờ ngay khi nếm thử loại chất này, đầu tiên không nhỏ chanh, nó có vị lạ nhưng thật kỳ diệu, chỉ cho vài giọt chanh, tất cả mùi vị đều biến mất.

Weldon gật đầu. Anh ta bắt đầu thán phục ông bác sĩ. Nhìn dáng vẻ hăng say phấn chấn, khi nhắc đến đề tài khoa học, ông ta mất hẳn vẻ yếu đuối, mặc cảm.

- Dĩ nhiên tôi dùng một số thuốc giải độc ngay lập tức. Ngày từng ngày trôi qua và cho đến hôm nay, Hellen không còn dấu hiệu nào bị ngộ độc.

- Thật thú vị! Hoàn toàn thú vị. - Weldon ca ngợi - Ông có ý kiến gì về kẻ gây nên cái trò này không?

- Cùng một người hai lần đột nhập vào nhà này. Chắc chắn là như vậy.

- Một người à? Ông bắt gặp ở hai khoảng thời gian khác nhau.

- Vâng! Nhưng không phải kẻ hạ độc hoặc kẻ chủ mưu.

- Ông chắc như vậy sao?

- Tôi nghĩ thế.

- Hãy nói cho tôi biết đi!

- Những kẻ thô lỗ, vụng về để lại tiếng động khi hành sự. Còn kẻ kia, - Đưa tay lắc chai nước nhỏ, ông ta mỉm cười khi thấy màng mỏng nổi lên - bí mật như bóng đêm, một kẻ nhẹ nhàng từ tốn, đầy mưu ma chước quỷ.

Weldon không một lời bình phẩm.

- Chắc chắn rồi. - Ông bác sĩ suy tư khi nói - Khi hạ thấp người bên cô gái hẳn thích thú dáng vẻ đáng yêu của cô ta. Có thể hẳn mong muốn gửi cô ta sang thế giới bên kia sớm hơn. Nhưng sau đó, khi hạ độc không thành công, hẳn không muốn đích thân đột nhập vào nhà: hẳn thuê một tên khác nhưng tên này thất bại, rồi thuê tiếp tên khác, tên kia cũng gần như thất bại. Chẳng chóng thì chầy, hung thủ thật sự sẽ trở lại. Có thể chính ông sẽ gặp hẳn.

- Hy vọng là thế. - Weldon cười khó hiểu.

- Hãy vì chúng tôi, tóm cổ hắn ta và trừng trị hắn đích đáng.

- Trước khi hắn chết, - Ông ta tiếp - tôi muốn nói chuyện với hắn, thường thức đầu óc thông minh, khả năng trí tuệ của hắn ta. Vâng, tôi có hơi lãng mạn. - Ông già cười khúc khích.

- Một chút lãng mạn đấy. - Weldon thừa nhận.

Xoay người gần như người đối diện với Weldon, ông ta tiếp:

- Anh bạn có biết có thời gian thạch tín có nhiều hợp chất như rượu của Pháp không?

Weldon vẫn im lặng.

- Vào thời đại của đế quốc La Mã, con người đã biết tạo ra những hợp chất có tác dụng gấp ba lần nguyên chất. Họ đầu độc trâu bò rồi từ thi thể của chúng tạo ra một thứ huyết thanh công hiệu. Thứ này làm chết người hoàn toàn bí hiểm. Bí mật này sau đó mất đi. Nói chung, chúng ta chỉ biết kết quả: Hai người thách đấu gươm, một người đột nhiên lăn ra chết trong sợ hãi và hoảng loạn mà những người chứng kiến đều nhận thấy. Tất nhiên sau đó họ được đem chôn. Họ không biết chút gì về triệu chứng hoảng loạn có liên quan đến một chất độc thật sự gây tử vong. Hay một người uống rượu vào buổi tối, sáng hôm sau ngay bữa ăn sáng, lăn ra chết. Thức ăn có độc ư? Khi kiểm nghiệm phần thức ăn còn lại, không hề có tí nhiễm độc nào. Bàn tay của Chúa, các bác sĩ kết luận. Những tên tội phạm xa xưa bắt chước bàn tay của Chúa, huyền bí, im lặng. Tôi muốn nói đến tác hại độc ác tiềm ẩn, một quá trình êm dịu. Ông bạn ăn tối trong lâu đài. Sáng mai ông bạn di chuyển từ Rome đến Florence. Sau một thời gian, bữa ăn trước đây bị quên lãng, ông bạn lăn ra bệnh. Sốt: một bác sĩ kết luận. “Tim mạch” như lời một bác sĩ khác. Ông bạn chết.

Những chất độc ngày nay cũng không thua kém gì: nhựa của cây phụ tử, acid pnessic cũng tạo ra những kết quả thần kỳ.

Weldon gật đầu, hoàn toàn thích thú, hấp dẫn vì kiến thức uyên bác của ông bác sĩ.

- Cái gã lạ mặt, tên tham lam muốn hạ độc Hellen có phải thiếu sót kỹ năng không?

- Hẳn ta ấy à? Điều này chẳng gọi là kỹ năng được. Nhưng có gì đó khác thường. Phải làm gì đó bên cạnh những bức tường, chấn song sắt, bà bếp yếu đuối, ông người làm lụm khụm, mới có thể bảo vệ được mạng sống của cô gái Hellen. Ông có đồng ý không?

- Với cả tấm lòng. - Weldon đáp lại - Tôi không biết ông và thân chủ của ông biết thế nào về tôi. Tôi sợ rằng các người đánh giá cao Weldon này. Tôi xin khẳng định, tôi không thuộc thành phần bất hảo của thế giới tội phạm. Nhưng tôi đã từng sống một thời gian dài với những điều xấu xa, tội lỗi. Tôi học được cách trốn thoát khỏi bàn tay của pháp luật hơn là tìm ra dấu vết của một tội ác nham hiểm.

Vào một đêm, tôi thực hiện cuộc phiêu lưu nhỏ đến San Trinidad. Điều này khiến ông nghĩ tôi tài ba lắm. Thành thật mà nói không phải thế. Tôi có đôi tay cực kỳ khỏe mạnh, thần kinh khá vững vàng, tài bắn gần như bách phát bách trúng. Nhưng trọn cuộc đời tôi chưa một thành tích khác thường nào được hoàn thành. Trong khi ở đây, chúng ta phải đương đầu với loại tội phạm rất ư là lạ lùng. Hãy để tôi nói lên lời khuyên chí tình: ông hãy tìm một thám tử tài ba và nếu ông cần tôi sẽ giúp sức. Hoặc có thể tôi sẽ lưu lại đây làm công việc một người canh giữ. Thiết nghĩ đó là tất cả những gì ông nên làm.

Cau mày một chút nhìn Weldon, ông bác sĩ im lặng khá lâu. Dường như không che giấu được nỗi sợ hãi và lo lắng của những ngày sắp đến, ông ta lắc đầu vài cái:

- Anh bạn là con người trung thực. Đừng cho rằng anh bạn không đủ khả năng. Hiện nay, chúng tôi cần anh bạn. Nếu như, xin lỗi, sau này chúng tôi cảm thấy cần tìm ai khác... Đó có nghĩa là...

Weldon mỉm cười.

- Dĩ nhiên tôi sẵn sàng ra đi.

Ông bác sĩ rên lên và cũng mỉm cười. Trái rộng bàn tay nắm lấy tay Weldon với cả tấm chân tình, ông ta tiếp:

- Chúng ta thỏa thuận nhé. Nhưng tôi vẫn tin rằng anh bạn là người chúng tôi cần. Không chút nghi ngờ. Nào bây giờ, tôi đi thu xếp phòng cho

anh bạn. À trước hết, anh bạn có muốn uống gì không? Chúng tôi có một hầm rượu ủ đã lâu. Nếu...

- Cám ơn. - Weldon đáp - Tôi đã bỏ rượu rồi. Sẽ không dùng một giọt nào khi tôi còn ở đây.

Quay sang anh ta với nỗi ngạc nhiên khó hiểu, ông bác sĩ dường như muốn phản đối điều gì nhưng lại lắc đầu rồi dẫn đường cho Weldon.

Chương 13

Chấn song sắt và những chốt gài

Giống như những căn phòng khác, đây là căn phòng thoải mái, bài trí đơn giản, chẳng chút nào lập dị. Về một phía, nó mở cửa ra phòng đọc sách. Còn phía khác hướng về phòng Hellen. Với sự giúp sức của ông lão Dogget, Weldon mắc ngay một dây chuông đồng nối từ phòng cô ta đến đầu giường của Weldon. Chỉ cần một cái chạm nhẹ vào dây, anh ta kịp thời đến can thiệp. Anh ta làm thêm một chìa khóa phòng của Hellen phòng khi hữu sự.

Theo Weldon, bao nhiêu đấy vẫn chưa đủ. Một cái cửa khác ở phòng cô ta, một cái ở phòng cha cô cần phải bảo vệ nghiêm ngặt. Ngay lập tức, những chấn song sắt được gắn vào hai cửa sổ.

Khi đứng nhìn anh chàng làm việc, ông bác đồng ý:

- Chúng ta phải giúp cô ta thoát khỏi tình trạng hoảng loạn vì dù là một chi tiết nhỏ nhất có thể tổn hại cô ta.

- Nay ông Watts, thần kinh của cô gái vững vàng hơn ông nghĩ nhiều lắm. Chính sự suy nhược về thể chất làm phiền cô ấy chứ không phải thần kinh. Cô ta có tính quả cảm đấy.

Ông bác sĩ như thế quá ngạc nhiên về câu nói này. Không biết do hài lòng với Weldon hay do lời nhận xét cuối cùng. Nhưng mà nếu gán chữ “quả cảm” cho bệnh nhân của ông ta là đồng nghĩa với cách gọi cô ta thiếu nữ tính.

Theo Weldon nhận được, có bốn lối để đột nhập vào phòng Hellen: Một thông qua cửa phòng của anh ta, hai lối khác qua hai cửa sổ, lối cuối cùng đi từ phòng ông tướng sang phòng Hellen. Thế thì có nên canh một cửa, còn tất cả được khóa chặt và đặt chốt?

Cuối cùng, ông Watts đồng ý. May mắn thay, có sẵn vào bao xi-măng dù cũ nhưng còn dùng được và rất nhiều sắt vụn, sắt tấm bản to để thực hiện công việc này.

Ông bác sĩ đẩy Hellen nằm trên xe lăn sang một phòng khác để phơi nắng. Ông giúp việc Dogget cùng Weldon tiến hành công việc. Những chông sắt được gài ngay giữa phòng ông O'Mallock. Phần bà Maggie may

một tấm màn phủ lên chông sắt. Bà ta chẳng hiểu gì cả, vừa làm vừa nhìn Weldon trừng trừng.

Ông lão Dogget chừng như có vẻ thích thú lắm. Bản tính ông ta vui vẻ, tâm hồn chất phác. Đã có thời ông ta sống trên biển nhiều năm. Cho đến khi xảy ra cú ngã từ cột buồm cao chót vót xuống boong tàu gần như cướp mất sinh mạng và để lại ông ta một cái lưng tàn tật. Từ đó, không thể tiếp tục đi biển, ông ta đành làm việc trên bờ. Theo lời ông ta, ông ta đã trải qua hầu hết các vùng đất ở gần xích đạo hoặc mũi Shiff và cuối cùng làm việc cho ông tướng. Ông ta khiêm tốn, độ khoảng 60 tuổi, rất thích kể lại những năm tháng lang bạt kỳ hồ của mình. Cuộc sống ở Hooghly, thuộc bờ biển Trung Hoa, ở những bến cảng nhộn nhịp của Úc. Và giờ đây, mỗi khi rảnh rỗi, ngồi thưởng thức hương vị của loại thuốc rê thái mỏng, nhét đầy ống píp, hút chậm chậm, khoan khoái trong mùi khói thuốc nồng nặc khó chịu, ông ta mơ màng về cuộc sống phiêu lưu trên biển cả, ngủ trên tấm pông sô, nhìn ngắm sao trời...

Weldon lần đầu tiên đục những lỗ sâu vào đá, đặt những thanh sắt cửa từ đồng sắt vụn vào, thêm xi măng xung quanh để giữ chúng lại. Khi công việc hoàn thành, trời đã chập choạng tối. Việc cuối cùng là phủ một lớp sơn xám lên các thanh sắt.

Anh chàng ngồi xuống với đôi tay ê ẩm, nhưng tâm hồn khá bình thản. Ít nhất anh ta cũng làm được một cái rào giữa Hellen và nguy hiểm.

Thường ngày khi mặt trời lặn, bà Maggie giúp cô ta vào giường, nhưng tối nay cô nàng muốn gặp Weldon. Gương mặt cô ta, Weldon nhận xét, còn tái hơn trên nền trắng chiếc gối cô ta đang nằm. Những lọn tóc phủ quanh bờ vai càng làm rõ sự tương phản.

Dường như cô ta quá yếu: khẽ động một chút cũng gây khó chịu. Anh thấy vậy đến gần giường hơn, nghiêng mình về phía Hellen.

Với chất giọng nhỏ nhẹ hòa lẫn âm vực khàn khàn, cô ta lên tiếng:

- Nhiều ngày qua, tôi muốn làm cái gì đó ngang qua cửa sổ và thậm chí tôi không biết nó là gì. Cho đến khi ông đặt những song sắt. Tôi nghĩ tối nay tôi sẽ có một giấc ngủ dài. Lần đầu tiên tôi sẽ có một giấc ngủ dài.

Rời khỏi căn phòng, lòng tràn đầy phấn khởi, Weldon thấy bữa ăn tối đã dọn sẵn trong phòng đọc sách gần phòng anh ta và ngồi ở đó tiếng chuông báo động có thể nghe rõ mồn một.

Ông bác sĩ suốt ngày quanh quẩn trong nhà, giờ bước vào nói chuyện với anh ta. Ông ta yêu cầu Weldon lưu ý bất kỳ tiếng động nào vang lên. Cô O'Mallock có thể như lịm đi vì mệt mỏi nhưng cũng có thể thức dậy tức thì khi nghe tiếng gãi sột soạt.

- Cô bé chẳng bao giờ phàn nàn, - Ông bác sĩ tiếp - chừng nào anh bạn còn ở đây. Tôi cam đoan như vậy. Nhưng tôi xin báo trước hãy cử động thật nhẹ nhàng sau khi mặt trời lặn. Đừng bao giờ làm phiền cô ta, như gõ cửa dù bạn muốn nói bất cứ điều gì. Hãy đợi đến sáng hôm sau.

Weldon gật đầu đồng ý.

Giờ tay ra nắm lấy hai tay Weldon, ông bác sĩ thì thầm:

- Chúa sẽ phù hộ cậu, cậu bé à. Vì tình thương và lòng tốt cậu mang đến cho chúng tôi. Tôi rất hiểu Roger Cunningham sẽ trả rất nhiều tiền, rất nhiều ngàn đô-la để cậu làm việc cho họ. Nhưng mà khi lưu lại ở đây theo tiếng gọi của lương tâm có thể Chúa sẽ đền bù xứng đáng.

Dường như quá xúc động, những giọt nước mắt lăn dài trên má ông ta. Rời khỏi phòng, bước dọc theo hành lang, dáng ông ta lảo đảo trông thật thương cảm.

Chương 14

Người đàn ông trong ngôi nhà

Hoàn cảnh của Weldon lúc này chẳng khác gì viên thuyền trưởng còn lưu lại trên tàu khi người công nhân bốc xếp cuối cùng nhảy ra khỏi tàu, hoa tiêu đã rời vị trí và những yêu cầu của chủ tàu cũng đã hoàn tất. Khi cánh cửa trước, khép lại báo hiệu ông bác sĩ đã rời khỏi nhà, Weldon còn lại có một mình để điều khiển con tàu định mệnh. Thủy thủ đoàn của anh ta chỉ còn hai chiến hữu: bà bếp Maggie có gương mặt nhăn nhó nhó và người thủy thủ già tàn tật. Chiếc tàu Weldon đang cầm lái chuyên chở cuộc sống và cái chết của nàng Hellen xinh đẹp. Điều chắc chắn là tử thần đang theo sát bên và chẳng thương xót gì mà nghĩ đến chuyện buông tha cô ta. Dù với giá nào, giữ cô bé khỏi trò đùa ngu xuẩn quả là trọng trách đối với Weldon. Còn chuyến hành trình chẳng chóng thì chầy, nguy hiểm sẽ sẵn sàng ập đến quét sạch tất cả những nỗ lực của anh chàng Weldon dũng cảm.

Ngồi xuống dùng bữa tối, bất giác anh ta nhận thấy hai cánh cửa sổ của phòng đọc sách nằm ngay tầm mắt. Rời khỏi bàn, anh ta bắt đầu quan sát chúng: phần tường thẳng với những dây leo xanh quét qua quét lại, phần còn lại gồ ghề, lồi lõm đủ tạo điều kiện cho kẻ nào đó muốn leo vào...

Anh chàng nán lại giây lát. Mặt trời đã xuống hẳn, chỉ còn lại những dãy màu sắc mờ mờ ở phía xa xa. Những ngôi sao bắt đầu chiếu những tia sáng mỏng manh yếu ớt, ngoại trừ chòm sao Hôm lơ lửng như quả cầu lửa vàng rực. Cao cao trên những dây leo, hương thơm của nụ hoa vừa hé phảng phất trong gió. Đột nhiên anh mơ màng, thả hồn bay về phương Nam đến những ngọn đèn ở San Trinidad. Weldon cũng đang nghĩ về Francesca Laguarda. Chẳng biết bây giờ cô nàng ở phương nào hỡi con chim mỗi thông minh, sắc sảo, xinh đẹp kia? Lòng Weldon quặn đau một ít. Cả hai cô gái, một cô tội phạm, một cô yếu đuối tật nguyền cùng mang lại cho anh cảm giác như nhau. Cả hai rồi sẽ xa dần thế giới loài người, nhưng dường như một trong số họ nhanh nhẹn bước hơn...

Như thay lời muốn nói, ước nguyện duy nhất của anh ta là lưu lại nơi đây, làm hết sức mình bảo vệ cô ta, cô Hellen tội nghiệp.

Bước chậm chậm trở lại bàn và bắt đầu ngồi xuống, đột nhiên tiếng chuông leng keng, leng keng kêu lên. Trái tim Weldon như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, anh ta phóng nhanh đến cửa phòng Hellen.

Thật quái lạ! Một toan tính đột nhập vào ngay lúc này. Thời điểm được chọn rất khôn ngoan trước cả lúc anh gác đàn mới bước vào ca trực.

Weldon đưa chìa khóa vào ổ, vặn mạnh nhưng cái cửa cứng ngắc. Vừa lúc ấy, tiếng chuông không còn kêu nữa. Tuyệt vọng, anh ta đưa vai vào hất tung cửa. Cái chốt sắt kêu cạch một tiếng, cánh cửa bật ra. Tay lăm le khẩu súng, Weldon lao người vào.

Dưới ánh sáng của chiếc đèn ngủ, trông gương mặt Hellen tái xanh nhợt nhạt.

Người canh gác đảo mắt một vòng. Chẳng thấy gì cả.

- Cái gì vậy?

Weldon hỏi giận dữ.

- Điều gì xảy ra? Cái gì làm cô sợ?

Ngồi xuống cạnh cô gái, anh ta giơ bàn tay to bè quơ quơ trước mặt cô ta hệt như chống đỡ một cú đâm thẳng vào thân hình bệnh hoạn của Hellen. Tay còn lại thủ cây súng, đạn đã lên nòng, đôi mắt anh lục lạo tìm kiếm từng xó xỉnh: những hốc sau cửa sổ, bức màn hay phát phối,...

- Tôi thật là không phải... - Giọng cô gái thì thầm - Chẳng có gì cả... chỉ là...

Ngồi thẳng dậy, anh quay sang cô gái:

- Xin thứ lỗi. Dĩ nhiên cô muốn tôi làm điều gì đó. Vậy mà tôi cứ ngỡ, lúc đầu... tôi...

Y như muốn hoàn tất câu nói của Weldon, Hellen tiếp:

- Ông nghĩ ai đó vào đây à? Tất nhiên, ông nghĩ vậy, Ông tiến vào dững mãnh như con sư tử. Thật khủng khiếp nếu kẻ nào đó đột nhập vào đây.

Hít một hơi thật dài, thật sâu, anh ta từ tốn đáp:

- Tôi thường không hành động như vậy. Nhưng tôi vẫn chưa quen với điều này. Vào lúc ấy, tôi định ninh có kẻ nào đó muốn làm hại cô. Xin lỗi,

tôi hành động như một thằng khùng. Mà sao cánh cửa lại khóa chặt đến như vậy?

- Dì Maggie. Chính bà ta. Chỉ là thói quen thường có của bà ấy.

- Cô có cần tôi giúp gì không?

- Không hề.

Anh định rút lui nhưng khi vừa đến cửa thì vang lên giọng nói yếu ớt của Hellen chỉ dành cho riêng mình anh ta.

- Tôi vẫn chưa kể tại sao tôi giật chuông. Lần sau, tôi sẽ cẩn thận hơn. Đã có lúc tôi nghĩ điều này, thật là một cảm giác nhẹ dạ, ngu xuẩn điên rồ rằng nếu ông ra đi, nếu ông rời khỏi nhà. Ông Weldon à, tôi lại cô đơn chỉ có dì Maggie và ông Dogget bên cạnh.

Khi trở lại bữa ăn chiều lạnh tanh, chàng ngồi xuống cau mày. Tim Weldon vẫn đập nhanh từ cú sốc hồi nãy. Một vết nhăn suy tư xuất hiện trên trán. Sao Hellen lại nghĩ anh ta rời bỏ ngôi nhà này ngay vào lúc tâm hồn Weldon bay về phương Nam đến với San Trinidad và Francesca?

Vâng, đó chỉ là sự dịch chuyển tâm linh. Anh ta thừa nhận. Thật là lạ! Không lẽ giữa anh chàng và cô gái đã tạo nên mối đồng cảm sâu sắc và tinh tế? Thần giao cách cảm chăng?

Bà Maggie vừa đi vừa thở khò khè, bước đến cửa phòng đọc sách. Vào lúc ấy, anh ta kéo cái bàn đến gần cửa sổ.

- Tôi nghe thấy có cái gì trên này. Có tiếng la hét rầm rầm phải không?

- Giọng bà vang lên hòa trong hơi thở hỗn hển.

Nhìn một tay bà ta giấu sau cái váy phồng phềnh, anh ta thoáng thấy một cây dao chẻ củi to đủ sức hạ gục một con bò. Điều đó khiến anh ta hài lòng. Giơ cao ngón tay và chỉ vào bà Maggie, anh ta hỏi:

- Bà hạ chốt cửa phòng cô Hellen phải không? Cánh cửa đi qua phòng của tôi.

- Cánh cửa nào mà hạ chốt cửa? - Bà ta hỏi xấc xược.

- Sao tôi có thể hạ chốt cửa được nhỉ? Không lẽ tôi đi xuyên qua cánh cửa rồi làm điều đó à? Mà tại sao ông lại nói chuyện với tôi kiểu như vậy, ngài Weldon?

- Cánh cửa bị khóa quá chặt. Tôi phải tông cửa để vào.

- Nếu cửa bị hạ chốt, ông không thể làm nó bung ra. - Giọng bà khẳng định - Tôi biết chúng khóa như thế nào, ngài da trắng ạ!

Weldon nhìn bà ta trầm tĩnh. Quả thật bà ta nói đúng. Ở bên ngoài làm sao mà hạ chốt cửa được trừ phi là Hellen. Không thể tin nổi. Vậy ai, ai là người hạ chốt cửa?

Câu trả lời thật đơn giản, vậy mà ai cũng nghĩ không ra. Thật ra chẳng ai hạ chốt cửa cả. Cái đóng sầm cửa lại khi bà ta rời khỏi phòng đủ làm cho đầu chốt tự động gài vào cái móc.

- Tôi đã tông cửa vào. - Giọng Weldon khô khan như đuổi khéo bà ta.

Nhưng bà bấp da đen đâu để bị lừa bịp.

- Ông phá nó bằng cách nào?

- Vai của tôi.

- Vai của ông? - Giọng bà ta vang lên vẻ khinh miệt.

- Chúng chẳng chịu nổi sức mạnh của ông đâu.

Đi lạch bạch vài bước trong căn phòng. Nụ cười rộng miệng của bà ta đủ làm Weldon cảm thấy vui vui. Chẳng qua là thói quen hay hờn dỗi mà thôi. Rồi bà ta rảo về phía hành lang. Ánh sáng lấp lánh của cây dao chẻ củi theo sát gót. Weldon nhìn theo mỉm cười.

Dùng nốt bữa ăn tối, anh ta bước vào phòng đọc sách. Đúng là hợp khẩu vị của anh chàng, không phải tiểu thuyết mà là hồi ký, những quyển lịch sử kỳ lạ, tạp chí cũ đóng thành tập, thư từ, tiểu sử. Trong số đó anh ta tìm thấy một quyển to về lịch sử dòng họ O'Mallock. Anh ngồi xuống, đọc ngẫu nhiên. Sự im lặng bắt đầu xâm chiếm căn nhà.

O'Mallock là một dòng họ lâu đời. Theo các nhà lịch sử phương Tây, nó bắt đầu vào lúc vua Henry II gởi những chiến binh từ vùng Norman nước Anh đến đảo Celtic Ireland. Gia đình O'Mallock là một trong nhóm người Ireland chiến đấu giành tự do. Vào thời đại Elizabeth, một người trong dòng họ O'Mallock bị hành hình vì niềm tự hào của London. Những chi tiết về sau đầy đủ hơn. Dòng họ O'Mallock dần dần trở nên văn minh. Họ để lại những bức thư, hồi ký mô tả từng chi tiết về lịch sử dòng họ.

Họ đã làm tất cả và đã sống khắp nơi. Phần lớn họ là những chiến binh. Một người trong số họ trở thành đại tá của đạo quân ở Perugia vào

thời đại hoàng kim của Baglioni hung bạo. Một người khác theo Constable Bourbon làm người trông coi thợ mỏ Thụy Sĩ. Một người hành quân dưới quyền Gustavus và một người anh em họ lại theo Wallenstein. Một người theo đoàn quân Anh ở Fontenoy, còn người nữa cầm đầu một binh đoàn Ireland chống lại.

Gia đình họ không lớn lắm nhưng luôn có đủ người để duy trì nguồn gốc ở Ireland cung cấp đủ những chiến binh cho cả hai phía thù địch. Luôn có một O'Mallock theo Tin Lành đánh nhau với những người Anh Công giáo. Luôn có một O'Mallock ở Tây Ban Nha đấu gươm với O'Mallock ở Pháp. Họ vượt đại dương và có những chiến công không tưởng tượng nổi.

Tóm lại, dòng máu O'Mallock hoang dã và phong phú. Chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi ông tướng có một kẻ thù như vậy. Không một chi tiết nào kể về ông ta. Chất lượng chiến công của ông không được nhắc đến. Quyển sách này được viết vào thời đại của ông. Trong dòng họ O'Mallock luôn có cùng chất thép: chẳng phải họ yêu thích đánh nhau, không phải họ luôn giàu tính sáng tạo và nghèo tiền bạc. Họ có những kẻ thù liều lĩnh, những người bạn liều lĩnh. Họ là những kỵ sĩ phiêu lưu.

Do đó ông tướng có nhiều kẻ thù nếu ông ta giống như những người khác trong dòng họ. Sự thông minh của họ, đôi khi đồng nghĩa với sự gian xảo đáng sợ. Đó cũng là một loại mưu mô mảnh lới độc ác được tìm thấy trong gia đình O'Mallock.

Cuối cùng, ông tướng đã chết. Và tất cả, từ ngọn lửa dòng máu, trí tuệ và sự cuồng nộ của dòng họ đã trút lên người cô gái đáng thương. Cô ta phải đối mặt với kẻ thù chẳng phải do cô ta tạo ra.

Ngọn lửa đang cháy thấp, rồi cũng sẽ tắt. Viên ngọc quý của đại tộc này sẽ mất đi mãi mãi, mãi mãi...

Chương 15

Sạch trơn

Khi xếp sách lại, trời đã quá nửa đêm, không khí trong phòng lạnh một cách đáng sợ. Anh đứng dậy đóng cửa sổ, nghiêng người hít thở làn không khí trong lành của màn đêm. Chẳng một mảy mòi nào, anh ta không ngủ. Đó là bản thể trời cho. Anh chằng có thể không cần nghỉ ngơi mà vẫn tiếp tục làm việc dù đó là việc gì. Vẫn sáng suốt để lắng nghe tiếng chuông trong phòng cô gái nhưng anh ta biết cô gái sẽ không gọi. Đây là thời gian thích hợp cho một người canh gác mẫu mực dạo quanh một vòng.

Khóa cửa phòng đọc sách và cả căn phòng của mình, tay cầm xâu chìa khóa, chân mang đôi giày vải đế cao su, Weldon rảo bước với chiếc đèn nhỏ có khả năng chiếu những tia sáng cực mạnh.

Hành lang quả nhiên không phải là nơi thú vị cho những người nhẹ dạ. Hai tấm màn phủ dài chuyển động qua lại một cách bí hiểm khi gió nhẹ lướt qua. Anh ta đề nghị với ông bác sĩ sáng qua nên dời những tấm màn đi. Căn nhà phải như con tàu sẵn sàng chiến đấu. Mặt boong phải thoáng để dễ hành động.

Anh đi xuống cầu thang nhỏ nằm ở phía Nam dành cho người giúp việc cốt chỉ để làm quen với những lối đi trong bóng tối. Hầu hết các cánh cửa đều khóa chặt. Giơ tay khẽ vịn nắm cửa rồi từ từ mở ra không một tiếng động, tay còn lại giơ ngọn đèn lên anh đảo mắt xuyên qua bóng tối dày đặc, nhìn quanh căn phòng.

Weldon rời khỏi phòng chứa đồ và khép cửa lại, anh hoàn tất công việc xem xét ở tầng trệt, vẫn còn một cái hèm cửa méo mó mở ra phần cuối của hành lang, cẩn thận từng chút, anh lại mở nó ra không gây một tiếng động. Đập vào mắt anh ngay lập tức là một lối đi xuống dốc đứng, đóng rêu. Nấm mốc bám từng mảng trên tường. Vài vũng nước nhỏ tạo ra từ lỗ sâu của đá. Dò từng bước chân men sát theo bờ tường ngoài để khỏi trượt trên bề mặt đá ẩm ướt, anh ta xuống từng bậc thang một, nhẹ nhàng nhưng dũng mãnh như con cọp tìm mồi trong đêm tối.

Giơ cao ngọn đèn lên quan sát rồi anh ta bước tiếp. Luồng ánh sáng nhỏ như sợi chỉ nhưng đủ sức chiếu thẳng vào mặt bất cứ kẻ nào xông tới.

Bỗng nhiên anh ta đưa ngón tay vắn cao ngọn đèn, cả cầu thang ngập tràn ánh sáng. Xuyên qua luồng sáng đó, anh ta chĩa họng súng vào một người: bác sĩ Henry Watts.

Ông già tội nghiệp nép qua một bên, giơ cao hai tay khỏi đầu rồi lầm bầm:

- Xin Chúa cứu vớt linh hồn con!

Weldon nghĩ hệt như thể ngày tàn ông ta đã đến vậy!

- Tôi đây mà! - Weldon lên tiếng.

Ông bác sĩ có vẻ như không hiểu. Đầu óc ông ta mù đi vì sợ hãi. Cho đến khi Weldon bước xuống kế tiếp, đưa tay chạm vào vai ông. Ông nghiêng mình qua, run rẩy lão đảo, rồi bắt đầu nói:

- Tôi nghĩ, Weldon, - Vừa nói ông ta vừa sờ soạng cánh tay anh ta - nhưng anh bạn đang ở trên phòng bên cạnh Hellen chờ đợi tiếng chuông của cô ấy. Sao anh bạn lại ở đây?

- Hình như tôi phải hỏi sao ông lại ở đây? - Giọng Weldon không vui vẻ lắm.

- Tôi có một suy nghĩ, - Ông ta giải thích rất nghiêm túc - chúng có thể tìm thấy thứ chúng cần tìm ở hầm rượu.

Ông ta dừng lại và đưa một bàn tay lên bịt miệng lại như thể hối tiếc về những chi tiết vừa thốt ra.

- Tôi không muốn nghe bất kỳ bí mật nào không cần thiết. - Weldon đáp - Tôi không muốn buộc ông phải nói, ông Watts à.

Ông ta ngần ngại giây lát rồi nhún vai.

- Hellen có lý khi quyết định kể hết cho anh nghe ngay từ phút đầu. Hãy xuống đây với tôi.

Weldon đi theo ông ta đến một hành lang, ở ngay dưới phòng khách của ngôi nhà. Lối đi bằng đá cứng có bề mặt rất tối. Anh thấy nhiều cửa ở mỗi phía. Ông bác sĩ mở một cánh cửa làm lộ ra một căn phòng có hình thù kỳ lạ. Ánh sáng từ ngọn đèn không thể chiếu vào những góc sâu của gian phòng. Khắp mọi nơi có rất nhiều kệ cao. Phần lớn chúng trống rỗng, nhưng một số chứa đầy chai lọ bụi bám dày đặc.

- Ông tướng rất phung phí trong việc mua rượu. - Ông ta giải thích rồi đóng cửa lại đoạn đi tiếp đến cuối hành lang.

- Hellen muốn kể cho anh bạn nghe toàn bộ câu chuyện khi tối... Xin lỗi, tôi cho rằng tốt hơn nên chờ đợi đến khi chúng tôi hiểu thêm chút nữa về anh bạn.

- Tôi hiểu điều ấy.

Nghiêng qua một bên, đưa tay mò mẫm bờ đá dốc đứng một lúc rồi ông ta bước sang một bên vôi vữa. Một khối đá dày khoảng 3 tấc được di chuyển chậm chậm với tiếng kêu lạch cạch mở ra một cái kệ. Bên trong có một lỗ nhỏ.

- Này hãy nhìn đây!

Weldon cúi xuống đầu gối đưa ngọn đèn vào sát cái lỗ.

- Trước khi ông tướng già chết, ông ta hẳn đã để lại một gia tài to lớn cho Hellen. Thế nhưng chẳng có gì hết. Chúng tôi tin rằng ông đổi hết tài sản thành tiền mặt và giấu ở đây. Khi về già, ông ta không tin vào các nhà băng. Tôi ước đoán ông tướng cất hàng trăm ngàn đô-la trong căn nhà trước khi lìa đời.

- Nhưng tại sao ông biết được điều này?

- Rất kỳ lạ! Hai tháng sau khi ông ta chết, một cơn động đất làm lung lay căn nhà. Chúng tôi đến xem xét và phát hiện cái kệ đá này mở ra, để lộ cái lỗ nhỏ, hoàn toàn trống rỗng như bạn thấy bây giờ. Hellen quả quyết rằng, sau cái chết của ông tướng, ai đã đến mở nó ra và lấy đi hết những gì ông ấy cất giấu ở đây. Điều này có thể đúng.

- Ông không nghi ngờ gì sao?

- Nghi ngờ? Vâng! Nhưng khó lần ra đầu mối. - Ông ta tiếp - Dù chúng tôi phát hiện ra toàn bộ tài sản giấu ở đây đã hoàn toàn biến mất nhưng vẫn còn những âm mưu đột nhập vào nhà. Tại sao? Bởi vì còn rất nhiều tiền được giấu đâu đó.

- Chúng nghĩ tiền giấu trong phòng Hellen?

- Vâng! Có thể. Nếu chúng giết Hellen, ngôi nhà sẽ bị bỏ hoang trong thời gian dài. Chẳng ai thèm để ý đến căn nhà đơn độc nằm giữa sườn núi

bên cạnh rừng thông này. Sau đó bọn bắt lương sẽ đến lục soát. Chúng biết rằng không thể tìm ra ngay lập tức mà phải tốn cả một thời gian dài.

Giọng ông ta vang to đầy giận dữ pha lẫn cuồng nộ bức tức:

- Đêm nay đột nhiên tôi có suy nghĩ. Ông O'Mallock thường bố trí đồ đạc một cách cân đối. Có thể ông ta cất hòm châu báu vào góc nào đó của căn phòng. Tôi đã soát kỹ các vách nhưng chẳng có gì.

Weldon đứng dậy và quay sang ông bác sĩ:

- Ông cho rằng tiền vẫn còn giấu trong căn nhà này?

- Có ba khả năng xảy ra: ông tướng đã phung phí một phần lớn theo cách nào không biết. Hoặc ông ta cất toàn bộ số tiền vào một cái hầm. Hoặc còn một số được giấu trong tường, ở hầm rượu hay ở các hốc núi.

-Tại sao không phá hết căn nhà ra kể cả cái nền để tìm?

- Tôi và anh làm được công việc đó à? - Ông ta mỉm cười - Nếu chúng ta không làm được, chúng ta phải tìm người phụ. Liệu có tin tưởng họ được không? Lại nữa, nếu đào xuyên qua lớp đá cứng và phá vỡ lớp bề mặt của các bức tường, có thể tốn đến trăm ngàn đô-la. Và sau đó có thể không tìm thấy một xu.

Weldon im lặng một lát rồi đề nghị ông ta lên phòng trên nói chuyện. Ông Watts hoàn toàn đồng ý.

Chương 16

Cú chạm nhẹ

Vừa vào đến phòng, Weldon đốt củi ở lò sưởi. Riêng ông bác sĩ đi đi lại lại. Khi làn khói thuốc bắt đầu cuộn tròn trong không khí và ngọn lửa nổ tành tạch, anh ta ngược nhìn ông bác sĩ với niềm kính trọng. Chỉ có thể xác ông ta yếu đuối còn đầu óc vẫn sáng suốt. Ông ta không phải là anh hùng nhưng ông ta thừa dũng cảm rời căn nhà gỗ của ông ta vào lúc nửa đêm để đến đây lục soát hàm rượu tối đen lạnh lẽo, ẩm ướt của ngôi nhà đầy hiểm nguy không được báo trước.

Ông bác sĩ đột nhiên dừng bước rồi quay sang Weldon:

- Cô bé năm đó, hoàn toàn tỉnh giấc, lắng nghe tiếng động vào ban đêm, cầu xin buổi sáng lại đến mà vẫn không một lời oán trách.

- Cô ta không ngủ được à? - Giọng Weldon lo lắng.

- Ông bạn thấy đấy. Cô ta ngủ vào ban ngày. Đến đêm không thể chợp mắt lại được. Tôi cố gắng buộc cô ta thú nhận điều này. Cô ta chỉ cười rồi bảo ban đêm trôi qua rất tốt.

- Tại sao ông biết bây giờ cô ta không ngủ? - Weldon hỏi - Thật là khủng khiếp! Cả đến một người đàn ông khỏe mạnh cũng không thể thức từ đêm này sang đêm khác, còn nói chi là thần kinh của một cô gái bệnh tật. Hẳn là phải có ai đó nói chuyện để cô ta nguôi ngoai nỗi sầu khổ.

Anh chàng đứng lên và bước tới cửa nhưng ông Watts vội vã kéo tay anh lại:

- Sai lầm, anh bạn trẻ à! Điều đó không thể được. Anh bạn thừa biết chuyên môn của tôi không phải là thần học nhưng tôi tin tinh thần có thể kiểm soát cơ thể. Điều gì tạo ra sức mạnh cho cô ta bây giờ? Đơn giản là tình trạng sức khỏe của cô ta không nghiêm trọng lắm. Chúng ta cùng nói chuyện vui vẻ, bàn về những chuyến đi sắp tới, cỡi ngựa chẳng hạn. Chỉ vài ngày sau, cô ta hồi phục rất nhanh. Tôi thường bảo cô ta một cách nghiêm túc, tình hình đang có nhiều chuyển biến tốt.

- Cô ấy nằm trên giường bao lâu rồi?

- Chỉ cần vài tuần.

- Cô ta vẫn mong một ngày nào đó hồi phục?

- Dĩ nhiên cô ta không ngu xuẩn. Nhưng hy vọng vẫn cần thiết. Hãy tin tôi đi, hy vọng là liều thuốc làm người ta dễ đi vào giấc ngủ. Phải tạo cho cô ta nhiều hy vọng. Thế tại sao chẳng bao giờ tôi hỏi về những đêm mất ngủ. Tôi chỉ mỉm cười. Tôi rất sung sướng được ở bên cạnh cô ta. Chúng tôi cùng đứng trên một con thuyền.

- Nhưng, - Giọng ông ta vang lên quả cảm - nếu tôi bắt đầu thăm viếng cô ta vào nửa đêm, cô ta sẽ nghi ngờ, buồn khổ. Thần kinh hoảng loạn lên. Hãy tin tôi đi anh bạn. Chúng ta đang tiếp xúc với một sinh vật mỏng manh như mạng nhện, tinh thể như đài hoa.

- Tôi tin ở ông.

Tuy vậy, anh chàng không nín cười được khi nghe ông nói đến hai chữ vui mừng. Niềm hoan hỉ của ông ta có khác nào một bài ca do con cú hát.

- Tôi muốn biết, ông tưởng chết như thế nào? Thời gian ngã bệnh có lâu không?

Lắc đầu một cái, gương mặt ông ta thoáng buồn.

- Nếu thời gian ngã bệnh lâu, hẳn ông ấy phải kể cho chúng tôi nơi cất giấu tài sản.

- Đột tử à?

- Vào giữa trưa, trên chiếc ghế ở phòng đọc sách. Anh bạn có để ý cái ghế bọc da to không?

- Vâng. Và ông ta chết ở đó?

- Ngày hôm trước, ông ta có kể vài điều về chứng nhức đầu. Sáng hôm sau, ông ta dậy trễ. Thật đáng tiếc, nếu tôi có cơ hội nói chuyện với ông ta về những triệu chứng này hẳn sẽ khác hơn rồi. Sáng hôm ông ta dậy muộn. Vào buổi trưa không ăn gì hết. Khi tôi lưu ý ông ta về bữa ăn, ông ta tức giận, cố nuốt cho hết bữa ăn thịnh soạn. Sĩ diện hão! Sau bữa trưa, tôi đề nghị ông ta nên nằm nghỉ. Ông ta cau có nạt nộ rồi đi vào phòng đọc sách. Ông ta đọc quyển lịch sử dòng họ O'Mallock. Quyển sách này là quyển sách kích động. Vâng, tuổi tác, chứng bội thực, kho tiêu, bệnh tật và cú sốc đến từ quyển sách tất cả góp sức hạ gục ông ta ngay lập tức. Ông ta chết trên ghế, mặt gục trước ngực. Hellen cho rằng ông ta đang ngủ. Còn tôi không tin điều này. Tư thế ông ta lúc đó rất lạ: Một tay nắm lại còn tay kia

đuổi ra. Người ông ta lạnh ngắt hình như trái tim ông ta đã ngừng đập. Tôi vẫn không tin ông ta đã thật sự rời bỏ chúng tôi, dù biết rằng trái tim ông ta thật sự đã ngừng đập. Tôi hy vọng ông ấy ngồi dậy và cười hả hê vào mặt tôi. Ôi chết chóc! Tôi thật sự đầu hàng nó. Ký ức về giây phút đau khổ ấy đã hoàn toàn làm ông ta kích động.

- Ông có chắc rằng ông ta không chết vì thuốc độc?

- Thuốc độc? - Miệng ông ta há hốc, nhìn Weldon trân trân.

- Dĩ nhiên, đó chỉ là giả thuyết.

- Ôi Chúa ơi! - Giọng ông ta thì thào, ngồi thụt xuống ghế, hai môi mấp máy:

- Điều này có thể lắm. Giết ông tướng để tiện bề lục soát căn nhà. Rồi tẩu tán số tài sản giấu trong kệ đá. Sau đó chúng trở lại đầu độc Hellen.

- Ông bạn có chắc không? - Giọng ông bác sĩ lạc đi - Dù đúng hay sai, đó là sự thật khủng khiếp đối với tôi. Còn tôi ở ngay trong ngôi nhà này cũng như đồ vứt đi.

Chấp hai tay lại, ông ta nhìn trừng trừng vào ngọn lửa.

Weldon đứng dậy.

- Chúng ta đưa cô Hellen ra khỏi ngôi nhà này.

- Há?

- Chúng ta phải đưa cô ấy đi. Bảo vệ cô ta là điểm chính yếu.

- Ông sẽ giết cô ta trong vòng 10 phút với đề nghị như vậy. - Ông bác sĩ phẫn nộ.

- Cô ấy không yếu đuối đến vậy đâu. - Weldon vẫn từ tốn - Nơi tối tăm cũ rích này, ký ức về cha cô luôn đè nặng lên tâm hồn cô ta. Cô ta phải thay đổi chỗ ở, thay đổi không khí.

- Ôi Chúa ơi! - Ông ta nín thở - Đây Weldon, tôi cấm ông. Hellen sẽ chết khi rời khỏi căn nhà này, nhọc nhằn của chuyến đi, thiếu vắng những thứ cô ta đã từng quen thuộc, đi đến viện điều dưỡng nào đó, khủng khiếp quá. Tôi biết ông bạn có ý tốt. Nhưng với tư cách là một bác sĩ nhiều kinh nghiệm, tôi cấm ông.

Weldon nhìn ông ta nghiêm túc. Vẫn biết là ông ta lo lắng cho Hellen, nhưng với thời gian dài ngưng công việc của một bác sĩ liệu ông còn đủ

năng lực không? Quá nhiều từ ngữ lỗi thời đại loại như: sốc, kích động, dịu dàng, thốt ra từ miệng ông ta làm Weldon nghĩ đến việc nên mời một bác sĩ. Tình hình hẳn sẽ khả quan hơn.

Chương 17

Đến nhanh

Anh quyết định không nhất thiết phải tranh luận với ông ta nữa, anh nói lời tạm biệt. Ông bác sĩ dường như rất kích động, hai tay nắm lấy Weldon hồi lâu:

- Tôi rất giận ông đấy Weldon à! Có thể anh bạn cho tôi là độc đoán. Vâng, có thể tôi sai lầm. Nhưng tôi chỉ làm theo lương tâm và kinh nghiệm nghề nghiệp.

- Vâng! Tôi cũng tin vào lương tâm của ông. - Giọng anh ta từ tốn.

Dường như ông ta nhẹ nhõm hơn và đi ra với những bước nhanh lão đảo.

Tiền ông bác sĩ xong, Weldon đi vòng phía ngoài ngôi nhà. Thật quá khó khăn để moi ra những kẻ lén lút nấp đâu đó. Không ai có thể canh gác nơi này cho dù có hàng trăm con mắt, đảo qua đảo lại từng giây từng phút.

Anh ta cẩn thận bước tiếp qua màn đêm dày đến khoảng cuối sân trong. Những tia sáng mỏng manh của vầng trăng xuyên qua đám mây huyền diệu, mơ hồ. Rồi anh ta trở lại ngôi nhà bước nhẹ qua cầu thang, lên phòng.

Đã 3 giờ sáng, thời gian còn lại của đêm ấy, anh ngồi trong phòng đọc sách. Đột nhiên hình ảnh của Francesca Laguarda hiện về trong tâm trí. Cô ta đang sống giữa súng đạn, ngoài vòng pháp luật, nguy hiểm đang rình rập cô ta. Hơn lúc nào hết bây giờ anh rất muốn gặp lại cô ta.

Rồi anh ta nghĩ đến ngôi nhà này và cái chết của ông tướng. Phải có cách nào đó để tìm ra sự thật. Có thể khai quật xác ông ta được không? Anh ta từng nghe kể, chất độc vẫn tồn tại trong thi thể con người đến mười năm. Giả sử anh ta thuyết phục được ông bác sĩ, câu chuyện này không thể cho Hellen nghe được.

Cuối cùng, anh ta quyết định thực hiện bước thứ nhất, còn bước tiếp theo gài bẫy tên ma mãnh núp lén đâu đây.

Vào lúc đó, trời bắt đầu sáng. Tiến đến bên cửa sổ, anh chàng kéo tấm sáo lên con sông Rio Negro đang biến thành dải lụa đỏ ngập tràn ánh nắng.

Bà Maggie xuất hiện ngay cửa phòng Weldon. Gặp anh ta, bà nhe răng cười rồi hỏi:

- Ngài không ngủ à?

Weldon bước vào nhà tắm, làm vệ sinh một lúc rồi cạo râu. Bữa ăn sáng đang chờ và anh dùng nó ngẫu nhiên. Vấn đề dường như tốt hơn vào buổi đầu ngày. Ánh nắng chói chang làm tâm hồn Weldon tỉnh táo đồng thời xua đi nỗi thất vọng. Uống cà phê xong, hút vài điếu thuốc, anh ta ngồi vào bàn viết bức điện tín:

“Gửi Ben. Hãy đến gặp tớ ngay ở nhà O’Mallock. Cứ đến San Trinidad hoặc Juniper, cậu sẽ tìm ra chỗ đó. Mang theo dụng cụ y khoa nếu có sẵn. Còn như không: hãy mua một số như: gồm ống nghe, nhiệt kế, máy đo huyết áp. Tớ có một bệnh nhân ở đây chờ cậu. Đến nhanh!”.

Dán bao thư lại, viết lên trên dòng chữ *“Bác sĩ Benjamin Wilbur”* và bên dưới là tên khách sạn ở San Trinidad. Anh ta sẽ gặp Wilbur ở đó rồi đưa về nhà Hellen.

Anh chàng Wilbur là một gã hiếm có: đủ khả năng phân tích tội phạm từ những vụ đánh cắp tiền ở tủ sắt đến móc túi. Anh ta luôn là người bạn đồng hành vui vẻ, thích phiêu lưu mạo hiểm. Nhất là lúc Weldon bị kẹt cứng như vậy, không nhờ đến anh ta thì nhờ ai đây? Wilbur còn là một bác sĩ tài ba. Anh ta từng phẫu thuật cho Weldon ngay giữa đồng hoang chỉ với một con dao đi săn, kim, chỉ loại thường và một cặp nhíp.

Chương 18

Anh ta thấy gì?

Sau giữa trưa một chút, Wilbur đến nơi. Đang mơ mơ màng màng bỗng Weldon thức giấc: có tiếng chân ai đó vang vang trong phòng khách. Thoạt đầu, anh chàng cứ nghĩ là ông bác sĩ. Nhưng cái âm điệu nhịp nhàng này quả không phải là ông ta rồi.

Bà Maggie dẫn ông khách đến cửa phòng đọc sách, đứng chờ một lúc cho đến khi Weldon xuất hiện. Khi cánh cửa khép lại, ngồi xuống bên cạnh cửa sổ, họ nhìn nhau mỉm cười. Họ đã từng sống với nhau một thời gian dài. Thật sự họ không phải là những người bạn nhưng họ tôn trọng lẫn nhau, cùng chia sẻ cay đắng ngọt bùi.

- Trò chơi này có quan trọng không Lew? - Wilbur hỏi.

- Đây, Ben! - Weldon đáp lại - Không phải là trò chơi. Một trò xiếc ba vòng mới đúng.

- Cậu phải theo dõi ba vòng cùng lúc à?

- Mong rằng là như vậy, sô diễn vẫn nằm trong bóng tối. Tớ phải căng mắt để quan sát.

- Tớ tham dự được không?

- Cậu phải đứng ngoài. - Giọng Weldon quả quyết - Chưa cần đến tài năng của cậu ở đây.

- Nhưng còn cái này? - Wilbur chỉ vào túi da nhỏ đang xách.

- Một cô gái bệnh lao nằm cách đây hai phòng. Cậu đến xem giúp giùm tớ một cái. Nhớ rằng, cậu đến đây chẳng qua để thăm viếng bạn bè. Mong rằng mọi việc sẽ ổn thỏa. Cô ta rất tinh tế, nhạy cảm.

- Tinh tế như thế nào? - Wilbur đùa.

- Trong mọi lãnh vực. Cô ta thật tuyệt vời.

- Dĩ nhiên là xinh đẹp đúng không? - Wilbur thú nhận.

- Nhưng cô ấy thiếu tinh tế, nhạy cảm phải không? - Wilbur tiếp - Sắc đẹp là ánh sáng Lew à. Nó không thể chiếu từ ngọn đèn bừng sáng.

- Cậu sẽ rút lại lời nói khi này nếu gặp cô ta. Cô ta sắp chết. - Giọng Weldon vang lên, người anh ta nghiêng một chút - Tớ muốn nói là... - Weldon giải thích - Ông bác sĩ chăm sóc cô ta cứ một mực cho rằng cô ta

không thể nào hồi phục. Dĩ nhiên ông ta có năng lực nhưng đã bỏ nghề quá lâu. Tớ e rằng... Wilbur, nếu cậu chữa cho cô ta khỏi bệnh, tớ sẽ...

- Tớ sẽ làm hết sức mình. - Wilbur gật đầu, mắt nheo nheo cười - Nhưng hãy coi chừng, không khéo tớ sẽ cướp cô ta trên tay cậu. Tớ là tên đào mỏ mà. Còn bây giờ hãy thông báo với cô ta đi.

Weldon bước đến phòng Hellen rồi giơ tay gõ cửa. Giọng ngái ngủ vang lên mời anh ta vào. Anh chàng xin lỗi vì đã làm phiền, nhưng thật trùng hợp, một người bạn vừa ghé qua thăm, một bác sĩ thật sự có tài. Liệu Hellen có đồng ý cho anh ta tiếp chuyện một chút không?

Mở to đôi mắt, cô ta lộ vẻ ngạc nhiên:

- Tôi có cần thiết gặp một bác sĩ ngoài ông Watts không?

- Dĩ nhiên, bác sĩ Watts sẽ chữa trị cho cô. Nhưng có thêm một người bạn góp thêm ý kiến vẫn tốt hơn.

Nhắm mắt lại giây lát, cô ta suy nghĩ trước khi nói:

- Ông thật tốt bụng. Nhưng mà nếu ông Watts hỏi thì sao?

- Không hề gì. Ông Wilbur chỉ lưu lại một lát thôi.

- Vậy xin hãy mời ông ta. - Hellen gật đầu đồng ý.

Anh bước ra dẫn Wilbur đến gặp cô ta. Hellen O'Mallock nằm trên giường bình thản, miệng nở nụ cười, vẻ mặt tin tưởng. Ngồi xuống bên cạnh, Wilbur cứ luôn miệng kể về Las Altas và những ngọn núi phía Nam, những dấu vết ngựa thồ kỳ lạ. Weldon lay làm ngạc nhiên và thất vọng: suốt nửa giờ, Wilbur ba hoa chích chòe về những chuyến phiêu lưu mạo hiểm...

Khi trở về phòng Weldon, vẻ mặt anh ta giận dữ.

Wilbur giơ một tay lên:

- Tớ có đủ thời gian tìm ra điều tớ muốn tìm.

- Cậu ấy à?

- Vâng.

- Cô ta ra sao? Cậu có thật sự biết không, Wilbur?

Thay vì trả lời, Wilbur cứ nhìn thẳng vào mặt Weldon. Cuối cùng anh ta lên tiếng:

- Cậu không biết à? - Giọng anh ta sắc sảo.

- Tớ à? Không, tớ không phải bác sĩ.

Vẫn im lặng. Wilbur bắt đầu bước qua bước lại trong phòng.

- Có nghiêm trọng lắm không? - Weldon hỏi tiếp.

Wilbur nhún vai.

- Có làm chết người không? - Weldon nôn nóng.

Wilbur quay một vòng, bỏ tay vào túi quần, rồi đứng nhìn anh ta.

- Hãy thú nhận đi, anh bạn trẻ! - Giọng anh bạn bác sĩ vang lên - Cậu đang yêu rồi đấy!

- Tớ ấy à? Không! - Weldon tiếp - Đừng có làm bộ bí hiểm nữa. Hãy nói cho tớ biết đi, có thể làm gì giúp cô bé đáng thương hay không?

- Tớ không thể! Tớ không phải là ngài Galahad hay vua Arthur. Tớ chỉ là một bác sĩ. Còn đây là một vấn đề khác.

Weldon tức giận, bối rối và nhận ra rằng không cần thiết để anh chàng Wilbur dính vào chuyện này nữa. Đột nhiên anh ta chuyển đề tài.

- Nay, bảo cho tớ biết đi. Khám phá ra một người chết vì bị đầu độc có khó lắm không?

- Còn tùy. Người này chết đã bao lâu rồi?

- Một năm vì thạch tín.

- Thật là đơn giản.

- Chắc chứ?

- Vâng!

- Nào hãy đi Juniper. - Weldon đề nghị - Rồi quay lại đây vào lúc nửa đêm. Đi đứng phải im lặng như một tên trộm. Cậu làm được không?

- Khám nghiệm tử thi à?

- Vâng!

- Hãy chờ một chút, Lew. Cậu muốn mở nắp quan tài chẳng?

- Không sai.

- Một công việc khủng khiếp đấy!

- Nghe đây, anh bạn. Có thể nó khủng khiếp đối với cậu. Còn tớ, mười lần như vậy tớ cũng chẳng sợ.

- Thật chứ! - Giọng Wilbur nghi ngờ.

- Dĩ nhiên rồi. Mà này, cậu có đến không?

- Làm sao mà từ chối được. Nhưng mà...
- Không nhưng nhị gì hết. - Weldon tiếp - Tờ đợi cậu vào lúc 1 giờ đêm... À không, 11 giờ khuya.
- Tình bạn, - Wilbur than thở - thật đáng giá đấy.

Chương 19

Kẻ nào đã ra tay trước

Khi ông Henry Watts đến vào lúc xế chiều, ngay lập tức Weldon kể chuyện Wilbur có tạt ngang qua ghé thăm. Ông ta lắng nghe nghiêm túc.

- Tạ ơn Chúa. - Giọng ông ta luyến tiếc - Nếu tôi biết cách nào đó giúp được Hellen. Có thể mời ông ta đến lần nữa không?

- Xin lỗi! Điều này không thể.

- Ông ta có gặp HelLen không?

- Có, chỉ vài phút thôi.

- Ông ta có nói gì không?

- Không hề. Dĩ nhiên ông ta chỉ ngồi nói chuyện phiếm.

- Nói chuyện phiếm à? - Giọng ông Watts cầu nhàu.

- Thật là ngạc nhiên, không làm gì hết trong trường hợp này. Hãy nói cho tôi biết đi Weldon, ông ta có thật sự là một bác sĩ giỏi không?

- Rất tuyệt vời!

- Không có ý kiến gì hết. Thật lạ...! - Ông ta lẩm bẩm.

Chính Weldon cũng nhận thấy điều này. Wilbur cũng vậy, nhưng lại không thốt ra một lời. Thật sự nó là gì nào? Anh ra suy nghĩ nát óc. Rốt cuộc chẳng phát hiện được gì.

Lúc này ông Watts bước vào phòng Hellen, còn anh ta bước theo nhưng đứng ở ngoài, lắng nghe họ chào nhau, lắng nghe cô ta kể về sự có mặt của Wilbur.

- Thật đáng tiếc. - Giọng ông ta tiếc rẻ - Nếu Hellen có thể mời ông ta đến lần nữa.Ồ, cô bé thân yêu ơi, cô hãy để ông ấy giúp cô khi tôi không có ở đây. Nhiều người vẫn tốt hơn mà.

Dường như bao nhiêu đó quá đủ với Weldon. Anh ta trở lại nằm nghỉ trên chiếc ghế trong phòng đọc sách. Năm suy nghĩ miên man về Weldon, chẳng hiểu cái anh chàng đó ra sao nữa. Anh ta quyết định khi gặp Wilbur tối nay, phải hỏi cho ra lẽ hành vi kỳ lạ lúc trưa nay.

Cuối cùng, giờ hẹn cũng đã đến. Trước đó một chút, Weldon không nén được nổi bần chồn, bước tới bước lui.

Từ đằng sau hàng cây, Wilbur xuất hiện, im lặng bước đến.

- Đêm nào cậu cũng ở đây à Lew, chàng trai đáng yêu! - Giọng Wilbur trêu.

- Lát nữa hãy nói chuyện thơ thân. - Weldon làu nhàu.

Tay chỉ vào túi đồ nghề trong tay Weldon, Wilbur tiếp:

- Tớ cần một cây đèn sáng.

- Có ở đây! Đủ sáng khoảng một giờ.

- Rất tuyệt! Cậu sẵn sàng chưa?

- Tất nhiên! - Weldon đáp lại rồi dẫn đường đi lên đồi, đến mộ ông tướng. Tại cổng, anh ta dừng lại, khom xuống, loay hoay với chùm chìa khóa đủ cỡ và ổ khóa.

- Ngôi mộ được sắp xếp như thế nào? - Wilbur đột nhiên hỏi.

- Bên trên là một phiến đá nặng. Dưới là quan tài bằng gỗ thông bình thường. Xác ông ta được gói lại bằng những tấm chì.

Cuối cùng Weldon cũng mở được cái khóa, lấy tay đẩy nhẹ nhàng cánh cửa qua một bên, không gây ra tiếng kêu.

- Ồ, những bản lề thật tốt dành cho một ngôi mộ. Có cần hoang phí đến như vậy không? Nào cho tớ mượn cây đèn coi. - Wilbur nói với vẻ ngạc nhiên.

Chiếu ngọn đèn vào các bản lề, sờ chúng rồi xoa các đầu ngón tay lại với nhau, giọng Weldon thì thầm:

- Họ đã tra dầu vào chúng.

Đến lượt Weldon khom người xuống, quan sát. Thật sự các bản lề đã được tra dầu cẩn thận. Phải tinh tế lắm mới lưu ý được điều này.

- Ai giữ mộ mà kỹ lưỡng quá vậy kìa! - Wilbur thắc mắc.

Im lặng, Weldon bước tiếp rồi đứng bên cạnh chiếc quan tài bằng đá to lớn kèn càng.

- Giữ ngọn đèn! - Giọng Weldon ngăn gọn rồi anh đưa tay đỡ một đầu phiến đá. Nó thật sự rất nặng, nhưng cuối cùng phải dịch chuyển sang một bên.

Weldon đưa ngọn đèn chiếu thẳng vào trong, thốt lên ngạc nhiên.

- Trống rỗng!

Weldon đặt phiến đá trở lại chỗ cũ. Chầm chậm bước ra, không nói một lời, họ rời khỏi ngôi mộ, đến tại hàng cây hồi này.

- Ai đó đã đến trước chúng ta, - Wilbur thì thầm - tra dầu vào bản lề để không gây ra tiếng động, cắt lớp niêm bằng sắt, mở nắp quan tài lên, rồi lấy xác đi. Nào Lew, nói cho tớ nghe đi!

- Theo cậu, điều này xảy ra lâu hay mau vậy? - Weldon hỏi.

- Không lâu đâu. Không quá 24 tiếng đồng hồ. Dầu tra vào không kịp đông lại.

- Chỉ mới gần đây! - Weldon thì thầm - Ai đó đoán rằng tớ sẽ đến đây. Ai đó đã đến đây trước và lục soát chỗ này. Tớ chẳng có cơ hội tìm ra bí mật về cái chết của ông tướng.

- Vâng! - Giọng Wilbur vui vui - Kẻ nào đó đang theo dõi cậu và biết được cậu đang nghĩ gì. Và nếu vậy, hẳn có đủ thông minh để tạo thêm nhiều rắc rối nữa đây!

- Dĩ nhiên rồi! - Weldon quả quyết - Tớ sẽ tiếp tục làm theo cách của mình. Để xem hẳn phản ứng ra sao?

- Hãy suy nghĩ kỹ đi Lew à. Vì tình yêu, như vậy có đáng không?

- Đừng có đoán già, đoán non. - Weldon phản đối - Dành tâm trí đối phó với kẻ nào dám mở nắp quan tài hôm nay. Chúa ơi! Đúng là hôm nay.

- Tất nhiên, ngay tối hôm nay.

- Tớ sẽ trở lại. - Giọng Weldon càu nhàu.

- Đến ngôi mộ à?

- Vâng!

- Nay, có cần mình giúp nữa không?

- Không hề. Cậu sẽ lưu lại bao lâu?

- Chẳng nào được tin của cậu.

- Sẽ không bao giờ.

- Ồ, vâng. - Wilbur triết lý - Phải nắm lấy cơ hội khi nó đến đây. Tạm biệt!

Chương 20

Sẽ kể tất cả

Wilbur đi nhẹ nhẹ xuống đồi và Weldon thay vì trở lại ngôi mộ như đã quyết định, đột nhiên anh đổi ý, rảo bước xuyên qua hàng cây, theo sát Wilbur.

Vừa mới nửa đêm, ánh trăng vẫn chưa sáng tỏ, nhưng hàng vạn ngôi sao lấp lánh trên bầu trời. Hương thơm của rừng thông tỏa ra khắp cả màn đêm tĩnh mịch.

Lúc này, Wilbur đến chỗ cất giấu ngựa rồi nhảy lên yên. Những bước chân êm êm nhỏ dần, nhỏ dần và mất hẳn. Bất chợt, một dáng người vượt qua bụi rậm trước mặt Weldon, tiến về phía ngôi nhà.

Niềm vui chợt rộn ràng trong lòng anh ta. Lần đầu tiên anh chàng ta chạm lên được đầu mối của cuộn chỉ rối rắm này. Dáng người đến gần hơn, gần hơn nữa. A! Một phụ nữ.

Như một con báo, anh ta theo sát rồi khóa tay ả lại từ phía sau lưng. Hệt con mèo hoang, hai lần ả vùng vẫy định thoát, hai lần Weldon khóa chặt tay đối thủ. Cuối cùng, ả chịu đứng yên.

- Ông làm gãy tay tôi đó. - Giọng ả nhỏ nhẹ.

Rùng mình một cái, mái tóc dài xoa kín bờ vai và ánh sao lấp lánh trên đó, ả vẫn im lặng.

- Cô là ai? - Weldon lên tiếng.

Thường Weldon có thói quen mang theo một con dao bấm và sợi dây thừng như một thủy thủ. Lần khóa tay từ từ xuống hai bàn tay của ả, anh ta quấn sợi dây vòng qua vòng lại nhiều lần, đến khi thật chặt rồi buông ả ra.

- Nào, hãy nhìn tôi đây! - Weldon ra lệnh.

Á quay về phía anh ta. Không thể tin được. Đó là Francesca Laguarda. Nổi ngạc nhiên làm anh ta chết cứng.

- Cô đến đây với ai?

- Không ai cả.

- Cô bảo chúng đi rồi phải không?

Không có tiếng trả lời.

- Trước khi vào nhà, - Anh ta tiếp - hãy trả lời đi, tại sao cô đến đây?

Vẫn im lặng.

-Ồ, một cuộc chơi tuyệt vời! - Giọng anh ta bực tức.

- Hoàn toàn câm nín. Này cô em xinh đẹp ơi. Tôi biết tông cô từ lâu, từ ngay phút đầu tiên tôi gặp cô. Gian manh, xảo quyệt. Người ta cũng nói thế về cô. Có đúng không? Còn chút lương tâm trong người cô không?

Giọng thuyết phục, anh ía tiếp:

- Francesca, có thể xoay sở được nếu cô thú nhận với tôi. Tôi không phải là gỗ đá. Tôi vẫn luôn quan tâm đến những cô gái xinh đẹp. Thật đấy! Và cô cũng quá đẹp để tìm tôi rung động. Tôi không muốn đưa cô vào tù. Tôi không siết sợi dây quanh cái cổ nhỏ bé xinh đẹp của cô.

Ngừng lại vài giây rồi anh ta tiếp tục, giọng gắt gỏng.

- Nó sẽ thành sự thật nếu cô vẫn im lặng. Francesca, bằng mọi giá tôi phải biết được câu chuyện. Tôi sẽ đưa cô vào tù, ngồi ngay đó để chắc rằng cô không thể nào tẩu thoát. Tôi sẽ đến xem công lý phán xử lên cô trừ phi cô báo cho tôi biết đồng bọn là ai.

Anh ta chờ đợi. Vẫn không hề có tiếng trả lời.

Anh ta bắt đầu giận dữ, bước tiếp vài bước để quan sát cô ả. Một khoảng không gian tĩnh mịch bao trùm lên hai người. Ả nhắm mắt lại một lúc lâu, rồi mở mắt ra, hít thật sâu làn không khí.

- Tôi phải nói cái gì bây giờ? - Cuối cùng ả chịu lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ.

- Chờ một chút, tôi sẽ chỉ cô xem. Nào theo tôi!

Anh ta dẫn cô ả qua những hàng cây về phía ngôi mộ trên sườn đồi, đến trước cổng của ngôi mộ.

- Francesca, tất cả tùy thuộc sự thành thật của cô. Ai đã giúp cô mở cổng cắt lớp kim loại, dời phiến đá và lấy mất hài cốt?

Lại vẫn không một tiếng trả lời.

- Tốt! Thật là một cô gái gan lì, Francesca! Lần đầu tiên gặp cô, tôi chỉ nghĩ rằng cô là tên trộm thông minh, kẻ buôn lậu chuyên nghiệp, kẻ liêu lĩnh trên vô lăng xe, và... và một kẻ già dặn đối với đàn ông. Còn bây giờ tôi biết được nhiều thứ hơn thế nữa. Nhưng tôi vẫn tin rằng cô còn chút lương tâm. Có đúng không? Nếu đúng, hãy kể ra đi!

Đột nhiên ả bắt đầu nói, giọng yếu ớt:

- Tôi sẽ kể cho ông nghe tất cả. Vâng, tất cả. Nhưng mà chờ tôi một chút...

- Không hề gì. Đừng vội Francesca. Hãy theo tôi!

Chương 21

Tử huyết

Rời ngôi mộ, cả hai cùng tiến vào rừng. Xuyên qua ánh trăng Weldon nhận thấy gương mặt cô nàng tái hơn, mắt to hơn, sâu thẳm.

Anh ta bắt đầu nói chuyện, giọng trù mẫn.

- Tôi thừa nhận một điều tôi rất mong được nhiều lần gặp cô. Quả thật cô rất xinh đẹp, ngọt ngào. Một sắc đẹp chết người. Nhưng may mắn thay tôi bắt đầu thấy được mặt trái của cuộc đời, khoảng sâu thẳm trong tâm hồn. Đáng lẽ ra tôi sẽ rơi vào cạm bẫy tình yêu của cô, điên dại, say sưa vì nó. Tôi có thể sẽ xây những đền đài, phá ngục chỉ vì Francesca. Thật là kỳ diệu, tôi tìm được một bông hoa mỏng manh, dịu dàng, tinh tế. Nó giúp tôi hoàn toàn vô hại trước sắc đẹp liêu trai của cô. Cô ta đang nằm đó trong ngôi nhà ở đằng xa kia. Cô có biết cô ta không, Francesca? Hãy trả lời đi!

- Tôi biết. - Francesca đáp lại.

- Nào trước khi bắt đầu câu chuyện, cho tôi biết cô đã từng đối mặt với cô ta chưa?

- Vâng! Đã từng.

- Và cô ta đã thấy cô?

- Không.

- Cô có thành thật không đấy?

- Vâng! Cô ta đi ngang qua tôi, hoàn toàn không hay biết gì? Còn tôi, tôi dõi theo cô ta như con chim ưng.

- Tốt. - Weldon tiếp - Như con chim ưng? Tất nhiên cô là con chim ưng. Thật sự hung dữ, độc ác.

Giọng cô ả đột nhiên cất cao, sắc lạnh:

- Tại sao ông nói toàn những chuyện vớ vẩn vậy. Nếu cần điều gì sao không đi thẳng vào vấn đề?

- Thật sự là mau lẹ. Nào cô em, có phải cô đã giúp sức giết chết ông tướng?

- Không. Không hề! - Cô ả la lên.

- Cô không góp phần giết chết ông ta? - Khá ngạc nhiên nhưng Weldon nhả nạt.

- Không! Tôi không làm chuyện ấy. - Ồ lặp lại với một cái rùng mình.

- Sau khi ông ta chết, cô mới bước vào công việc này?

- Vâng!

- Cô theo dõi cô ta và tìm xem có cách nào hãm hại cô ta?

- Vâng!

- Ai đã phái cô đi làm điều này?

- Không ai cả.

- Lạy Chúa tôi! - Weldon hét lên - Ông tướng bị giết, cô không có tham gia, rồi sau đó cô mới bước vào vụ này do chính bản thân cô?

- Nói chuyện với ông vô ích quá. Nếu ông không tin những điều tôi nói...

- Nào, nào, kể tiếp đi!

- Đã một thời gian dài tôi thích ngôi nhà này. - Francesca từ tốn kể - Tôi chỉ muốn tìm một nơi nào đó cất giữ những kiện hàng vượt biên giới. Hầm rượu đúng là chỗ lý tưởng. Và chỉ cần vài người bảo vệ là đủ. Từ nơi đây, chúng tôi bắt đầu phân phối khắp Mexico. Và cũng từ nơi đây chúng tôi có thể tổ chức hàng vượt biên giới vào Mỹ.

- Chẳng có ai trong ngôi nhà ngoại trừ cô gái. - Ồ tiếp - Tôi tìm cách làm sao đưa cô ta ra khỏi nơi này.

- Và cô đã đầu độc cô ta từ từ, phải không?

Nhìn anh ta một lúc rồi ả cười to. Âm thanh vang vọng dưới những chùm cây.

- Tôi lúc nào cũng quý quyết như thế sao?

- Tiếp tục đi!

- Tôi không muốn làm hại cô ta. Đầu tiên tôi dự định mua căn nhà này. Nhưng cô gái không bán. Cô ấy chỉ muốn lưu giữ những giá trị tình cảm, không màng tiền bạc.

- Cô bé tội nghiệp!

- Mua căn nhà không được, tôi tìm cách dọa cô ta. Nhát ma chẳng hạn!

- A!

- Tôi cho vài thằng nhỏ đến làm ma quỷ. Nhưng chúng thất bại, lần này tôi có một ý tưởng: chính tôi phải ra tay. Tôi tiến lên ngọn đồi. Đột nhiên tôi nghe có tiếng chân bước đến. Tôi nấp sau lùm cây, thấy một người đàn ông nhảy lên lưng ngựa rồi cười đi xa. Sau đó, tôi bắt đầu bước về căn nhà. Không quá 10 bước, tôi gặp ông.

- Làm thế nào cô vào nhà được?

- Nếu ông ngồi trong phòng đọc sách, tôi sẽ mở cửa phòng ông, rồi sang phòng cô ta.

- Nhưng làm thế nào cô mở được cửa phòng tôi?

- Tôi có chìa khóa.

- Ở đâu? - Weldon sững sốt.

- Ngay trong túi áo.

Quả thật anh ta thấy nó nên chiếu ngọn đèn vào và quan sát: y hết chìa khóa trong túi anh ta.

- Ai đưa nó cho cô?

- Chẳng ai cả.

- Nói thật đi Francesca!

- Hoàn toàn sự thật. Bà bếp da đen ra chợ oang oang cái miệng, kể hết chuyện trong nhà.

Cũng có thể lắm, Weldon suy nghĩ, đột nhiên hỏi:

- Cô không tham gia vào việc đánh cắp thi hài ông O'Mallock đêm nay à?

- Không hề.

- Bây giờ tôi sẽ đưa cô đến gặp Hellen. Liệu xem cô ta sẽ giải quyết thế nào?

Cô ả rùng mình và anh chàng biết rằng anh ta đã chạm đến tử huyệt của cô ả!

Chương 22

Tiếng sập cửa mạnh

Vẻ nhẫn tâm thoáng hiện trên nét mặt Weldon, nhưng anh ta khá hài lòng. Có lẽ ả sợ điều này. Đưa tay đẩy Francesca về phía trước một chút, thật kỳ lạ, mọi vẻ ngang ngạnh bướng bỉnh trước đây đều biến mất. Ắ rùng mình rồi sụp người trên hai đầu gối, bắt đầu thút thít.

Có thể đây là một điều độc ác, anh chàng chợt nghĩ, nhưng không thể tha thứ được. Trước mắt anh chàng, hiện ra hình ảnh của cô gái xanh xao, tuyệt vọng nằm trên giường bệnh, nụ cười đôn hậu dù tử thần đang chờ trước cổng nhà. Ánh sáng từ cây đèn trong tay Weldon chiếu vào gương mặt Francesca. Nét mặt xanh xao, căng thẳng vì sợ và đau khổ, vô vọng tột cùng hướng về anh ta.

- Francesca, - Anh ta nói giọng quả quyết - chẳng có gì phải sợ. Đứng dậy đi!

Anh chàng đưa tay đỡ lấy ả, ả nhúc nhích một chút, rồi lại sụp xuống, bắt đầu nức nở.

- Lew, - Ắ thì thầm - tôi hiểu anh. Tôi biết anh công bằng và chính trực. Hãy công bằng và chính trực bây giờ đi. Cho dù anh nghĩ gì, tôi xin thề, anh làm điều này không tốt đâu. Không tốt với cả Hellen nhưng nó sẽ giết tôi khác nào súng đạn hay độc dược.

- Nó sẽ giết cô? - Weldon ngạc nhiên - Cô sẽ bị giết như thế nào? Hellen là rắn độc à?

Ắ không trả lời. Anh chàng lắc nhẹ vai ả, vẻ bồn chồn.

- Chúa hãy giúp con! - Ắ vừa thốt ra vừa thút thít còn nhiều hơn nữa.

- Đây, đây! - Giọng Weldon bức bối - Tôi chẳng thích điều này nhưng tôi phải giải quyết cho xong. Hãy đứng dậy rồi đi tiếp chứ. Nếu không, tôi sẽ mang cô đi.

Đưa tay đỡ ả lần nữa, anh chàng mang ả nhanh về phía ngôi nhà, băng qua phòng khách.

Vừa kịp lúc đó, bà Maggie bước ra tay ôm đầy quần áo dơ. Khi nhìn thấy Weldon và Francesca, vẻ ngạc nhiên làm đồng quần áo rơi vãi trên sàn.

- Lạy Chúa tôi! - Bà ta thốt lên - Ông mang cái gì về vậy?

- Tôi có một đáp án cho nhiều câu hỏi. - Weldon đáp.

- Hãy đi theo tôi. Tôi cần bà giúp.

Bước từng bước lên cầu thang, theo sau anh ta, bà Maggie miệng lầm bầm vì ngạc nhiên, thốt ra những lời gì nghe không rõ.

Anh chàng mang ả vào phòng đọc sách, vẫn còn một ngọn đèn trong đó và đặt ả lên chiếc ghế bành. ả không còn khóc nữa nhưng run rẩy dữ dội.

Đừng nhìn, anh ta thầm nghĩ, không thể nào mang cô ả đầu bù tóc rối, quần áo xốc xếch này đến gặp cô bé tinh tế, nhạy cảm như Hellen được.

- Này bà Maggie, - Giọng anh ta hướng về bà đầu bếp da đen - bà có cách nào giúp cô gái này ổn định trở lại không?

Bà Maggie đứng phía sau Weldon, hai tay ôm vòng trước ngực, nét mặt cau có và môi mím lại.

- Ông tính làm gì với cô ta? - Giọng bà ta sắc lém.

- Tôi đem cô ta đến gặp Hellen.

Bà ta vẫn đứng yên, mắt nhìn Weldon sáng lên điều gì không rõ, và cũng không trả lời.

- Không thể nào đưa cô ta đến gặp bà chủ trong tình trạng như thế này được. Bà có cách nào không?

- Cô ấy rất yếu, đang run rẩy và hoảng loạn. - Bà bếp da đen nói chậm chậm - Một chút xíu a-mô-nhắc có thể làm cô ta hoàn hồn..

- Tìm a-mô-nhắc ở đâu bây giờ?

- Tôi có. Trên cái bàn trong nhà bếp, cạnh cánh cửa.

- Bà đứng đây với cô ta. Canh chừng cô ta thật kỹ. Hai tay bị cột chặt rồi đó. Nhưng nếu cô ta cố gắng trốn thoát, đè cô ả lại.

Bà Maggie gật đầu. Anh chàng chạy vội ra khỏi phòng. Anh muốn tranh thủ thời gian, muốn rời xa cô nàng một chút xíu. Sắc đẹp của ả dù đầu bù tóc rối vẫn có ma lực làm tâm hồn Weldon điên dại.

Xuống đến nhà bếp, chộp liền chai a-mô-nhắc để trên bàn, đột nhiên anh chàng nghe một tiếng la to trên lầu, rồi tiếng sập cửa rất mạnh.

Chương 23

Đuổi bà Maggie

Không một con chó săn nào có thể sánh kịp Weldon lúc này. Chai a-mô-nhắc rớt bể trên sàn. Rút vội cây súng, anh ta phóng nhanh về phía cầu thang. Đến phòng đọc sách, thấy cánh cửa đóng lại, anh ta đẩy một cái, nhưng nó bị khóa chặt. Không chút chần chừ, nhất là vào lúc này, anh ta lui lại một chút, kê vai hất mạnh cánh cửa. Cánh cửa kêu lên cái rầm, bật ra. Xông vào bên trong, tay lăm le khẩu súng không khác nào con bò mộng đang tư thế tấn công, mắt anh ta đảo mạnh khắp phòng tìm nạn nhân.

Thật lạ lùng. Không một nạn nhân, chỉ có bà Maggie nửa quỳ nửa nằm ở góc phòng cạnh cửa sổ. Cuộn dây Francesca nằm vương vãi gần lò sưởi.

Lẽ nào là chuyện thần thoại, anh ta suy nghĩ nát óc. Ắt tự cời trói, tấn công bà Maggie, đóng sập cửa lại, rồi khóa, và...

Có thể ả leo qua cửa sổ?

Phóng nhanh đến cửa sổ, nghiêng mình ra xa: ánh trăng chiếu vằng vặc, bên ngoài ngôi nhà trống trơn ngoại trừ các chùm dây leo đong đưa qua lại khoảng sân bên dưới không một bóng người.

Còn căn phòng của anh ta?

Chạy một mạch về phòng, mở cửa ra, anh chàng lục soát từng góc kẹt, từng cái tủ, dưới gầm giường. Chẳng thấy bóng dáng Francesca.

Đứng bất động giữa phòng, hít một hơi thật dài, anh ta cố gắng động não nhưng thất bại.

Trở lại phòng đọc sách, anh thấy bà Maggie đứng run rẩy, hai tay ôm lấy đầu.

- Ắt tự cời trói rồi tấn công bà? - Weldon hỏi nhanh.

- Đúng vậy. - Bà bấp rên rĩ.

- Ắt tẩu thoát như thế nào?

- Ông không thể dùng tay không để bắt lấy ngọn lửa đang cháy. - Vừa nói bà ta vừa chỉ một cây củi bên trong lò sưởi rồi tiếp - Ngay lúc ấy, một cái chuông trúng vào đầu tôi. Đáng thương cho cái đầu của tôi. Nó chẳng phải bằng sắt, ngài Weldon.

Anh chàng bước đến nhật cọng dây lên xem xét. Chẳng hề bị sờn, chà xát mà có một vết cắt. Chắc ả xoay xử khi ngồi trên ghế bành. Nhưng làm sao được nhỉ?

- Bà Maggie, - Anh ta lên tiếng - bà có thể kể không?

- Tôi không muốn nói gì hết - Giọng bà ta cầu nhàu - Tôi muốn lên giường và đánh một giấc cho qua cái cơn đau đầu. Nó sưng một cục như quả trứng gà đây nè, ngài Weldon.

- Để tôi xem.

- Ông chưa từng thấy cục à? - Mặt bà ta sưng lên.

- Có thể có vết thương. Tốt hơn hết bà nên để tôi xem qua.

- Không được! - Giọng bà ta cứng cõi.

Điều này làm Weldon ngạc nhiên. Quả thật tối nay là một chuỗi ngạc nhiên nối tiếp nhau, không thể nào hiểu được.

Weldon từ tốn nhẩm nại:

- Chuyện xảy ra như thế nào bà Maggie?

- Tôi rất mệt. Đầu tôi rất đau. Chính ông đưa cô ta vào căn nhà này để cô ta trốn thoát, rồi lại hỏi tôi về cô ta. Tôi cũng muốn biết lắm.

Bà ta đi ra cửa, mắt liếc anh chàng rất nhanh.

- Bà Maggie! - Anh chàng gọi giật ngược.

- Ông có quyền gì la hét với tôi như thế hả? - Vừa quay nhanh về phía Weldon, bà ta vừa cầu nhàu.

- Trở vào đây đứng bên cạnh lò sưởi đi!

- Tôi không thể. Tôi rất mệt. Tôi lên giường và cố gắng để...

- Mơ về số tiền ả đã trả cho bà chứ gì?

- Trả tiền? - Giọng bà ta bực bội.

Đột nhiên, gương mặt bà ta xám xịt một màu tro.

Giơ cao ngón tay trở và chỉ vào mặt bà ta, giọng anh chàng hăm dọa:

- Nay, bà Maggie, nếu bà không nói, tôi sẽ nói thay bà chuyện gì đã xảy ra.

Gương mặt bà ta đã xám, giờ lại càng xám hơn, nét tội lỗi hiện ra.

- Lúc tôi rời khỏi phòng, - Giọng Weldon từ tốn - ả quay lại nhìn bà rồi gương mặt xinh đẹp đó bắt đầu nói dối. Đúng không nào?

- Tôi không nghe và không nói gì hết. - Bà ta đáp lại - Cần gì tôi phải quan tâm đến gương mặt xinh đẹp chứ?

Xoay người một chút, vẻ thỏa mãn kỳ lạ thoáng hiện trên nét mặt bà ta và ánh mắt trông hoang dại.

- Sau đó, ả ngã giá với bà: Tiền ở trong bóp, hoặc cả cái bóp cũng không chừng. Thậm chí một chiếc nhẫn đeo trên tay.

- Cô ta không có đeo nhẫn. - Giọng bà ta cuồng nộ.

- Vậy thì là tiền. Á hứa cho bà một số tiền to nếu bà cắt sợi dây trói. Thế là bà nghe lời.

- Không hề. - Bà Maggie la lên.

- Sau đó bà giả vờ té ngã - Anh ta nói tiếp với giọng trầm tĩnh - Bằng chứng là bà nằm đó vẻ choáng váng, xây xẩm và chẳng hề có cục u nào trên đầu.

- Này, quý ông da trắng kia! - Mặt bà ta nhăn nhó - Từ nhỏ đến giờ, tôi chưa hề nghe lời lẽ nào ngu xuẩn hơn như thế.

Bà ta chạy vội ra cửa nhưng anh ta chặn lại:

- Bà chịu một phần trách nhiệm về điều này. Nào bây giờ kể cho tôi nghe sau đó ả làm gì? Á trốn bằng cách nào? Chui qua phòng của tôi? Leo qua cửa sổ? Hay là... biến mất giữa các bức tường?

Gương mặt bà ta đột nhiên cúi kính, buồn bực. Giơ cánh tay to béo lên phủi tay anh chàng ra nhưng thất bại, bà ta im lặng, chẳng hé môi lấy một lần.

- Bà Maggie - Anh chàng cố tập trung tất cả vẻ trịnh trọng - Tôi muốn bà biết rằng cô gái trẻ hồi nãy dù rằng với dáng vẻ yêu kiều, diễm lệ, cử chỉ khoan dung, thanh nhã nhưng chính là người gây nguy hiểm cho Hellen. Bà nghe có rõ không?

Nhìn thẳng vào mắt anh, bà ta vẫn im lặng. Weldon tự nhủ, thật là vô ích. Nghi ngờ thì rõ ràng rồi. Nhưng không thể lấy những điều nghi ngờ làm bằng chứng buộc tội bà ta.

Buông lỏng tay bà ta ra rồi anh lùi lại.

- Hãy trở về phòng, thu xếp quần áo rồi rời khỏi đây ngay. Tôi không muốn thấy bà đồng lõa với kẻ phạm tội tiếp tục ám ảnh ngôi nhà này nữa.

Nếu một ngày nào đó, tôi tóm được bà với đầy đủ chứng cứ tôi sẽ treo cổ bà lên. Bà nghe rõ chưa?

Liếc anh chàng với cái nhìn sắc lạnh chết người, bà đi ra chậm chậm.

Bực bội với chính mình, anh ta bước tới bước lui khắp cả căn phòng. Lẽ ra anh ta không nên giao cô ả cho bà Maggie lù khù chậm chạp. Khi gã tẩu thoát lẽ ra anh ta nên lục soát tìm kiếm ngay lập tức. Điều hiển nhiên là cô ả Francesca xinh đẹp nhúng bàn tay tội ác vào gia đình O'Mallock và bà Maggie là kẻ tòng phạm.

Thế là mất toi cả buổi tối chẳng làm được gì, anh chàng đành đến bên giường dỗ giấc ngủ muộn.

Chương 24

Nhưng bà ta vẫn cứ ở lại

Sáng hôm sau, anh ta ngạc nhiên khi thấy bà Maggie mang mâm thức ăn sáng vào phòng đọc sách. Nỗi ngạc nhiên pha lẫn sự tức giận.

- Bà vẫn còn ở đây vờ vĩnh nữa chứ gì? - Giọng anh ta khiêu khích - Ngày hôm nay sẽ là ngày tệ hại đối với bà đấy.

Quay sang Weldon, bà ta tràn đầy phẫn nộ:

- Từ giờ trở đi, tôi chẳng muốn hơn thua nửa lời với ông, ông Weldon à. Ông là thứ chó sủa mà không cắn. Dù có cắn, tôi cũng chẳng màng.

Dứt lời bà ta đi ra khỏi phòng với dáng vẻ trịch thượng, để lại cho anh ta cơn nóng giận cùng sự ngạc nhiên. Không ngạc nhiên sao được khi anh ta cố kiềm nén để khỏi dạy bà ta một bài học! Không nóng sao được khi anh chàng hóa ra là bất lực trước hành động đê mê của bà ta! Đáng lẽ anh ta phải buộc bà Maggie khai thật về thái độ làm ngơ trước việc Francesca đào tẩu.

Mãi đến gần trưa, ông Watts đến. Nhìn vẻ mặt còn lộ nét bức tức của Weldon, ông ôn tồn:

- Trông anh bạn có vẻ khó ở trong người.

Rồi ông ta vỗ nhẹ vào bờ vai lực lưỡng của anh chàng và tiếp:

- Nào, đi ngủ một giấc đi anh bạn trẻ. Để cô Hellen đó cho tôi coi chừng. Có tin gì mới không?

- Ô không! Chẳng có gì quan trọng. - Anh ta tỏ ra lơ đãng.

- Vâng! Đúng là tôi chẳng làm khi chọn anh giúp sức. Tên khùng khiếp đã từng đến đây bây giờ không dám bén mảng tới nữa. Chúng thật sự khiếp sợ anh rồi đó, anh Weldon à.

- Thật sự chúng chẳng coi tôi ra cái quái gì. - Anh ta lộ vẻ chán nản - Chúng vẫn hứng thú với cái chết.

- Cái chết à?

- Vâng.

Lui bước về phía cánh cửa, miệng ông ta há hốc ra, đôi mắt ông ta vẫn dán chặt vào Weldon, sợ hãi:

- Anh bạn nên đi nghỉ một chút - Giọng ông ta lạc hẳn - Đánh một giấc thật dài cho tỉnh táo. Mọi việc ở đây có tôi.

Anh chàng mỉm cười nửa miệng:

- Tôi muốn nói đến cái chết của ông tướng.

- Thế nào?

- Xác ông ta được chôn trong ngôi mộ. Đúng không?

- Chính xác là như vậy. Chúa ơi, thật ra anh bạn muốn nói điều gì?

- Chúng đến trộm lấy xác ông ta rồi mang đi mất.

Chấp hai tay lại, vẻ hoảng loạn hiện trên nét mặt ông ta:

- Trộm lấy xác chết. Chúa ơi! Mà bọn chúng là ai?

- Tôi cũng muốn biết điều đó. - Anh ta nghiêng hai hàm răng lại - Tôi ước gì biết được. Nếu tôi biết được... tôi sẽ lần theo dấu vết của chúng tìm đến tận hang ổ. Ông nói đúng, ông bác sĩ à. Tôi có chút kích động. Tôi muốn giải quyết chúng một trận chiến đầy máu và nước mắt.

- Ôi thi thể của ngài O'Mallock. - Ông ta rên rỉ - Nhưng làm sao chúng có thể trộm cắp được?

- Cắt miếng sắt bao quanh quan tài, gỡ nắp ra rồi lấy xác chết mang đi.

- Quan tài bị mở nắp à? - Hơi thở ông ta dồn dập.

- Nắp quan tài sau đó được đóng lại. Thoáng nhìn vào chẳng ai biết điều gì đã xảy ra.

- Nhưng làm sao anh bạn biết được?

- Tôi dự định đến đó làm cuộc khám nghiệm tử thi. Tôi tin rằng ông ta bị đầu độc chết, ông Watts à.

Mặt trắng bệch, ông ta buông rơi mình xuống chiếc ghế.

- Ôi Chúa! Hơi thở của ông bác sĩ dường như nín lại.

- Chẳng có Chúa ở đây. - Weldon bực tức thốt - Bọn trộm cắp đang khuấy động căn nhà này. Ông bác sĩ, ông hãy tiêm cho cô Hellen một mũi an thần.

- Anh bạn muốn gì? - Gương mặt trắng bệch bây giờ run rẩy dữ dội. Nỗi sợ hãi đang chế ngự tâm hồn ông ta.

- Bởi vì tôi muốn kể cho cô ta nghe điều khủng khiếp ấy.

-Ồ Weldon! - Ông ta hét lên - Tôi cấm ông. Ôi Chúa ơi, chuyện gì đang xảy ra đây này. Thế giới chắc hóa cuồng hết rồi! Đầu óc tôi choáng váng cả lên. Bây giờ anh bạn còn đem cú sốc ấy đến với Hellen, cô bé tội nghiệp của tôi.

Giọng Weldon vẫn bình thản:

- Ông đã chịu trách nhiệm ở đây một thời gian. Xin lỗi tôi không muốn chạm tự ái của ông, nhưng ông đã để mọi việc rối rắm mù mịt. Nào bây giờ ông hãy đến phòng cô ta và làm điều gì đó cho cô ta ổn định tinh thần trước. Xong, báo cho tôi biết.

Đứng lên, ông ta ngoan ngoãn tiến đến phòng Hellen.

Anh ta ngồi đây chờ gần nửa tiếng, bỗng nhiên bà Maggie xuất hiện ở cửa phòng Hellen theo lệnh của tiếng chuông. Weldon tự nhủ, vẻ mặt không có nét thù địch nhưng có điều gì lạ lắm, sự tò mò pha lẫn chút quan tâm. Như thể bà ta dò xét bước kế tiếp của anh chàng.

Lát sau, bà ta trở lại, cúi chào:

- Bà chủ cho mời ông, ngài da trắng ạ.

Nhăn mặt khi nhìn bà ta, anh chàng im lặng đi về phía phòng Hellen. Khi anh ta bước vào, cái chất giọng thấp, khàn khàn đang nói chuyện vui vẻ với ông Watts. Bước đến gần hơn, anh ta thấy cô ta ngồi phoir mình trong vùng ánh sáng ngập tràn, đầu đội chiếc nón rơm rộng vành. Cả gương mặt bị che khuất chỉ còn mái tóc vàng óng mượt rực rỡ trong nắng mai.

Mỉm cười, cô ta gởi đến anh chàng lời chào buổi sáng, còn ông bác sĩ lảng vảng xung quanh như bà mẹ trẻ trông con.

- Này ông Weldon, có phiền gì không khi tôi ngồi đây với cô ta? - Giọng ông ta nhỏ nhẹ.

-Ồ, dĩ nhiên là không rồi. - Hellen nhoẻn miệng cười.

- Tôi muốn nói chuyện riêng với cô Hellen. - Anh ta bình thản rồi quay sang ông Watts - Tôi sẽ gặp lại ông sau.

Chần chừ giây lát, ông ta đi ra, hai tay mò mẫm lên cánh cửa rồi vụt thoát ra ngoài.

Chờ cho cánh cửa đóng lại, anh chàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Hai tay cô ta xếp lại để lên đùi, những ngón tay thon dài, da trong suốt bắt

đầu ửng đỏ dưới ánh sáng chói chang.

- Tôi muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với cô. Và điều này có thể sẽ làm cô buồn. - Anh ta cố gắng nói vắn tắt suy nghĩ của mình.

- Tôi nghĩ... - Hellen đáp lại - Có điều gì vậy?

- Điều liên quan đến bản thân cô. Tôi cố gắng xoay xở để mọi việc được ổn thỏa. Nhưng tôi không thể. Tôi thật sự muốn có một chút quyền lực trong ngôi nhà này để thu xếp mọi thứ đâu vào đấy, nếu không thì tôi không đáng một xu nào đối với cô.

- Ông muốn tôi tìm một bác sĩ khác à? - Vẻ mặt cô ta lo lắng.

- Tôi muốn cô cho bà Maggie nghỉ việc.

Cô ta ngược nhìn Weldon, ngờ ngác như trẻ con:

-Ồ, sao tôi có thể sống thiếu bà Maggie được chứ?

Chương 25

Câu hỏi và lời giải đáp

Weldon ngần ngại trong đôi phút... Có bao nhiêu nỗi bực dọc, khó chịu muốn thổ lộ cùng cô ta, nhưng khó mà mở miệng được. Anh chàng đành ngồi yên trên ghế đưa mắt nhìn vào vùng khuất nắng do chiếc nón rộng vành che phủ. Bất giác anh ta nhớ lại lời bình phẩm mỉa mai của Wilbur trước đây.

Sắc mặt Hellen ánh lên điều gì rất lạ, tương phản với nét xanh xao yếu đuối trên đôi bàn tay. Ước gì anh ta có thể xua đi ánh nắng chói chang để nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt. Rồi nụ cười của cô ta dường như cũng khác hẳn trước đây. Không còn nét hồn nhiên vô tư nữa, mà mang dáng dấp khinh khỉnh ngạo đời.

Dòng tư tưởng cứ trào dâng không gì cản được. Bực mình không chịu nổi, anh chàng đành trút bực dọc khó chịu xuống sàn nhà.

Đợi một lúc lâu chẳng thấy anh chàng thốt lên điều gì, gương mặt lộ vẻ cau có, cô ta nghiêng mình về phía trước một chút.

- Điều gì làm ông giận? Tôi không làm ông hài lòng?

Liếc nhìn đôi môi cô ta mấp máy, thoáng vẻ run rẩy vì sợ, bao nỗi nghi ngờ của anh chàng vụt cất cánh bay xa.

- Tôi đang tính xem chừng nào sự khởi đầu tốt đẹp sẽ đến.

Hellen gật đầu, nhướn miệng cười. Sao nụ cười gây xúc cảm đến lạ! Một thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp, giàu có là biểu tượng đáng để bao kẻ tôn thờ. Thế nhưng tài cán lại bị mất cắp và nhan sắc kiêu sa này thì sắp theo tử thần về chốn xa xăm, lạnh lẽo.

Thoáng giận với chính mình nhưng anh ta cố giữ bình tĩnh.

- Bây giờ tôi ra một cái tên thử xem cô có biết không nào? Francesca Laguarda.

- Francesca Laguarda? Vâng, tôi biết rõ cô ta. Cô ta đã từng học chung với tôi.

Kịp nghe những lời nói trên, anh chàng kích động, nghiêng người về phía trước và đặt hai khủy tay lên gối.

- Cô biết rõ về cô ta?

- Ồ, vâng.

- Cô ta là người như thế nào?

- Có phải cô ta... - Cô gái kêu lên, chất giọng khàn nhẹ cất cao sừng sốt - Có phải Francesca...

- Ồ, không, cô ta vẫn còn sống - Giọng anh ta vội vã - Tôi không nói vậy. Tôi chỉ muốn biết... vâng, cha mẹ cô ta là ai?

- Cô bạn Francesca tội nghiệp, cha mẹ cô ta chết khi cô ấy còn rất nhỏ. Cô ta không hề biết họ. Cô ta lớn lên có một mình. Những người xa lạ nuôi dưỡng cô ta.

Anh chàng gật đầu rồi tự nghĩ. Định mệnh của những năm tháng đầu đời đã dẫn dắt ả đi trên con đường tội lỗi. Nếu như ả lớn lên trong môi trường tốt, hẳn cuộc đời ả đã khác rồi. Ít ra là giống như Hellen O'Mallock, một cô gái xinh đẹp, hiền lương, thật hoàn hảo.

Anh chàng cúi đầu xuống. Một cánh hoa dại, nở giữa trời khuya sẽ không thể nào sánh với Hellen.

- Điều này làm ông buồn à? - Đột nhiên Hellen hỏi.

- Ồ không! - Ánh mắt anh chàng lơ đãng.

- Ông có biết Francesca? - vẻ kích động lộ trên nét mặt cô gái.

- Ô không! Tôi chỉ nghĩ không ai biết về cô ta thế mà cô lại biết.

- Vâng, cô ta là bạn học chung với tôi.

- Tôi có suy nghĩ, đôi khi con người ta sống cạnh nhau thậm chí hơn mười năm nhưng thật sự vẫn không hiểu nhau.

- Có những con người như thế à? - Hellen, tiếp tục ngỡ ngác - Tôi chưa từng gặp những người như vậy?

Cẩn nhẹ đôi môi rồi anh chàng suy tư. Rõ ràng là không thể thay đổi cách nhìn của Hellen rồi. Những con người lương thiện luôn nhìn đời qua lăng kính màu hồng, không bụi bẩn, tạp chất. Nhưng chính lúc này đây, thật là hữu ích, có thể thông qua cô ta, hiểu thêm đôi chút về cuộc sống đời thường của Francesca.

- Dĩ nhiên, cô chưa từng gặp nhưng tôi thì khác. - Anh ta nói từ tốn.

- Nay Hellen, cô nghĩ sao về cô ta?

- Tôi không biết nói sao. Thật khó mô tả một người nào đó. - Ngược nhìn anh ta một chút rồi ánh mắt cô ta mơ màng.

- Nào, chúng ta đi từng bước nhé. Thí dụ như cô ta xinh đẹp, bình thường.

- Ồ, mọi người đều nói vậy. Cô ta xinh đẹp. Rất xinh đẹp nữa là khác.

- Nhưng cô nghĩ sao, Hellen?

- Thật khó nói. Chưa bao giờ tôi quan tâm nhiều về hình dáng cô ta.

- Tại sao không? Thông thường, khi sống cạnh nhau lâu, người ta luôn có ấn tượng sâu đậm với nhau. Cô sống chung với cô ta khoảng bao lâu?

- Hai năm.

- Học chung à?

- Vâng. Nhưng chúng tôi không có qua lại với nhau.

- Cô không có ý kiến gì về cô ta?

- Vâng, cô ta xinh đẹp. Ai cũng nói vậy. Tính cách bình thường.

- Tính cách bình thường? - Weldon lộ vẻ ngạc nhiên.

- Cô cho rằng cô ta tinh khiết như những thiên thần?

- Ồ không! Tôi không nghĩ vậy. Dường như ông biết nhiều về cô ta?

- Không. Không hề.

Đột nhiên hình ảnh của Francesca hiện về trong tâm trí Weldon, vẻ mặt đáng yêu, mùi hương quyến rũ, sự lịch lãm đáng sợ, sức mạnh và vẻ nhanh nhẹn khiến người ta phải e ngại.

Rời khỏi ghế, anh chàng bước lui, bước tới vài bước như thể xua hình bóng đó ra khỏi đầu óc. Nếu không thì anh ta khó kềm hãm được thái độ của mình trước cô gái bệnh hoạn, tật nguyền.

Dõi mắt theo anh ta, rồi cô gái cất giọng nhẹ nhàng:

- Dường như ông biết khá rõ về cô ta?

Vẫy mạnh tay kiểu giận dữ, Weldon cố trấn tĩnh:

- Tôi không muốn noi về bản thân tôi và cô ta. Xinh đẹp! Đúng, có trời mới biết được. Nhưng mà... cô có biết gì thêm về cô ta nữa không? Tóm lại, cô ta có phải là người tốt không?

- Ồ, tôi biết rồi. Ông nhận thấy cô ta là cô gái rất tốt?

Giật mình, Weldon nhìn thẳng vào cô ta. Dường như Hellen đang cười với anh ta. Vâng, nụ cười nửa miệng như thể cô ta thầm đoán tư tưởng của anh chàng và giữ kín những suy nghĩ của riêng mình.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh, nghiêng người về phía cô ta một chút.

- Hẳn là cô ta đang muốn biết những suy tư thầm kín của tôi. Nhưng tôi xin thề cảm nhận của tôi đối với cô ta không liên quan gì điều tôi hỏi cô. Tôi muốn biết liệu cô ta có thành thật không?

Xoay nhẹ đầu qua một bên, nụ cười vẫn còn đó trên bờ môi Hellen pha chút ít trầm tư và buồn bã.

- Thật khó cho rằng cô ta thành thật.

- Không thành thật à? Cô ta đã từng lừa dối cô?

Thoáng vẻ giận dữ lộ trên gương mặt lẫn trong lời nói của Hellen:

- Vâng, đôi khi. Có lẽ niềm vui lớn nhất trong đời cô ta là lừa dối tôi.

Hít một hơi thật dài, mặt anh chàng nóng bừng. Thật là điều khủng khiếp khó lòng chịu nổi. Weldon đứng dậy, rồi rảo bước quanh căn phòng. Francesca dám lừa dối một tâm hồn ngây thơ hồn nhiên như thế này, một thiên thần như thế này, ả quả là quá quắt!

- Có phải cô ta gạt gẫm cô?

- Vâng.

- Và lấy đó làm niềm vui?

- Vâng. Tôi không muốn làm tổn thương ông...

- Thôi nào - Weldon cất cao giọng rồi lại hạ xuống nhưng độ âm vang của nó đủ sức làm rung chuyển căn phòng - Cô cứ nói tiếp đi. Cứ xem như tôi chưa từng quen biết cô ta.

- Vâng, giọng cô ta ngoan ngoãn.

Ngửa lưng trên chiếc ghế, dường như cô ta đang sợ hãi: đôi mắt mở to, hàng mi chớp chớp.

- Cô ta lường gạt cô như thế nào? - Giọng Weldon khô khốc vang lên.

- Vâng, thật khó nói thành lời. Vâng. Cô ta lúc nào cũng chứng tỏ mình rất tốt, không hề có điều gì xấu xa, luôn giả vờ không màng đến đàn ông. Nhưng thật sự không phải như vậy. Tôi đã từng tin tưởng cô ta một

thời gian dài. Dần dần tôi hiểu ra cô ta không thể sống nổi nếu chung quanh thiếu đàn ông ve vãn.

- Nhưng đó là bản tính tự nhiên của bất kỳ cô gái nào. Có phải...

Weldon phải cố bình tĩnh lần nữa. Anh ta đến đây cốt để nghe sự thật về cô gái hoang dã, xinh đẹp mà anh ta từng thầm yêu trộm nhớ. Chừng như càng hiểu biết nhiều về Francesca, tình cảm anh ta dành cho cô nàng khó thể phai pha.

Chương 26

Thật là vô ích

Nghĩ đến điều này, anh ta cảm thấy xốn xang.

- Cô có làm gì để kháng cự lại không?

- Ồ không! Tôi hy vọng. Tôi không làm mất lòng ông.

- Mất lòng tôi à? Vớ vẩn!

Hai chữ cuối được thoát ra thật nhẹ, nhẹ như hơi thở. Thế mà anh ta lại sợ cô ta nghe thấy.

- Không biết tôi phải nói điều gì để ông vui lòng?

Nâng nhẹ chiếc khăn tay lên chạm môi, đôi mắt cô ta mở to, thật tròn lộ vẻ băn khoăn.

- Cô nàng... - Giọng anh lại vang lên.

- Ông muốn nói Francesca?

- Vâng. Cô ấy là gì của cô?

- Tôi không biết trả lời như thế nào.

- Cô ta là bạn của cô?

- Ồ, vâng!

- Một người bạn tốt?

- Vâng!

- Người bạn tốt nhất?

Hellen dôi mắt ra xa, ngần ngại gật đầu.

- Có lẽ vậy.

- Và cô ấy đánh mất niềm tin của cô?

- Ồ, tôi không nghĩ vậy.

- Tôi chỉ muốn biết sự thật thôi Hellen à. Có phải cô sợ không?

- Vâng. - Cô ta thì thầm.

- Về tôi à?

- Vâng!

- Rõ khổ! - Giọng anh ta thoát ra kẽ răng - Tôi không muốn làm cô tổn thương. Vì trách nhiệm, tôi đành phải hỏi cô. Cô có hiểu điều này không? Hellen?

Ngập ngừng hồi lâu, cô ta đáp:

- Vâng!

Nắm chặt hai bàn tay lại, anh ta xoay người ra xa. Hành động của anh ta có hấp tấp quá không? Sự thật thô thiển, khủng khiếp về cô gái anh ta đem lòng thương nhớ đang dần dần sáng tỏ. Vâng, thật tối tăm ghê rợn nếu so sánh với độ sáng chói, tinh khiết của thiên thần trẻ con đang ngồi cạnh anh ta.

Dưới mắt Weldon bây giờ, Hellen không khác gì một đứa trẻ, run rẩy, thất vọng vì bị quở phạt.

- Đừng như vậy nữa Hellen. Tôi thấy cô đang run rẩy.

- Tôi không thể. Tôi không muốn vậy. Tôi vẫn tưởng mình kiên cường hơn thế.

- Điều gì làm cô hoảng loạn?

- Chính ông - Giọng cô ta thốn thức - Lời nói của tôi làm ông cau có, bực bội. Về mặt ông thật giận dữ.

- Ồ không - Anh ta vội đính chính, anh ta cảm thấy phát cáu với chính mình - Tôi không hề như vậy. Thật sự là...

Im lặng, anh ta đau khổ nhìn Hellen.

- Đối với tôi, cô ta bây giờ không còn ý nghĩa gì nữa, nếu có chẳng là sự tò mò. Vâng, tò mò. Tôi muốn tìm hiểu cô ta vì mục đích khác.

Hít sâu một làn hơi thở, về mặt Hellen bây giờ hầu như hoảng loạn.

- Tôi không dự định nói cô ta quá tệ.

- Dĩ nhiên là không rồi. Cô ấy đã từng sống với cô những năm tháng dài, thế mà cô ta vẫn lấy cô làm trò đùa.

Ôm hai tay trước ngực, Hellen định nói điều gì nhưng rồi lại không thể. Chỉ còn đôi mắt to tròn ngược nhìn Weldon lẫn niềm hối tiếc.

- Tôi không muốn làm tổn thương ông.

- Hellen - Anh chàng hét lên - Cô có thể làm tổn thương tôi à? Có sức mạnh nào đã giúp cô làm được điều đó? Hãy nói chuyện có lý lẽ một chút đi Hellen. Cô đồng ý với tôi à Francesca tệ hại phải không?

- Tôi không nói thế.

- Vâng, dĩ nhiên là không rồi.

- Cô ta là người bạn thân nhất của tôi. Tôi thừa nhận rằng cô ta có chút khuyết điểm bởi vì ông muốn biết.

- Hy vọng nối tiếp hy vọng, - Giọng Weldon buồn bã - tôi mong cô hiểu cho ra lẽ. Nhưng cô không thể. Thôi đừng tranh luận về điều đó nữa. Bây giờ tôi muốn nói một điều: Chính Francesca đã đến ngôi nhà này dự định làm hại cô.

- Francesca à? Không thể nào.

- Vâng, chính cô Francesca Laguarda xinh đẹp.

- Làm sao cô ta lại ở đây được? Cô ta đang ở Ý mà.

- Cô có chắc không?

- Cô ta gửi cho tôi một lá thư chưa đến sáu tháng.

- Lúc đó cô ta ở đâu?

- Verona.

- Có thể, nhưng mà Hellen! Cô có tin lời nói của tôi là sự thật không?

- Ồ, vâng, tôi tin.

Vẻ mặt xanh tái vì kích động, hơi thở cô ta dồn dập liên hồi.

- Và tôi muốn nói điều này, Francesca là người đàn bà nguy hiểm nhất trên thế giới.

- Lẽ nào lại vậy?

- Vâng, cô ta xinh đẹp, nàng xinh đẹp đến nỗi làm đầu óc tôi lú lẫn đi. Và trước mắt tôi đây, một màn đêm bao phủ. Tôi muốn hét thật to với cả sức lực có được: “Điều đó không phải là sự thật. Cô ta không bao giờ sai. Cô ta luôn đúng. Tôi có thể chứng minh cô ta vô tội”.

- Tôi nghĩ ông có thể làm điều đó. - Giọng cô ta ấm cúng.

- Thật vô ích, này Hellen, chính ả đang cố gắng hãm hại cô. ả từng đến đây đêm qua.

- A! - Vẻ mặt Hellen đầy hốt hoảng.

- Tôi đã nhìn thấy ả, tóm được ả, đưa ả vào ngôi nhà này. Và... - Weldon ngưng lại như thể sượng sùng về sự ngu ngốc không thể tin được của mình.

- Tôi đã giao ả cho bà Maggie canh giữ trong giây lát. Và chỉ trong phút chốc đó ả dụ dỗ bà ta rồi trốn thoát.

Hellen vẫn không trả lời.

- Còn hành động của bà bếp, tôi tin rằng bà ta có một quá khứ không tốt. Bà ta hoàn thành nhiệm vụ thật hoàn hảo như một tên tội phạm chuyên nghiệp. Tôi đã từng sống trong thế giới tội phạm và tôi thừa biết sự bất lương của chúng.

Weldon nghỉ một lát rồi lại tiếp tục:

- Cô phải cho bà ta nghỉ việc.

- Làm sao tôi có thể cho bà ta nghỉ được?

- Nếu cô không thể, vậy thì cô phải rời khỏi ngôi nhà này. Ông bác sĩ sẽ đưa cô đi. Cám ơn Chúa vẫn còn một người trung thực trên thế gian này. Mặc dù ông ta không khỏe mạnh, trung thực vẫn còn tốt hơn một binh đoàn.

- Ồ!

- Có phải rời khỏi đây và đi với ông Watts. Tôi sẽ ở lại, canh giữ ngôi nhà.

- Tôi không thể để ông làm như thế.

- Tại sao không?

- Bởi vì làm sao tôi có thể ra đi một mình trong khi ông phải đương đầu với nguy hiểm ở đây.

- Tôi chẳng ngại gì nguy hiểm. Sao tôi bị nguy hiểm được?

- Nếu Francesca đến đây với mục đích hăm dọa tôi hẳn là phải đi cùng những người khác. Loại công việc này làm sao cô ta có thể làm một mình được chứ?

Weldon tự nhủ, cô ta lý luận cũng hợp lý chứ. Nhưng anh chàng lại ngại dẫn đến tranh luận. Anh ta cố gắng thuyết phục.

- Hellen, trong trường hợp này cô đừng nên phân tích tỉ mỉ chuyện đúng sai. Hãy làm theo lời tôi. Cô phải rời khỏi ngôi nhà này.

- Cô hãy tìm đến nơi nào đó sáng sủa hơn, nơi thật sự có được niềm vui, không khí trong lành, không hề có mây đen u ám bầu trời. Ông Watts sẽ chăm sóc cho cô. Còn tôi ở lại đây, gỡ rối vụ này. Tôi chỉ mong điều đó.

Cô ta nhìn anh chàng bằng cặp mắt rất lạ. Cặp mắt như muốn dò xét những ý nghĩ trong đầu Weldon, như tìm cách chế ngự bản thân anh.

- Tôi không thể rời ngôi nhà này được. Tôi không thể nói lời tạm biệt bà Maggie. Tôi không nghi ngờ Francesca gì hết. Ông không hiểu gì hết. Mặc dù ông đúng, tôi có thể sai. Tôi thừa nhận rằng tôi rất yếu đuối. Tôi không đủ sức để nghi ngờ điều gì hoặc nghi ngờ những người đã từng thành thật với tôi. Tôi muốn sống ở đây. Tôi cũng muốn chết ở đây...

Cô ta đột nhiên bỏ lửng câu nói. Về mặt mỗi đang xâm chiếm con người cô ta.

Weldon trầm nghĩ, có tranh luận nữa cũng vô ích. Anh ta đã làm hết sức mình và cô ta đã đặt hết niềm tin vào anh ta. Khi lặng lẽ trở về phòng, anh ta hoàn toàn thất vọng.

Chương 27

Rối rắm

Một sự thật rõ như ban ngày: Francesca là kẻ xấu xa, tội lỗi, còn tâm hồn Hellen lại thánh thiện như thiên thần. Cả hai cùng góp mặt trên chiến trường, tham gia vào một cuộc chiến thầm lặng mà gay gắt, vô hình nhưng nguy hiểm trùng trùng.

Về đến phòng đọc sách, Weldon thấy ông bác sĩ đang nhổ từng cọng râu, vẻ mặt lo lắng.

- Thế nào?

- Thất bại. - Weldon đáp lại.

- Dĩ nhiên rồi, anh bạn thất bại. Tôi biết chắc anh bạn sẽ thất bại. Ý tôi muốn hỏi cô ta có được khỏe không? Anh bạn có làm cô ta giận không?

- Tôi không biết.

Anh chàng đáp lại rồi thả rơi người xuống ghế với nỗi thất vọng ê chề. Ông Watts chạy lúp xúp ra ngoài. Lát sau, ông ta trở lại, đầy vẻ khẩn trương.

- Weldon à, anh bạn phải xem xét lại cách hoạt động đi.

- Cô ta thế nào rồi?

- Nằm dài trên giường. Rất mệt. Tim đập mạnh liên tục...

Liếc anh bằng nửa con mắt, ông ta bước vội đến bên cửa sổ, dáng dấp lộ vẻ phần nộ.

Weldon mỉm cười. Nhìn bộ dạng cau có giận dữ của ông ta, bất giác anh liên tưởng đến vẻ lẳng xẵng của con cú nhỏ. Rời khỏi ghế, anh khẽ nói:

- Tôi cũng rất mệt. Chắc cần phải đi ngủ quá! Ông hãy đến trông chừng cô ta.

Nằm dài xuống chiếc ghế bành trong phòng đọc sách, anh nhắm mắt lại. Đang mơ mơ màng màng, anh có cảm giác êm êm nhẹ nhẹ, nhẹ nhẹ lướt qua đôi chân và đôi bờ vai. Hé mắt ra nhìn, anh thấy bóng dáng lạch bạch của bà Maggie rời khỏi phòng. Một chiếc mền êm ái đắp vội qua người Weldon. Rồi đột nhiên hình ảnh của Hellen, cuộc đối thoại với cô ta

ban này ngập tràn trong tâm trí anh thoát ần, thoát hiện rồi rằm cả lên làm anh chàng không thể chớp mắt được.

Nằm hồi lâu cũng chẳng ngủ được, anh ta ngồi dậy cố xua đi bao nhiêu ý tưởng mịt mờ, không lời giải đáp. Bước ra khỏi phòng, anh ta rảo bước về phía ngọn đồi. Ngang qua ngôi mộ của ông O'Mallock, anh ta đứng lại và tự nhủ, đúng ra anh ta nên kể sự cố xảy ra một cách rành mạch có lẽ đã thuyết phục được Hellen rời khỏi ngôi nhà. Nhưng chắc gì, ý của cô ta thật khó lay chuyển, đây về cố chấp.

Rời ngọn đồi, anh ta đi xuyên qua cánh rừng thông. Gió mát dịu dịu, khoảng bóng râm rợp kín bầu trời đánh thức cơn buồn ngủ trong người anh ta. Đảo mắt nhìn quanh tìm một nơi thích hợp để đánh giấc trước khi anh ta trở về đối diện với thực tế nan giải đang vây kín ngôi nhà O'Mallock.

Bỗng có tiếng sột soạt từ bụi rậm gần đó, anh ngược nhìn và thoáng trông thấy bóng dáng một người đàn ông. Bước đến gần thật khế, anh ta nghe có tiếng lầm bầm cau có:

- Đất gì mà trơn trượt ghê. Chắc hôm nay tao té gãy cổ quá.

- Mở mắt to ra mà nhìn. Bớt cái miệng chút xíu đi! - Một giọng khác cất lên.

- Chung quanh đây chẳng có ai hết.

- Sao mà biết?

- Mà không nghe thấy à? Đằng xa có con sóc đang gặm hạt trạch đấy.

Cuộc đối thoại bỗng nhiên dừng lại. Đảo mắt một vòng, anh ta nhận thấy có một cây mà nếu núp vào đó sẽ tiện bề quan sát. Di chuyển về hướng đó, anh ta lên đạn sẵn cây súng cầm trên tay, đôi mắt căng ra nhìn, đôi tai dỏng lên lắng nghe.

- Cái thằng ngu ngốc. Ý tao không muốn nói đến cái cây. Tao muốn nói đến hãn ta đấy.

- Ai?

- Thằng Weldon chứ còn ai.

- Weldon à, tao cóc sợ thằng nào.

- Đến chừng nào trúng một phát ngay lưng mày mới biết.

- Này, nói chuyện với mày chán quá.

- Nói khẽ chứ! Giọng của mày đủ sức làm bọn sóc giật mình. Đi nhẹ, nói khẽ, nghe chưa. Tốt nhất là đừng nói gì cả. Thằng Weldon ở khắp mọi nơi. Hẳn nguy hiểm lắm. Bà chủ lớn nói thế.

“Bà”! Chử này làm Weldon giật mình. Còn ai vô đây nữa ngoài cái à Francesca.

Nhe đưa mắt nhìn qua gốc cây, anh ta trông thấy hai gã đi từng bước cẩn thận về phía ngôi nhà. Thế thì đợi gì mà không chặn chúng lại ngay bây giờ!

- Đứng lại! - Weldon hét lên rồi lao ra khỏi chỗ núp.

Thằng thấp bé, ốm nhom hét lên hoảng loạn.

- Hẳn ra đây! - Rồi chạy về bên phải.

Thằng cao to, lực lưỡng ù chạy về phía bên trái. Thằng chạy bên này, thằng chạy bên kia khiến Weldon bối rối. Anh ta nã một phát vào tên cao to. Cả hai đồng loạt biến mất.

Anh ta lao vội về phía trước chẳng cần nghĩ chúng có thể quay lại bắn trả hay không. Không một nhát súng đáp lễ. Dò tìm từng bụi rậm trước ngôi nhà nhưng Weldon không thấy bóng dáng thằng nào.

Chuyển hướng về bên phải, anh ta hy vọng nghe được tiếng chạy lạo xạo trên sỏi đá. Môi mím lại, súng đạn đã sẵn sàng chiến đấu nhưng vẫn chẳng thấy một ai.

Quay ngược về phía sau nhà, băng qua khoảng sân trong rồi trở lại bụi rậm trước nhà, anh ta không tìm thấy chúng. Từng bước rồi từng bước chậm, cẩn thận, anh ta xem xét mặt đất để tìm dấu chân. Thật lạ, sau một lúc dõi theo dấu chân của gã đào tẩu, anh ta phát hiện chúng mất dạng phía sau bức tường.

Quan sát mặt đất cả hai bên bức tường, anh ta không tìm ra một dấu vết nào. Hai tên cầm đầu chạy thụt mạng làm sao có thể vượt qua được bức tường mà không lưu lại dấu chân?

Thật khó hiểu! Cuối cùng anh ta giương đôi mắt bối rối lên nhìn bức tường. Liệu có điều gì bí mật về nó không?

Chương 28

Tìm hiểu lập tức

Lượm cục đá to, anh đập vào bức tường nhiều lần, tai áp sát lắng nghe, lòng mong mỏi có thể tìm ra một khoảng trống bên trong hay một lối đi nào đó. Dường như hai gã rình mò biến mất ngay tại bức tường. Lẽ nào thực tế diễn ra trước mắt anh ta lại mang hơi hướng của câu chuyện “*Ngàn lẻ một đêm*”. Chẳng tìm thấy gì, Weldon lắc đầu chán nản rồi quay lại căn nhà.

Đứng yên lặng ngay dưới cửa sổ của phòng đọc sách, anh chàng đảo mắt nhìn giàn dây leo xanh rì vươn qua bức tường. Mới đêm hôm qua, Francesca trốn thoát một cách kỳ lạ. Rồi ngày hôm nay, hai kẻ lạ mặt biến mất còn thần bí hơn. Không lẽ chúng biết thuật phi thân hay có phép tàng hình xuyên qua bức tường?

Kẹt cứng trong bao điều rối rắm, chẳng biết làm gì, anh ta trở lại phòng đọc sách. Ông bác sĩ đang ngồi ở đó, chăm chú đọc báo, đôi mắt lơ mơ chừng như vui vẻ lắm. Sẵn đang bực mình lại gặp ông ta, Weldon đâm chướng mắt. Khẽ gật đầu chào rồi anh đi thẳng về phòng mình biểu lộ không muốn giao tiếp cùng ai.

- Tôi nghe một tiếng súng nổ. - Giọng ông ta trầm tĩnh khác thường.
- Tôi bắn một con sóc. - Anh ta đáp vội rồi đi thẳng.

Ngồi trên cạnh giường, hai tay ôm lấy đầu, tâm hồn kích động, anh ta thật sự bất lực. Trên bàn cờ đang đánh, anh ta hoàn toàn bị chiếu tướng. Dự định đến khám nghiệm tử thi của ông O'Mallock, kẻ nào đó phồng tay trên ngay chính đêm ấy. Rồi tận mắt trông thấy hai kẻ lạ mặt toan tính đột nhập vào nhà, anh chàng lại để chúng trốn thoát. Mà hình như có kẻ thuê chúng hành động. Nhưng ai mới được? À Francesca chẳng? Rõ ràng ả ta ở đâu đó quanh đây hoặc trốn đi rồi quay trở lại. Lòng trĩu nặng thất vọng, anh ta ngồi thừ ra mặt nhìn xuống sàn.

Đột nhiên, anh ta phát hiện một đốm đỏ to cỡ đầu ngón tay, rất đỏ nổi bật trên nền thẫm của lớp sơn véc-ni. Thật sự tò mò, Weldon ngồi thụt xuống, đưa tay sờ lấy. Một nửa vết đỏ dính vào đầu ngón tay, màu đỏ thật tươi của máu.

Anh ta giật mình. Máu? Ai làm vương máu ngay trong phòng ngủ của anh ta? Bước vội sang phòng đọc sách, anh ta kêu lên:

- Bác sĩ Watts!

- Ồ, vâng.

Giọng mắt kính trễ dài trên sống mũi, ông ta lên tiếng:

- Anh bạn làm tôi giật mình. Tôi đang đọc bản tường thuật rất hấp dẫn về một khám phá mới ở Capua.

- Quên cái Capua của ông đi - Giọng anh ta kém nhã nhặn - Ông ngồi đây bao lâu rồi?

- Chỉ một chút thôi. Khoảng nửa tiếng, có lẽ vậy.

- Như thế ông chỉ lưu lại trong phòng của Hellen có vài phút?

- Cô ta ngủ. Giấc ngủ là liều thuốc tốt nhất, ông bạn biết đấy. Tôi luôn nghĩ rằng chúng ta cần phải thư giãn thật sự...

Chưa bao giờ Weldon bất lịch sự như thế này, anh đóng sập cửa lại ngay trước mặt ông bác sĩ rồi trở về phòng mình xem xét vết máu. Cuối cùng anh phát hiện đây là vết máu rõ xuống từ vết thương của một người đàn ông. Đúng là cái gã cao to trúng ngay phát đạn của anh ta khi cắm đầu chạy vào bụi rậm.

Lần theo dấu vết, anh phát hiện thêm vết nữa, thậm chí còn to hơn, nằm trên sàn, ngay trước cửa phòng Hellen.

Weldon toát mồ hôi. Sao lại thế nhỉ? Sao nó lại xuất hiện ở đây? Hay tên đào tẩu đã lẻn vào phòng? Có thể hẳn đã trấn áp cô ta trước khi cô ta kịp la lên, trong lúc ông bác sĩ ngồi ở phòng đọc sách, vênh tai lên với bản phóng sự ở Capua?

Lẳng nghe động tịnh, rồi anh chàng lặng lẽ mở cửa phòng. Thật ngạc nhiên, đôi mắt to tròn của Hellen nhìn thẳng vào anh ta. Cô ta kinh hãi thật sự.

- Tôi thấy cánh cửa mở ra một cách lén lút - Cô ta thốt lên - Nó làm tôi sợ muốn chết.

- Cô thức dậy lâu chưa?

- Hơn nửa phút vào lúc cánh cửa mở ra. Tôi cứ ngỡ ai khác. Hóa ra là ông.

Cô ta ngấp ngừng giây lát rồi ngã đầu xuống. Chiếc nón rộng vành phủ kín cả gương mặt.

- Xin lỗi. - Giọng cô ta yếu ớt.

Weldon cảm thấy mũi lòng. Anh chàng bước đến khẽ nắm tay Hellen.

- Hãy kể cho tôi về bất cứ điều gì. Bản thân tôi là một phần của cô, là cánh tay đắc lực của cô. Hãy tin vào tôi. Vâng, nếu có thể tôi đưa cô rời khỏi nơi này.

- Ông định làm gì?

- Bây giờ tôi đã thay đổi ý định. Điều quan trọng nhất trong ngôi nhà này là sinh mạng của cô. Tôi sẽ mang cô đến một nơi không kẻ thù nào kiếm được. Tôi sẽ canh chừng giấc ngủ cho cô, bảo toàn tính mạng của cô. Và nếu Chúa ban ơn, tôi sẽ tìm cách nào đó truyền sức mạnh này cho cô.

Vừa nhìn anh ta vừa nở một nụ cười rất lạ, rất triu mến, dường như cô nàng thích thú. Sự phấn khởi như trẻ con của anh ta làm cô nàng lạc quan. Đôi khi, phép lạ vẫn xảy ra trong đời thường, nhất là lúc khoa học đành nhắm mắt làm ngơ. Chính lời nói chân thành của Weldon khiến cho Hellen tưởng chừng bay lên tận trời cao, vượt khỏi cửa sinh tử của thế gian thường tình.

Anh ta rút lui, lòng vẫn muốn yêu cầu lục soát căn phòng của Hellen. Thế nhưng sự có mặt của cô ta làm anh chàng nghẹn lời.

Trong phòng đọc sách, ông bác sĩ vẫn ngồi lù lù ở đó, chăm chú đọc báo. Gặp mặt anh ta, ông Watts hét lên hồ hởi:

- Họ đã thành công rồi. Cuối cùng cũng thành công rồi.

Vẻ phấn khích làm ông ta quên mệt mỏi, vừa phân tích, vừa nhận định bài phóng sự với tất cả niềm say mê.

Bực mình quá, Weldon nghiêng răng trèo trẹo.

- Nay ông Watts, có vết máu trong phòng ngủ của tôi.

- Lạ Chúa tôi - Ông ta trở mắt nhìn - Hẳn không phải của anh bạn rồi.

- Kẻ nào đó thoát từ phòng Hellen để lại máu trên đường tháo chạy.

Ông có hiểu không?

- Chúa ơi! Tôi không hiểu gì hết.

- Cách đây vài phút ông có nghe tiếng súng nổ?

- Vâng!

- Không phải tôi bắn con sóc mà bắn một kẻ đột nhập vào nhà. Tôi nghe tiếng hấn la lên. Rõ ràng là hấn bị thương. Có lẽ trúng vào tay khi hấn nhảy vào bụi rậm. Hấn và một tên nữa biến mất trong khoảng giữa hàng cây và bức tường phía Đông.

- Lạy Chúa tôi! Biến mất à? Làm sao có thể thế được? Vượt ngoài định luật tự nhiên à?

- Này, hãy im lặng - Giọng Weldon rất lạ - Có một lối đi ở phần thấp nhất của bức tường thông với căn phòng của Hellen. Chừng nào cô ta còn ở trong căn phòng đó, cô ta vẫn còn nằm trong tay kẻ thù, dù chúng ta canh gác thật kỹ bên ngoài.

- Tôi? - Ông ta rên rỉ - Tôi phải làm gì đây?

- Thật đơn giản, hãy làm theo lời tôi. Đến với Hellen rồi đưa cô ta ra ngoài. Trong khi đó tôi sẽ lục soát căn phòng.

- Anh bạn muốn tôi dùng vũ lực với cô ta à? - Ông ta ngạc nhiên hỏi.

- Cứ bảo căn phòng dơ dáy, ẩm ướt cần làm vệ sinh. Hay đại loại thế nào cũng được. Phải làm ngay lập tức, tìm hiểu ngay lập tức. Chúng ta không thể phí thời gian.

Chương 29

Cú lừa thô thiển

Ông bác sĩ bước về phía cửa, lòng dạ cứ rối bời, chẳng tính được điều gì. Weldon tiến đến, lắc mạnh vai ông ta.

- Này ông Watts. Ông không thể đem cái bộ mặt đưa đám đến gặp Hellen. Hãy vui vẻ lên xem nào. Hôm nay cô ta bị hoảng loạn nhiều lắm rồi. Thật nhẹ nhàng, thật tử tế. Chúng ta phải đưa cô ấy ra khỏi phòng ngay lập tức.

Bước đến gần cửa sổ của phòng đọc sách, nhắm hờ đôi mắt lại, Weldon nở nụ cười mãn nguyện. Giờ đây anh ta đã lần được đầu mối của cuộn chỉ rối rắm này rồi. Bằng mọi giá phải tìm ra bộ mặt của kẻ sát nhân đầu độc hại người rồi treo cổ hẳn lên mới hả dạ. Một lúc sau, ông bác sĩ trở lại lắc đầu buồn bã.

- Ông đừng nói là ông không thuyết phục được cô ta. Nếu thật vậy, hãy làm lại lần nữa.

Đứng thẳng người lên, ông ta đầy tức giận.

- Anh bạn trẻ à. Tôi thích và kính trọng anh bạn. Anh bạn có ý chí, can đảm, biết quên mình vì người khác. Thế nhưng trong cuộc sống, có những việc mà có la hét bao nhiêu cũng vô dụng. Cô ta hứa sẽ rời khỏi phòng vào ngày mai. Anh bạn bằng lòng chưa?

Weldon đành phải cười trừ, hai hàm răng nghiến lại.

- Và để mặc cô ta phải đương đầu với nguy hiểm vào đêm nay?

- Làm sao anh bạn biết được? Đã bao nhiêu đêm cô ta nằm đó mà có xảy ra điều gì đâu?

Rồi ông ta nói tiếp:

- Hôm nay cô ta bị quá nhiều căng thẳng rồi. Mà ai gây ra điều này? Chính anh, Weldon à. Nhờ ơn Chúa, cô ta không sao. Nếu như có một ngày...

Rốt cuộc Weldon không biết làm gì hơn, anh nằm dài ra trên chiếc ghế bành cầm lấy tờ báo nhàu nát cố dỗ giấc ngủ.

Khi anh thức dậy, trời đã xế chiều. Căn phòng ngập tràn ánh nắng vùng mở ảo pha chút ráng hồng. Trước mặt anh, bà Maggie đứng đợi.

- Ông ngủ quên bỏ cả bữa cơm trưa. - Giọng bà ta thân thiện.
- Cái đó gửi cho tôi à? - Anh ta chỉ vào bao thư trên tay bà bếp.
- Vâng!

Đón lấy bao thư và xé ra, anh chàng nhăm đọc:

“Tôi đang lâm vào tình trạng nguy ngập. Ông có thể giúp tôi không?”

F.L.

Weldon tự nhủ, Francesca LaGuarda lâm vào tình trạng nguy hiểm cần anh ta giúp sức?

Bỏ lá thư vào túi áo, anh chàng đứng dậy?

- Ai mang lá thư đến?
- Nó có thuốc độc à? - Mở to mắt, bà Maggie hỏi lại.
- Cũng có thể. Nhưng ai mang nó đến? Hay là ai quăng nó ngoài cửa?
- Một quý ông thành thị. Ông ta đang ngồi trong chiếc xe rất đẹp ở dưới nhà...

Chẳng đợi bà ta dứt lời, Weldon chạy nhanh xuống lầu, súng kẹp sát bên nách. Bước từng bước cẩn thận ra phần cuối ngôi nhà, ngay trong cửa của khoảng sân trong, anh ta thấy một chiếc xe màu xanh, không mui và trên ghế trước bóng dáng của người quen cũ, Cunningham.

Anh ta tiến đến, lòng băn khoăn nghĩ ngợi. Cunningham chìa tay ra bắt rất thân thiện.

- Có khỏe không? - Ông ta chào không chút màu mè.
- Ông bạn có biết gì về lá thư này không? - Weldon hỏi.
- Không hề.

Đời luôn có những trò lường gạt, tốt hơn hết là làm ngơ, anh chàng trầm nghĩ. Nhưng Weldon cũng mong muốn biết được sự thật.

- Cunningham, nếu ông không biết gì, sao ông lại mang nó đến?
- Tôi được một bao thư đã dán kín và người ta yêu cầu tôi gửi nó cho ông bạn. - Giọng Cunningham thật từ tốn.
- Ông vẫn thường chạy lòng vòng để đưa thư à?
- Đây Weldon, tôi thật sự coi ông là một người bạn. Tôi không thích bị đối xử như một kẻ trộm cắp.

- Tôi không nghĩ vậy, - Weldon giải thích - tôi chỉ muốn biết ai đã đưa ông lá thư này.

- Một gã Mexico, ông chẳng hề quen.

- Cunningham! Tôi muốn tin ông, nhưng thật sự Francesca Laguarda đưa ông bức thư này.

- Francesca? - Mắt Cunningham mở to rồi ông ngồi xuống xe chẳng nói thêm gì nữa.

Rút lá thư từ trong túi ra, Weldon chìa nó cho Cunningham. Ông ta đọc to từng chữ. Xong, nhíu mày một cái hỏi Weldon:

- Tại sao cô ta lại nhờ ông bạn giúp đỡ?

- Tôi muốn hỏi ông điều đó.

Vẻ mặt Cunningham khẩn trương, dường như đang cố tìm ra lời giải đáp.

- Này Cunningham, có phải cô ta gặp rắc rối? Ai đó khống chế cô ta?

- Ai có thể khống chế cô ta được nhỉ? - Giọng ông ta cay đắng.

- Không, cô ta vẫn ổn.

- Vậy nhờ ông chuyển lời giúp, tôi có việc ở đây.

Cunningham gật đầu ưng thuận, nhưng lại ngăm nhìn Weldon rồi hỏi:

- Ông bạn thật sự không đi à?

- Chắc chắn là như vậy.

- Ông bạn thật lạ. Làm sao ông bạn có thể làm ngơ khi cô ta yêu cầu!

- Vì ông đã từng cảnh báo với tôi. Cô ta thật sự nguy hiểm. Đền phòng vẫn chắc ăn hơn.

- Tôi đã từng bảo thế sao? - Đột nhiên Cunningham phát lên cười.

- Vâng, có lẽ vậy.

Weldon suy nghĩ về gã Cunningham này. Không lẽ hẳn ta là kẻ ăn đầu sòng, nói đầu gió sao?

- Ông bạn thật sự không đi à?

- Tôi đã trả lời rồi. Đây là một cú lừa thơ thần. Chưa gì tôi đã ngửi thấy mùi.

- Cú lừa? - Cunningham la lên - Cô ta cố ý hãm hại ông bạn sau khi đã quyến rũ à?

- Theo ông, cô ta không tệ đến như vậy sao?
- Đây Weldon, cô ta tốt hơn thế nhiều. - Cunningham hét lên, lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 30

Bài ca của mỹ nhân ngư

Những lời nói sau cùng của Cunningham như làn gió xua đi đám mây mù làm vẫn đục tâm hồn Weldon, đem đến cho anh cách nhìn mới về Francesca.

Bán tính bán nghi, anh nhìn Cunningham như nhìn kẻ ngoài hành tinh.

- Tôi cũng muốn tin ông lắm.

- Nếu ông bạn tin tôi, ông bạn sẽ làm gì?

- Lên xe rồi đi với ông.

- Đi đâu?

- Đến chỗ cô ta.

- Tôi không có quyền đưa ông đến đó.

- Ông có thể.

- Ông bạn chắc chứ!

- Cunningham, không lẽ ông nhút nhát thế sao?

- Chỉ có Chúa mới biết tôi là người như thế nào. Thôi nào lên xe đi.

Tôi dám thề rằng, cô ta không đến nổi tệ đâu.

Weldon ngật ngừng đôi chút, trở vào nhà rồi quay lại ngay, đoạn leo lên xe ngồi.

- Ông bạn nên mang theo áo khoác. Trời đêm nay lạnh lắm. -

Cunningham nhắc nhở.

Thế nhưng Weldon chừng như không nghe thấy.

- Tôi vừa bảo họ đêm nay tôi vắng mặt.

- Một cú áp phe à? - Cunningham bắt đầu nổ máy.

- Tôi đã vượt khỏi giới hạn cho phép. Có lẽ Chúa sẽ giúp tôi.

Cunningham không một lời bình phẩm. Ông ta đang chăm chú cho xe vượt qua đoạn đường gập ghềnh khúc khuỷu, vòng qua vòng lại ở đoạn thẳng hơn rồi ra đường cái. Chẳng mấy chốc, họ băng qua thung lũng hoang vu đầy hoa mộc du và xương rồng đang nhuộm vàng dưới nắng chiều tà. Màn đêm xuống cũng rất nhanh, những ngôi sao bắt đầu lấp lánh đặng sau ngọn núi.

- Tôi biết một con đường ngắn hơn. - Giọng Cunningham vang lên về hồi tiếc.

- Ngắn hơn khoảng một phần tư đoạn đường này. Nhưng mà cứ để cô ta chờ một chút.

Bây giờ họ vượt ra khỏi thung lũng, thấp thoáng phía trước có ánh sáng của ngôi nhà nhỏ.

- Đây là nhà của Jorram - Cunningham lên tiếng - Tối nay, cô ta được mời đến đây.

Cunningham tắt máy, xe vẫn lướt qua hàng bụi rậm cao rồi đến khoảng sân trống. Sáu, bảy chiếc xe khác cũng có mặt ở đó. Ông ta nhìn quanh quất quan sát cẩn thận từng chiếc một rồi thì thầm, giọng cay đắng.

- Cô ta được mời tối nay.

Cunningham dẫn đường đi trước. Họ băng qua những bụi cây rồi đến một bên của ngôi nhà. Tiếng đàn thoát ra ngoài cửa sổ và có tiếng hát của đàn ông cất lên.

- Đó là Loomis. Jack Loomis tội nghiệp. Nào hãy đợi một chút. Chờ tiếng hợp xướng của ban đồng ca. Nếu cô ta có ở đó thì...

Vừa lúc đó, tiếng đồng ca vang lên, lẫn trong đó là một giọng nữ cao lạnh lót hòa với điệu nhạc vui vẻ, êm tai.

- Cô ta ở đây. Xin Chúa cứu rỗi linh hồn của ông đi Lew.

Weldon đi theo ông ta đến cửa trước, rồi đến một phòng khách nhỏ. Hàng đồng áo khoác đặt trên cặp ghế. Nón quăng tứ tung khắp sàn nhà. Một cánh cửa khác mở ra ở cuối phòng. Khi họ bước vào, một gã to béo, mặt ửng hồng, miệng mỉm cười đến chào. Đôi mắt hấn ta cứ láo liên như con chồn đèn.

- Cô ta ở đây à? - Cunningham lên tiếng.

- Vâng. Chỉ đến đây khoảng 5 phút trước.

Lúc này bài hát chấm dứt và tiếng vỗ tay vang lên rất nhiệt tình. Gã đàn ông to béo quay người lại rồi cũng vỗ tay theo.

- Jorram, đây là Weldon.

Jorram gật đầu chào, chìa tay ra bắt.

- Mời vào! Chúng tôi thiếu ánh sáng nhưng không thiếu rượu đâu.
Ông bạn dùng gì?

- Nước lọc. - Weldon đáp lại.

- Đang làm việc à? Tôi có biết ông bạn không? - Jorram hỏi.

- Không.

Jorram dẫn họ bước đến gian phòng kế bên rất nhỏ. Trên những thùng cạc tông úp ngược, những chiếc ghế lung lay có bảy, tám người đàn ông. Quan sát từng người một với con mắt nhà nghề, Weldon nhận thấy họ là những người đàn ông đầy nam tính, không hề có dáng vẻ tội phạm.

Đằng xa kia, Francesca Laguarda trong bộ áo blu ka ki mang váy và giày cỡi ngựa. Chính bộ quân áo này làm Francesca nổi bật hơn. Thoáng nhìn Weldon, cô ta giật mình có vẻ hoảng sợ pha lẫn nụ cười trên môi.

Jorram giới thiệu Weldon với cả phòng lần lượt những cái bắt tay gật đầu chào, ánh mắt nồng nàn đến với anh ta. Tâm hồn Weldon trở nên nhẹ nhõm hơn. Từ chiều đến giờ, anh ta cứ trĩu nặng ưu tư với việc bỏ mặc Hellen trong căn nhà trên ngọn đồi cao. Anh ta cứ sợ Francesca dụ anh ta đi vắng nhằm mục đích hãm hại cô gái tật nguyền. Thế nhưng bây giờ anh ta đã quên hết bản khoăn và sợ hãi. Với những con người như thế này, lòng anh ta thanh thản lạ thường. Đã lâu rồi, anh ta phải vắt óc ra mà làm việc, suy tính, không có những giây phút thanh thoi. Giờ cũng là cái dịp, anh ta nghĩ vậy.

Francesca tiến đến không hề có nụ cười thỏa mãn thích thú, chỉ nắm lấy tay Weldon rồi nhìn thật lâu vào mắt anh chàng.

Chương 31

Tuyệt đối bí mật

Jorram bước đến bên họ.

- Đây là bạn của cô à, Francesca?

- Chúng tôi muốn nói chuyện riêng một lát - Cô ta lên tiếng - Chúng tôi có thể đi đâu nào?

- Ở đây.

Jorram dẫn họ sang phòng kế bên. Sàn nhà đầy bụi bặm. Chẳng có vật dụng gì trong phòng ngoài một cái ghế gãy nằm trong góc.

Francesca bước đến bên cửa sổ, Weldon đứng phía sau. Họ im lặng một lúc. Cô ta nhìn gương mặt Weldon, còn anh chàng cố trấn tĩnh mình.

- Tôi cứ nghĩ - Francesca lên tiếng - Tôi cứ nghĩ ông không đến. Điều gì làm ông tin đây không phải là một cú lừa gạt?

- Cunningham.

- Không phải Cunningham. - Cô ta lắc đầu.

- Đúng, hoàn toàn không phải vậy.

Cô ta nghe mấy lời này nhưng chẳng đỏ mặt, mà cũng chẳng mỉm cười.

- Thật sự tôi đang gặp rắc rối. Tôi phải thực hiện một mệnh lệnh rất cần sự giúp sức của ông. Tôi phải vượt sông, giải thoát một người bị canh giữ rất nghiêm ngặt rồi mang ông ta về đây này.

Weldon chỉ về phía cánh cửa.

- Cô có rất nhiều bạn bè ở đây. Nên nhớ rằng tôi không phải là tay đua tốc độ mà cũng chẳng phải thiện xạ súng trường.

- Tôi biết điều này. Những người ở đây với súng trường họ có thể bắn trúng tròng mắt của ông. Trong trường hợp này, súng phải dùng là súng lục.

Francesca chờ đợi xem anh chàng nổi tiếng bướng bỉnh nghĩ sao nhưng Weldon vẫn im lặng. Nếu cần đến súng lục, có nghĩa là đánh xáp lá cà rồi còn gì!

- Tôi sẽ kể cho ông nghe. Nếu ông không có hứng thú, ông cứ việc rút lui. Nếu không... - Cô ta ngần ngại nhưng môi thì nở nụ cười như thầm nói:

“Nếu Weldon hoàn thành giúp tôi điều này, bạch mã hoàng tử của Francesca xinh đẹp không ai khác hơn là anh đó!”.

Chỉ Weldon mới biết trái tim của anh ta rộn ràng hơn bao giờ hết.

- Tên ông ta là Jim Dickinson. Ông đã từng nghe chưa?

- Vâng. Ở đâu đó.

- Dĩ nhiên. Mọi người đều biết ông ta. Miquel Cabrero đang giam giữ Jim Dickinson ở San Trinidad. Cabrero đòi tiền chuộc rất cao hầu như không ai trả nổi.

- Nhất ông ta ở sòng bạc à?

- Không, trong quán cà phê. Giam lỏng ông ta. Mỗi giây mỗi phút đều có sáu tên anh chị Mexico canh giữ nghiêm ngặt. Ông có biết những tên Mexico.?

- Vâng.

- Một người da trắng cầm đầu bọn chúng. Tên hắn là Benjamin Wilbur.

- Wilbur!

- Tóm tắt là như vậy.

Giọng Francesca rành mạch rõ ràng, đơn giản. Weldon thầm nghĩ hẳn đây là sự thật. Trong khi cô ta nói tiếp đều đều:

- Mọi buổi tối, chúng thường ngồi rất trễ trước quán cà phê, uống bia, hút thuốc và canh chừng Jim Dickinson. Chúng ta phải đến đó, giải thoát cho ông ta. Thật là một nhiệm vụ vô cùng khó khăn. Đúng không?

- Cô hãy cho tôi thời gian liên lạc với Wilbur. Tôi có thể thuyết phục hắn.

- Dĩ nhiên là ông có thể. Nhưng chúng ta không có thời gian.

- Phải thực hiện ngay đêm nay à?

- Vâng. Cảnh sát Mexico muốn tóm Jim. Lực lượng cảnh sát trên thế giới muốn bắt ông ta.

- Họ biết ông ta bây giờ ở đâu sao?

- Họ bắt đầu nghi ngờ. Tên Cabrero đang giam lỏng Dickinson. Họ đang tìm ra dấu vết của Jim. Có thể sáng mai họ sẽ tóm được. Vì vậy, đêm nay chúng ta phải hành động trước.

- Cô đã quên một điều. Cabrero và tay chân của hắn biết tôi rất rõ.

- Dĩ nhiên, nhưng với tài năng của Jorram ông đừng lo. Chúng không thể nhận ra. Miễn là ông đừng có hát:

“Ánh mắt như chiều hôm, miệng như mặt trời hồng!”.

Weldon cẩn thận tóm tắt lại.

- Chúng ta sẽ đến quán cà phê ở San Trinidad. Tôi sẽ ra hiệu với Wilbur để lôi kéo hắn về phía chúng ta. Sau đó, tôi, cô và hắn ta đối phó với sáu tên anh chị Mexico, giải thoát cho Jim Dickinson.

- Không phải sáu tên. Chỉ cần một tiếng kêu, cả phố bao vây chúng ta. Nhắm hờ mắt lại, anh chàng suy nghĩ lung tung.

- Dickinson trả giá cao cho cô à?

- Và ông muốn biết phần chia là bao nhiêu phải không?

- Tôi làm điều này không phải vì tiền. Nhưng...

- Tôi cũng vậy. - Francesca thừa nhận.

Nghiến răng lại, anh ta thở ra một hơi. Không phải vì tiền - Vậy là vì tình yêu rồi. Một sự thật luôn diễn ra ở hạng đàn bà như Francesca khi hàng đồng đàn ông trở thành nô lệ trước sắc đẹp của họ và ngược lại họ lại ngu xuẩn trước một kẻ chẳng ra gì. Đột nhiên anh ta nói:

- Dickinson cần giúp đỡ à?

- Ông ta là một con hổ. Sức lực không thua gì ông. Ông ta có thể tự bảo vệ lấy mình nếu như có vũ khí.

Ít ra hắn không phải là kẻ bất tài và ả đã chọn một gã đàn ông cho dù hắn là tội phạm. Điều này làm Weldon thỏa mãn.

Thế nhưng anh chàng có thể cười mỉa mai vào cái bẫy đang giăng ra trước mặt. Bằng tính mạng sức lực của mình, Weldon phải đi giải thoát cho tình nhân của ả, mang hắn về bên cạnh ả. Anh chàng làm tất cả điều này chẳng phải vì tiền mà vì tình yêu dành cho ả. Chính ả biết điều đó và dùng nó để trói buộc anh ta. Thật trớ trêu!

- Tôi nghĩ rằng tôi có thể đi.

Vẻ thư giãn xuất hiện trên gương mặt Francesca. Đôi môi cô ta mấp máy rồi thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ ngay từ đầu, cô ả không tin anh chàng chấp nhận lời mời. Giờ đây trong tận đáy lòng của cô ta, vẫn còn chút xấu

hồ. Riêng Weldon, anh ta tự biết rằng đang chuẩn bị bước vào cuộc chiến sinh tử ngay đêm nay.

- Jorram có thể bắt đầu làm việc với ông được chưa?

- Vâng.

- Chúng ta đã trễ rồi. Thật sự quá trễ.

Weldon bước theo cô nàng đến cửa, nhưng cô ta quay lại.

- Tôi sẽ gọi Jorram đến đây. Ông ta có đủ mọi thứ.

- Vâng.

Nấn ná thêm chút nữa, cô nàng tiến đến gần Weldon lấy tay chạm vào tay anh ta.

- Những điều ông đang nghĩ thật sự là sai lầm rồi.

Thế rồi cô nàng biến mất sau cánh cửa.

Chương 32

Đúng hay là sai?

Đứng bên cửa sổ, Weldon chờ đợi. Ánh trăng vắng vặc trên đỉnh những cây bạch dương. Mặt đất lấm tấm những khoảng tối di chuyển qua lại như dấu chân của những vũ công tàng hình. Hàng ngàn nỗi ưu tư đang trĩu nặng tâm hồn Weldon. Tất cả suy đoán của anh ta sai lầm à? Thực chất của vấn đề là gì? Có phải toàn bộ câu chuyện của cô nàng là thật, chỉ có lời nói sau cùng là giả dối như muốn khích lệ anh chàng cho chuyến phiêu lưu đêm nay?

Rời cửa sổ, anh ta buồn bực đi tới đi lui trong khoảng không gian nhỏ. Chờ đợi một lát, cánh cửa mở ra, Jorram bước vào mang theo cả đồng quần áo và cây đèn lồng trên tay.

- Nào anh bạn, bắt tay vào việc nhé!

Jorram bắt đầu hóa trang cho Weldon. Ông ta bôi lên mặt Weldon một lớp nước quả hồ đào làm nước da nâu hồng, đánh đỏ đôi má, vẽ chân mày đen kịt và đặt một bộ tóc giả cứng ngắc lên đầu anh ta. Lúc này bộ mặt Weldon trở nên rất hung dữ, thô bạo. Jorram đứng lùi lại, ngắm nhìn rồi cười khúc khích.

- Anh bạn phải tiếp cận với họ ở khoảng cách rất gần.

Đội thêm chiếc nón rơm rộng vành, mặc chiếc áo khoác bạc màu vì thời gian, cái quần tả tơi ở đầu gối, chiếc áo sơ-mi sờn mỏng dính, Weldon mang thêm đôi săng-đan chạt cứng làm những bước chân của anh ta thật khó chịu.

- Anh bạn có chơi được nhạc cụ không?

- Chơi gui-ta chút chút.

- Không tệ chứ?

- Cũng khá.

- Được rồi. Chúng ta lên đường được rồi. Súng anh bạn đâu?

- Chúng ở ngay vị trí cần thiết.

Rồi Jorram dẫn Weldon ra khỏi ngôi nhà. Cunningham đứng bên cạnh chiếc xe đáng vẻ rầu rĩ.

Khi thấy hai người bước đến, ông ta lên tiếng:

- Đúng như tôi nghĩ. Còn tôi đứng ngoài cuộc phải không nào?

- Có thể Francesca sẽ nhờ ông bạn vào dịp khác. Tôi cũng không biết toàn bộ kế hoạch. Không chừng cô ta cũng tham gia.

Chưa kịp dứt lời, một thiếu nữ hoang dã xuất hiện: một chiếc khăn choàng đỏ quấn quanh cổ, đôi bông tai màu xanh thẫm thật to, một chuỗi hạt to lung lẳng trước ngực, trên người cô ta mặc một áo khoác ngắn, cái đầm ngắn cũn cỡn, chân mang đôi sandal chặt cứng và một chiếc khăn voan phủ kín ngang mặt. Thoáng nhìn, Weldon biết ngay là Francesca.

- Tôi không thể đứng ngoài cuộc - Cunningham hướng về cô ta - Cô phải để tôi đi cùng.

- Dĩ nhiên, ông đóng một vai quan trọng đấy. Jorram, anh cầm lái đi. Còn chuyển về để tôi lo.

Hướng về Cunningham, cô ta nói:

- Ông ngồi trước với Jorram. Còn tôi ngồi sau với Lew. Đưa giùm tôi cái mền, tôi không muốn bị chết cóng.

Nhảy vội lên xe, đắp chiếc mền ngang người, rút hai chân lại, đầu cô ta tựa vào vai Weldon.

- Nếu cô chơi cái trò bé con nhõng nhẽo, tôi sẽ ở lại. - Giọng ông ta ganh tị.

- Nào hãy phụ giúp Jorram đi, tôi cảm thấy cô đơn và cần tìm chỗ dựa.

- Cô là con hổ cái ở chốn rừng hoang, cổ chúng tôi không chừng bị cắt trước khi trời sáng đây nè. Nào Jorram, trong khi lái xe, hãy kể tôi nghe câu chuyện này như thế nào.

Chiếc xe bắt đầu vọt đi, vượt qua bờ cát rồi tiến vào một thung lũng dài. Sau đó nó băng qua các ngọn đồi thấp, lao nhanh về phía xa mạc. Ánh trăng vắng vặc xuyên qua các kẽ lá, tạo thành vệt dài trên lớp bùn đất. Muôn ngàn bản khoắn vây kín tâm hồn Weldon lúc này, trái tim anh ta đập loạn xạ không khác tiếng máy xe đang gầm rú trên cát.

Cunningham quay người lại nhìn họ, nhún vai rồi quay mặt về phía trước không rõ ý nghĩa.

- Cô đang nói gì vậy? - Weldon hỏi.

- Tôi muốn ông biết rằng, hơn một năm, tôi đã tính toán, làm việc, cầu nguyện với tất cả sức mình cho cuộc chiến đêm nay. Nếu tôi thành công, chúng ta sẽ có được hạnh phúc. Còn như tôi chết...

Anh chàng chờ đợi giây lát rồi thúc giục.

- Còn nếu như cô chết, Francesca?

- Trước khi chết tôi muốn nói một điều: Tôi yêu ông.

Mắt anh chàng tròn xoe, ánh lên vẻ đau buồn, nghi ngại.

- Hãy cho tôi biết sự thật về điều này đi. - Anh ta nài nỉ.

- Ông không tin sao?

Ngồi xích lại gần anh ta thêm chút nữa, đôi mắt trẻ con to tròn của cô ta lộ vẻ trống vắng.

- Dĩ nhiên là tin rồi.

- Hãy nói cho tôi biết tại sao?

- Thay vì theo đuổi cuộc phiêu lưu ngu xuẩn này để tìm ra tên tội phạm Dickinson, tôi sẽ trở lại ngôi nhà trên đồi, chăm sóc cho Hellen đến khi cô ta chết.

- Ông muốn nói đến trách nhiệm? - Cô nói với vẻ trầm tĩnh - Trách nhiệm của ông đêm nay giúp tôi vượt sông. Chúng ta không thể quay trở lại. Nếu ông biết rõ, ông sẽ chẳng ngạc nhiên. Hãy tin tôi đi.

- Tin rằng cô quan tâm đến tôi?

- Tin rằng tôi yêu ông. Yêu thật sự. - Francesca thì thầm.

Gương mặt anh ta lạnh tanh, nhưng trong lòng bối rối thật sự, rồi anh ta ngược nhìn cô nàng. Cô ta đang chờ câu trả lời. Và niềm tin chợt đến như nụ hoa đang chớm nở từ từ, từ từ...

- Tôi tin.

Nếu đây là lời dối trá độc ác, cô ta sẽ làm tiếp điều gì đây? Lời lẽ nào thốt ra nữa đây?

Nhưng cô nàng khép đôi mắt lại.

- Hãy ôm em trong vòng tay đi. Em muốn ngủ.

Chương 33

Vượt qua dòng sông

Trong khi cô ta ngủ, chiếc xe lao nhanh về phía trước, bỏ lại sa mạc sau lưng. Ánh đèn của thành phố rực sáng ở bên trái, còn ngọn núi Bull đen xì lù lù bên phải. Chẳng mấy chốc, họ đến trước dòng sông, rẽ xuống một bên bờ. Một chiếc sà lan boong phẳng với hai người đang đứng ở hai bên mạn, chờ sẵn. Jorram lái xe cẩn thận xuống sà lan. Sau đó hai người lái tàu tháo dây cáp giữ, nổ máy rồi chiếc sà lan hướng ra giữa dòng.

Chẳng mấy chốc, họ ra đến giữa dòng, động cơ bắt đầu tăng tốc, hướng thẳng về phía bờ xa.

- Không có đội tuần tra. Cảm ơn Chúa. - Jorram lên tiếng - Bạn không thể mua đứt bọn này.

Chiếc sà lan tắt máy rồi cập sát vào bờ. Hai người lái tàu bắc một cái đòn dãi cho chiếc xe lên bờ. Quay sang hai người lái tàu, Jorram thốt lên:

- Lái chiếc sà lan lên phía trên một chút, ngay chỗ cua queo, giấu nó dưới những nhánh cây liễu. Phủ thêm một số cành ở hai bên sườn, chờ chúng tôi quay lại.

Lúc này, cô ta ngồi bật dậy, rồi nói:

- Để tôi lái cho, tôi biết rõ đường đi.

Jorram đổi chỗ cho Francesca ngồi vào tay lái cô ta phóng xe thẳng về phía trước, đánh một vòng về bên trái thành phố cho đến khi chạm đoạn cuối của San Trinidad. Cô ta dừng lại, bấm còi hai lần, tiếng ngắn tiếng dài.

Họ chờ đợi trong im lặng. Một tiếng cú vang lên ở đằng xa, tiếng kêu dài, buồn thảm. Rồi có bóng người xuất hiện từ các lùm cây, dáng vẻ như công nhân nông trang ăn mặc rách rưới dắt theo 3 con lừa. Họ mang sau lưng những cái yên ngựa cao kiểu Mexico, dây cương lủng lẳng và những túi nhỏ.

Nhảy ra khỏi xe, Francesca thốt lên:

- Joe. Anh phụ trách việc này à?

- Tôi bắt chúng ngoài đồng cách đây 20 dặm. Về mặt môi, bụi bặm của chúng khiến người ta tin chúng vừa vượt qua một chuyến hành trình.

- Anh mua chúng à?

- Mua khi bạn muốn bán, bắt khi bạn từ chối - Joe triết lý - Nhưng sao phải mua, khi chúng có mặt đầy dẫy ở Mexico.

- Thăng khùng - Giọng Jorram bức bối - Nếu ai đó phát hiện được chúng bị mất đêm nay, thật là rắc rối to.

- Thôi nào, cho qua chuyện đó đi. - Giọng Joe vẫn bình thản.

Lần lượt, Jorram và Francesca xem xét từng con lừa kỹ lưỡng. Thật tốt không có chỗ nào chê trách.

- Hãy ra bờ sông, - Jorram ra lệnh cho Joe - tìm hai gã lái tàu và chiếc sà lan. Sau đó thì chờ Joe, có súng không nào?

Chỉ vào cây súng trường đeo lưng lủng sau lưng, anh chàng hỏi:

- Có cái này được không?

- Đêm nay là một ngoại lệ. Bắn trước, hỏi han gì đó để sau. Báo cho hai tên lái tàu điều này.

- Xin chào, sếp.

Anh ta quay gót bước những bước đi dài.

- Một anh chàng tốt đấy chứ? - Jorram nhìn theo.

- Làm việc quá tốt à? - Francesca hỏi lại bằng giọng bức bối - Ông dùng không đúng người rồi. Hẳn ăn cắp những con lừa, nghĩa là chúng ta sẽ gặp rắc rối.

- Chẳng hề gì. Không chừng lại còn quá tốt là đằng khác.

- Nào Francesca, bắt đầu hành động đi. Không còn sớm nữa.

Weldon nhủ thầm. Quái, những gã đàn ông lão luyện đường đời phải chờ mệnh lệnh của cô gái vào giờ phút sinh tử này sao?

- Chúng ta đã trễ hơn dự định nửa tiếng. Có lẽ chúng đã lên giường.

- Không thể nào - Jorram đáp lại - Một đêm tuyệt vời, Francesca à.

- Thật tuyệt khi cho chúng đuổi theo chúng ta. - Cô ta gất gồng.

Không cần người đỡ, cô ta nhảy lên yên nhẹ nhàng, tay lúc lắc cặp phách.

- Các ông bạn xong chưa?

Weldon và Jorram cũng vừa nhảy lên yên lừa.

- Anh bạn, Roger. - Cô ta hướng về Cunningham - Anh bạn còn lại một mình đấy. Nhớ chưa?

- Vâng! - Ông ta trả lời, không có vẻ phẫn khởi.

- Sau khi chúng tôi rời khỏi đây nửa giờ, ông nổ máy xe rồi lái chậm chậm dọc theo con đường. Bấm một, hai tiếng còi báo cho chúng tôi biết tín hiệu.

- Tôi hiểu.

- Khi ông đến quán cà phê, ông biết chỗ ấy chứ?

- Vâng.

- Ông luôn ở tư thế sẵn sàng, Roger. Có thể chúng tôi vừa đọ súng vừa tháo chạy. Tốt nhất là ông thu cây súng ngay bên cạnh.

- Cô có vũ khí không?

Thay câu trả lời, Francesca vén chiếc váy để lộ cây súng lục nòng nít-ken sáng chói rồi cô ta cười to ngạo nghễ.

- Ngày hôm nay không khốc liệt, ngày mai sao thoải mái được.

Vẫn tiếp tục cười, Francesca thúc lừa đi vào thành phố.

Chương 34

Vũ khí mê hồn

Mọi khía cạnh của cuộc sống đối với Benjamin Wilbur đều mang đầy hương hoa và mật ngọt. Nếu cách hai ngày một lần, tiến hành một ca phẫu thuật nguy hiểm thì thật là tuyệt vời. Nhưng suốt đời chỉ có mỡ với xẻ rõ là chán phèo. Rồi những khi vôi vàng nông nổi bốc lên, anh ta sẵn sàng từ bỏ thiên chức vinh quang, lang thang khắp cùng trời cuối đất đi tìm niềm vui. Và chính ở đây, anh ta đã gặp được nó.

Quán cà phê của Miquel Cabrero ở thành phố San Trinidad không thể tiện nghi như ở nhà được. Chẳng phải là nơi hái ra tiền như ở sòng bạc, nhưng nó lại là công việc làm ăn chính yếu đối với Cabrero. Nào có thiếu gì thức ăn ngon dành cho khách hàng quen thuộc, vẫn còn chút nào đó lương tâm trong người gã Mexico này. Hăn và bà vợ béo phệ da nâu của hăn khoái quán này lắm. Ánh đèn xanh đỏ trắng vàng cứ chiếu loạn xạ cả lên bên trong quán. Còn hình các cô gái xinh đẹp, hấp dẫn treo kín những bức tường. Những tấm gương to sẵn sàng phục vụ những ông khách điệu đà làm dáng. Thế nhưng, trừ những tháng mùa đông giá rét ra, công việc làm ăn mua bán diễn ra sôi nổi ở ngoài hàng hiên.

Phía trước ngôi nhà vươn ra một hàng hiên hình vòng cung được lát bằng phiến gạch to màu đỏ, những cái bàn tròn, thấp luôn được đặt sẵn dưới vòm hàng hiên. Đến giờ ăn, những cái bàn to hơn được bày ra đầy ắp những thực khách. Thức ăn đã khoái khẩu, thứ rượu mescal lại càng ngon hơn. Cabrero đâu thiếu gì rượu nổi tiếng để chiêu đãi khách hàng.

Vài đêm nay, hăn đi vòng vòng quanh các bàn ăn như thường lệ, gật đầu bên này, mỉm cười bên kia. Ai mà chẳng biết hăn ta giàu có. Thế nên khi hăn bước qua, các quý bà mỉm cười đáp lễ, đôi má ửng hồng. Còn quý ông ưỡn ngực lên ngồi thụt xuống ghế về mặt hãnh diện.

Họ nghĩ gì trong đầu làm sao Cabrero không hiểu được. Hăn thích nhìn người khác hạnh phúc lắm chứ nhưng miễn sao tiền hăn phải đầy túi. Thông minh à, hăn có thừa. Còn trung thực ư? Bán quán cà phê mà không trung thực sao?

Từ cái hôm thằng quý chết tiệt người Mỹ quậy phá sòng bạc, khách hàng không ủng hộ lắm mấy bàn quay số. Hăn chuyển qua chăm chút cái quán cà phê. Hăn quan sát từng người, từng người khách một: từ cái lão chủ trại giàu có đến những vị khách quen ít tiền.

Vẫn như mọi khi, Wilbur ngồi ở bàn trong cùng của một góc. Với đôi mắt sắc sảo anh ta quan sát mọi thứ, đặc biệt là ông khách cao to ngồi đối diện, Dickinson, cái mỏ vàng của Cabrero. Đã khá lâu, Dickinson nhờ hăn đổi những đồng tiền vàng lấp lánh thành tiền Mexico. Thấy mà khoái hăn cứ miết miết chúng giữa hai lòng bàn tay cho đến khi chúng vàng rực lên.

Dừng lại tại cái bàn đó một lát, hăn đảo mắt nhìn từng người một: Dickinson, người được canh giữ, Wilbur trưởng nhóm bảo vệ và sáu tên anh chị người Mexico, những sát thủ chuyên nghiệp được Cabrero lựa chọn kỹ càng từ chỗ thân quen. Hăn muốn vét Dickinson thêm mỏ vàng nữa để bù vào cái khoản mất ở sòng bạc. Thua keo này phải gầy keo khác chứ, hăn ta tự nhủ.

- Thưa ngài, ngài có thấy thoải mái không? - Hướng về Dickinson, hăn chào.

- Thật là thú vị.

- Còn bữa tối hôm nay thế nào?

- Tuyệt vời.

Rời khỏi bàn của Dickinson, hăn bước về phía dàn nhạc ở cách đó một quãng. Có bốn nhạc công mà âm thanh ồn hơn cái chợ. Những bản tình ca được biểu diễn theo sự kích động. Quả đây là ban nhạc tuyệt vời nhất của nước Cộng hòa Mexico. Hăn ta thích nhạc sống thật sự sống động để làm chi? Đám thực khách sẽ nói nhiều hơn, ăn nhiều hơn, uống nhiều hơn và dĩ nhiên túi của hăn căng phồng hơn.

Sau một hồi trình diễn, chừng như thấm mệt, bốn gã nhạc công nghỉ xả hơi. Bỗng từ bên dưới, vọng lên tiếng ghi-ta, tiếng nhịp của cặp phách lẫn trong giọng hát của cô gái. Cabrero dỏng tai lên nghe. Chưa có cô ả nào ở San Trinidad hát được như thế: chất giọng không to, không khẩn trương mà cao vút, trong trẻo. Bài ca vang lên lúc trầm lúc bổng. Cách phát âm có gì đó là lạ. Rõ ràng là các ả phương Nam rồi.

Bước đến lan can, hẩn nhìn xuống. Đoàn hát rong càng lúc càng đông. Một đám con nít trai gái lẫn lộn bu quanh cười nói loạn xạ lên. Lẩn trong dòng người hẩn nhận thấy lỗ tai của ba con lừa.

Đám rước tiến đến gần hơn.

Cô gái trong đoàn vừa múa vừa hát hò với nhịp của cặp phách. Cái màn múa hát, Cabrero mê títt thò lò. Ả này là một kho báu đấy. Ả có thể làm cho quán cà phê của hẩn không còn chỗ chen chân vào mỗi đêm và trong suốt cả năm.

Khi cô gái càng tiến gần, tim hẩn đập càng mạnh hơn. Nước da thật nâu của cô gái, đôi mắt đen to tròn, dòng máu chính hiệu da đỏ của cô ta làm Cabrero rất khoái.

Đứng trước quán cà phê, cô ta bắt đầu trình diễn đoạn cuối của bài ca. Đằng sau lưng là một gã chẵn lừa to béo, phục phịch. Còn bên cạnh là tay chơi ghi-ta cực kỳ lực lưỡng, khỏe mạnh. Đôi vai hẩn có thể húc ngã bức tường chớ chẳng chơi đâu. Bản mặt lằm lì cau có, mái tóc đen cứng như cái bờm ngựa phủ sát đôi mắt. Nhìn đôi vai hẩn làm Cabrero nhớ lại cái gã người Mỹ chết tiệt đêm nọ ra đi với hàng ngàn đô-la, lẽ nào hẩn dám xuất đầu lộ diện ở đây một lần nữa. Hừm, có uống mật gấu cũng chẳng dám đâu!

Bài hát kết thúc. Từ các bàn ăn, tiếng vỗ tay vang lên. Hàng đồng tiền liệng xuống hòa với tiếng la hét, vỗ bàn. Lòng dạ Cabrero vui như mở hội. Túi tiền giống như con tim, khi đã mở ra khó lòng cột miệng túi lại được.

Gã chẵn lừa cúi xuống nhặt tiền, vẻ hân hoan hiện rõ trên nét mặt.

Tiếng đàn ghi-ta lại vang lên, cô gái bắt đầu nhảy. Chiếc váy căng phồng, những bước chân xoay tít trên mặt đất. Cô ta nhảy với niềm say mê cao độ, như dâng tặng cho nữ thần âm nhạc, như dành riêng cho những cặp mắt đói khát trong quán cà phê.

Khi tiếng nhạc dừng lại. Xoay một vòng, hai chân cô ta dạn ra, đôi môi mấp má, đôi mắt sáng ngời, cô ta giơ cao hai tay lên.

- Ôi, nữ thần của tôi. - Cabrero hét lên phấn khích.

Tiếng vỗ tay rào rào như cơn mưa chiều nặng hạt. Rồi đám mưa tiền đổ xuống khắp cả mặt đất. Quả là một đêm náo nhiệt, gây kích động lòng

người.

Chương 35

Bọn phản loạn

Chỉ có Benjamin Wilbur và James Dickinson là những kẻ ngoài cuộc, chẳng màng đến trò ca vũ gây huyên náo đường phố. Họ đang tán gẫu. Một nét tương phản hiện rõ lên giữa hai người: Wilbur thì mềm mỏng, thanh lịch, hoạt bát trong khi Dickinson thì thô kệch, hung bạo và ít nói.

Cuối cùng Dickinson cũng phải chú ý đến những tiếng la hét:

- Cái gì vậy?

- Một cô gái vừa ca vừa múa. - Wilbur trả lời.

Lúc này, gã chơi ghi-ta gẩy đàn mạnh lên. Những điệu nhạc làm sục sôi bầu máu nóng. Cô gái vừa hát vừa lượm quanh các bàn ăn, một cánh tay trải ra, có con rắn vùng quẩn quanh. Đằng sau cô ta, cái gã chần lừa phục phịch chìa nón ra nhận từng đồng bạc.

Cô ta tiến đến gần hơn, khẽ ngừng lại ở mỗi bàn một lát cúi đầu chào. Khách nào đó tặng hoa tới tấp. Ngắt một nụ hoa hồng cô ta ném vào lão chủ trại già, béo phệ.

Tiếng la ó, hò reo vang lên như lễ hội. Phấn khích quá, mọi người trong quán chồm hẳn người lên dõi theo cô ta.

Rồi cô ta bước đến bàn của Wilbur trong tiếng nhạc rộn ràng lượn qua lượn lại bên từng người một. Gã chơi ghi-ta đứng ngay sau ghế của Wilbur, nghiêng người một chút, miệng nhắm theo bài hát, đôi mắt ngời sáng.

Bỗng nhiên Wilbur nghe một giọng nói rót vào tai.

- Hãy nhìn về phía trước. Đừng quay lại. Đây là Lew Weldon. Chúng tôi đến vì Dickinson.

Weldon - Dickinson.

Chưa bao giờ Wilbur cảm thấy căng thẳng hơn lúc này. Anh ta nâng ly bia lên ngang miệng, tay vẫy cùng lúc với tiếng bập bùng của cây đàn. Bọn bảo vệ Mexico ngồi quanh anh ta, miệng há hốc kinh ngạc, cuống cuống trên những chiếc ghế rồi đưa mắt nhìn nhau.

Giọng nói đó lại vang lên bên tai Wilbur:

- Nếu cậu theo phe chúng tớ, nâng ly lên rồi uống đi. Nếu cậu chống lại, hãy cầu Chúa đi.

Wilbur nhắm mắt lại trầm nghĩ, anh ta rất thích đánh nhau như bất kỳ gã đàn ông nào. Nhưng còn Weldon, cái bộ mặt hung dữ, đáng sợ ấy anh ta biết quá rõ.

Mở mắt ra, anh ta nâng ly lên môi.

- Đúng là anh bạn tốt. Ben. Bây giờ báo cho Dickinson hay, nếu được hãy đưa cho hắn khẩu súng.

Lấy tay chỉ cô gái, Wilbur chồm người qua bàn, gật đầu với Dickinson:

- Weldon đằng sau lưng tôi. Họ đến để giải thoát cho ông. Tôi sẽ giúp sức. Đưa tay xuống. Tôi đặt khẩu súng ngay đây.

Wilbur tăng hăng, thò tay lấy một hộp diêm, mời thuốc, tay còn lại đút xuống bàn tìm khẩu súng rồi đặt vào khoảng giữa hai đầu gối.

Một gã đàn ông mặt mày hốt hoảng chạy từ ngoài đường vào, tiến đến bên Cabrero, níu lấy tay hắn.

- Mày muốn gì?

- Tôi mất ba con lừa. Bây giờ tôi nhận ra chúng. Chúng ở đằng kia.

- Mày là thằng khùng.

- Một thằng lưu manh chết tiệt dẫn chúng đi. Cả ngày hôm nay, tôi kiếm chúng khắp đường phố. Thật tội nghiệp nếu tôi bị mất chúng, tôi sẽ phá sản. Xin ngài hãy giành lấy công bằng cho tôi.

- Lưu manh à?

Cabrero đột nhiên nhớ ra điều gì, đưa mắt dò xét ba tên lạ mặt trong quán.

- Khi tờ làm rơi cây đàn, đó là tín hiệu. - Weldon khẽ nói với Wilbur.

Wilbur lặp lại câu ấy với Dickinson.

Đằng xa, Cabrero thấy gã chơi ghi-ta chồm người sát Wilbur, môi hắn ta mấp má. Rồi Wilbur chồm người, miệng anh ta nhóp nhép...

Để đáp lại, Dickinson lấy chai rượu rót đầy ly, đưa lên ngang miệng.

Sáu tên anh chị Mexico cười nói, la hét, dùng tay chỉ trỏ. Chừng như quá vui thích chúng như muốn bò lăn bò càng quên cả nhiệm vụ canh gác.

Cabrero quay lại chỗ cánh cửa của quán cà phê, gọi hai tên phục vụ:

- Tụi bây vào kêu hết bọn người ở trong ra. Xách dao, mác, gậy gộc, súng đạn gì đó. Nhanh lên! Mau!

Cả hai biến mất. Chúng cắm đầu chạy một mạch hết như ma đuổi sau lưng.

Cô gái giờ đây nhún nha nhún nhảy nơi bàn Wilbur ngồi. Trước mắt Cabrero, ả chẳng còn vẻ xinh đẹp mà hiện thân cho loài quỷ dữ, sắp đem tai họa giáng xuống túi tiền lương thiện của hắn.

Và đằng kia, bọn đàn em đang đến. Lạy Chúa! vẫn còn cả binh đoàn dám liều thân vì hắn.

Đột nhiên tiếng đàn dứt hẳn. Cây ghi-ta rớt xuống đất. Chẳng khác nào trong phim hình sự, hai khẩu súng lục sáng ngời xuất hiện trong tay gã nhạc công có bộ mặt hung dữ.

- Bọn phản loạn. - Cabrero hét lên âm ỉ.

Ly rượu mạnh ngay miệng Dickinson giờ vọt thẳng vào mặt bốn tên giang hồ Mexico. Thứ nước xanh tai tái cay nồng đốt cả ruột gan đủ sức hạ gục cặp mắt của bọn chúng. Rơi phịch xuống ghế, chúng la hét bài hải, hai tay ôm lấy mặt.

- Bọn phản loạn. - Cabrero hét lên lần nữa.

Cả quán cà phê hoảng loạn, chạy tóa ra đường tạo thành một đám đông cuồng nộ. Vừa lúc đó, một chiếc xe màu xám, mui cao xuất hiện.

Chương 36

Đào tẩu vi thượng sách

Vừa giáp trận, bốn tên giang hồ thứ thiệt Mexico bị đo ván tại bàn.

Ồ, tệt thật! Nhưng chẳng sao, Cabrero còn được hai tên. Miệng chúng cười nhạt, tay chộp lấy súng, chuẩn bị nã đạn. Nhưng số phận đang mỉm cười với Weldon. Nhanh hơn cả tia chớp, cây súng nòng to trong tay anh chàng quất nhanh xuống đầu một tên làm hắn lăn quay trên bàn. Chỉ trong tích tắc, tên thứ hai bị trúng thương ngay cổ lăn quay bò càng dưới đất.

Bọn đàn em của Cabrero ở sau ùa tới như sóng dữ. Chẳng khác trận cuồng phong ập đến, Weldon đang tả xung hữu đột quét sạch những gì cản bước. Chân anh chàng đến đâu xác người gục ngay ở đó.

Còn Dickinson vẫn im lặng, đưa súng lên bắn tia từng tên mở rộng vòng vây. Jorram to béo phịch thế kia giờ chẳng khác nào võ sĩ quyền anh thứ thiệt. Vung tay dấm lên, thân người rơi rụng như sung.

Ngay góc đằng kia, cô vũ công đang khạc ra những tràng lửa từ họng súng đen ngòm. Ồ, ả cũng biết dùng súng đạn. Ôi Chúa ơi, bọn quý dữ này không biết từ chốn nào chun ra gieo đau thương chết chóc lên số phận nghiệt ngã của hắn!

Vòng vây mở rộng dần rồi đứt khúc một khoảng. Cả bầy quý đỏ người đầy những máu phóng nhanh lên chiếc xe đậu ngoài trước cửa. Con quý cái nhảy ngay lên vô lăng, rồ máy. Còn bốn gã kia, tay súng đen ngòm chìa ra tứ phía.

- Giết chúng. - Giọng Cabrero như lạc đi vì kích động - Người đâu? Giết chúng đi!

Bọn đàn em của chúng chưa kịp trở tay. Hàng loạt đạn lửa phóng ra từ chiếc xe, đủ sức hạ ngay cả chục tên. Đám đông giờ đã dẫn ra xa, tìm chỗ trốn. Chẳng trễ một giây, chiếc xe phóng nhanh về cuối con đường. Ở cua queo gắt, một kẻ khù khờ chậm chân bị chiếc xe ép sát, ngã xuống đường la hét dữ dội. Một viên đạn trờ đến trúng ngay kính chắn gió phía trước, làm nứt một đường. Rồi chiếc xe như tia chớp mất hút trong bóng đêm dày đặc.

Ngay một cua queo khác, một chiếc xe đẩy lù lù xuất hiện trước mặt họ. Không còn thời giờ đâu mà xuống đời nó đi vì người của Cabrero đang

theo sát sau lưng. Đạp mạnh ga, Francesca cho xe lao đến, dè bẹp nó.

Bánh xe lăn nhanh trên cát phát ra tiếng kêu vù vù. Jorram ngồi bật dậy phía đằng sau xe, rồi ra lệnh:

- Quẹo bên trái. Thăng đến chỗ hai cây to. Chiếc sà lan đậu nơi đó.

Vừa vượt qua bụi rậm, bỗng có ánh đèn từ chiếc đèn lồng chiếu vào chiếc xe.

- Dừng lại! - Tiếng ra lệnh đúng giọng Mỹ - Dừng lại, không tôi bắn!

Như chẳng nghe thấy, chiếc xe vọt thẳng. Một loạt đạn bắt đầu nã thẳng vào phía sau xe. Chưa hề gì, chỉ có cái bửng xe lãnh đủ, rớt ra.

- Đội tuần tra biên giới. - Giọng cô ta rít qua hai hàm răng.

- Nhưng đây là Mexico mà?

- Họ muốn gì?

Ánh sáng lóe lên làm rõ một phần hàng rào cản phía trước.

- Dừng lại, tiếng ra lệnh vang lên lần nữa kèm theo loạt bắn chỉ thiên cảnh cáo.

Không thể vượt qua được rồi, Francesca thẳng gấp, rồi quay xe nửa vòng, phóng ngược lại. Tiếng la hét đằng sau, loạt đạn nổ tiếp, tiếng tù và báo động. Tất cả đều vô hiệu. Chiếc xe như bóng ma lẩn vào màn đêm mất dạng, mang theo một bánh xe trúng đạn.

Jorram nhồm người ngồi dậy lần nữa.

- Francesca, chạy thẳng về phía trước, theo ngược dòng sông. Còn một lối thoát đằng sau những dãy núi.

Chiếc xe đánh vòng theo cua của dòng sông, vượt qua những hàng cây. Từ xa bóng dáng của chiếc sà lan xuất hiện. Ánh trăng sáng vắng vặc.

- Chúng tôi ở đây, Charlie. - Jorram hét to.

- Vâng, vâng.

Hai gã lái tàu loay hoay hạ cái đòn dãi, mở đường cho chiếc xe xuống. Chiếc sà lan nể máy. Những gã đàn ông dùng con đội kích xe lên, thay bánh.

Khi làm xong công việc, Weldon ngẩng đầu lên nhìn thấy Dickinson trở đến, tay mân mê vô lăng.

- Ông thoát được là nhờ Jorram. Tôi chỉ là kẻ đánh thuê. - Francesca lên tiếng.

- Jorram. - Cô ta gọi.

- Cái gì?

- Nhìn kìa! Tôi thấy cặp đèn pha.

Tất cả đều ngẩng đầu nhìn. Ánh sáng lướt ngang qua làn nữa, rồi tiến ngược lại với tốc độ rất nhanh.

- Bọn tuần tra biên giới. - Francesca khẳng định.

- Đào tẩu vi thượng sách.

Chương 37

Thế xác không có linh hồn

Từ giữa dòng, với hết tốc lực, chiếc sà lan lao nhanh vào bờ. An toàn nhưng hơi phiền vì mũi nó xa bờ tạo một đường lên dốc gât.

- Chán phèo! - Francesca đứng lên, mắt dò xét.

- Rõ chán phèo à? - Jorram lên tiếng.

- Để đó cho tôi.

Bờ sông cao, tấm đòn dài bắc lên tạo ra đường nghiêng thật dốc. Gay đây! Weldon thăm nghĩ, rồi nói với Francesca.

- Cô không thể. Cô định tự sát hay sao?

- Còn hơn là bị bỏ tù. - Francesca khó chịu.

Phóng mình lên xe, cô ta bắt đầu rờ máy. Xe lăn bánh hơi chếch một góc nhỏ so với mặt phẳng. Đến đầu kia của đòn dài, nó hơi lão đảo, rồi nghiêng...

Thật khủng khiếp, Weldon không dám nhìn, mắt nhắm nghiền lại. Wilbur tiến đến đặt tay lên vai anh chàng.

- Không sao! Cô ta đã qua khỏi. Cô gái tuyệt vời. Thật tuyệt vời.

Sáu người đàn ông lập tức lên bờ, nhảy vào xe. Weldon vẫn ngồi phía trước bên cạnh cô ta.

Lần lượt bụi rậm, hàng cây ven đường vụt nhanh qua trước mặt.

Giờ đây, họ đang vượt qua chân của ngọn núi Bull. Francesca cho xe đi vào một thung lũng hẹp.

Giọng Jorram vang lên đầy vẻ kích động.

- Francesca! Cô điên rồi sao? Có một cái mương ngay phía trước.

Như chẳng nghe thấy, cô ta mặt lạnh như tiền, ngồi thẳng lên, bất động, hai tay cầm lấy vô lăng lui tới, lui tới: hai bánh xe trước đảo qua đảo lại sột soạt trên cát.

- Francesca! Cô nghe không?

Xe vẫn băng băng xuống dốc. Cô ta tăng tốc: thêm 10 dặm một giờ. Gió vụt qua làm cay đôi mắt, quất rất mặt.

- Francesca! Cái mương! Khùng quá! Weldon cầm lấy tay lái đi.

Một cách vô thức, Weldon đặt bàn tay to lớn lên vô lăng.

Chẳng quay đầu, cô ta hét to trong gió:

- Tôi biết mà.

Nhấc tay lên, Weldon quay lại đằng sau lặp lại:

- Ngồi xuống đi. Cô ta biết!

Jorram ngồi thụt xuống ghế, hai tay ôm lấy mặt.

Dưới ánh trăng bạc, Weldon thấy phía trước một đường viền đen ngang qua con đường. Rồi nhanh chóng nó biến thành một cái hố sâu. Ở băng sau, Jorram lái nhài điều gì như kêu ca về cái vực thẳm đầy những gờ đá lởm chởm. Chiếc xe vẫn lao nhanh về trước với tốc độ chóng mặt. Sinh mạng họ có khác nào chỉ mảnh treo chuông. Bọn họ nhồm dầy đầy vẻ hốt hoảng. Francesca gạt mạnh cần số, chiếc xe như mũi tên đâm thẳng lướt nhẹ trên cát, nhấc bổng khỏi mặt đất, bay qua hố sâu. Cả bọn ồ lên. Chiếc xe tạo thành một vòng cung vừa phải rồi đáp nhẹ xuống hai bánh sau vừa sát mép hố rồi đột ngột dừng lại.

Thở phào nhẹ nhõm, Weldon nhìn sang thấy cô ta gục trên vô lăng, hai tay vẫn nắm chặt.

Anh ta bế xốc Francesca lên rồi kéo cô ta ra khỏi xe.

Dickinson chồm qua người cô nàng, áp sát tai ngay ngực rồi bảo:

- Cô ta gục xuống khi nghe tiếng hét kinh hãi như thể trúng phải viên đạn. Nhưng không sao chỉ là cơn choáng.

Quay sang Cunningham, Jorram ra lệnh:

- Cầm lái đi. Chỉ là cơn choáng thôi.

Rồi họ trèo lại lên xe. Weldon ngồi băng sau, giữ lấy Francesca.

Chỉ là cơn choáng thôi à. Cô ta sắp tiêu rồi đấy. Cô ta sẽ chẳng hồi phục được đâu. Đàn ông có thể xông pha lửa đạn hàng trăm lần nhưng không hề suy suyển. Còn phụ nữ thì khác, không thể vượt qua được giới hạn tận cùng của đau khổ. Cô ta như một hòm châu báu, mà giờ đây mạng sống chẳng đáng một xu. Và sẽ chẳng bao giờ như xưa nữa.

Weldon tức giận, thốt không thành lời.

- Đây, - Dickinson cười khó hiểu, trêu cợt Weldon một cái - anh bạn phải thu dọn chiến trường rồi.

Lần trong tiếng cười, giọng nhạo báng làm anh ta không hiểu được. Như trời quang mây tạnh sau cơn mưa rào, giờ Weldon mới nhận ra được một điều: bản thân mình là một thể xác không có linh hồn.

Không nhìn sang Dickinson, cũng chẳng giận anh ta. Tâm hồn Weldon thật sự u ám hết như một kẻ đứng bên thành tàu nhìn thấy con cái quý vừa vọt khỏi mặt nước rồi rơi trở lại đại dương mênh mông ngập tràn bão tố.

Chương 38

Chìm sâu trong cát

Cô ta tỉnh lại, về mặt ngờ ngác, quay sang Weldon rồi ôm chầm lấy anh ta.

- Họ chết hết rồi à? - Francesca kêu lên hoảng hốt.

- Không! Tất cả an toàn. Cô nghe thấy không? Không ai bị thương. Cô nghe thấy không? - Anh chàng nhắc lại nhiều lần.

Như một người vừa trải qua giấc ngủ nhiều năm, tâm trí cô ta hoàn toàn trống rỗng. Dần dần, từng chút một, cô ta mới hoàn hồn.

- Không một ai à?

- Tất cả an toàn.

- Tôi đã khỏe rồi.

Vừa nói, Francesca vừa rời khỏi đôi tay của Weldon, ngồi ngay giữa anh chàng và Dickinson.

Chiếc xe bon bon trên đường, giạt cát qua hai bên, quẹo sang những ngọn đồi rồi dừng lại nơi nhà của Jorram.

Jorram bế cô ta vào nhà, nói chuyện với Francesca chẳng khác nào cha con.

Những chiếc xe khác đã rời khỏi. Khoảng sân yên lặng và buồn tẻ. Ánh trắng vàng đang phô diễn vẻ hào nhoáng, lòe loẹt khắp mặt đất. Weldon vào phòng tắm rửa, thay đổi quần áo rồi trở ra phòng khách.

Jorram, Dickinson, Cunningham và Wilbur ngồi uống uity-ky với những cốc to. Chẳng ai mở miệng một lời.

- Cô ta ở đâu? - Weldon hỏi - Phòng nào?

- Ở phòng ngoài. - Dickinson trả lời, miệng cười nham nhở.

- Phòng nào? - Weldon lặp lại.

- Cô ta đi rồi. - Giọng Jorram từ tốn - Đến đây, Lew. Chia phần đi. Jimmie đã trả. Phần này của anh bạn. Lôi ra từ trong túi một xấp tiền. Jorram mỉm cười.

- Đừng ngạc nhiên. Tôi ứng trước cho anh bạn năm mươi ngàn cho công việc này, 30% của tổng số. Phần còn lại chia làm bốn. Này cầm lấy!

- Không cần. - Weldon đáp ngắn gọn - Tôi không cần tiền. Chỉ muốn biết cô ta đi đâu.

Anh ta bước đến mép bàn chờ đợi.

Jorram vừa nói vừa giơ tay vẫy:

- Tôi không biết, Lew à. Nếu biết tôi sẽ chỉ anh. Cô ta đi theo con đường riêng của mình. Ngoài áp phe ra, không bao giờ cô ta đến với chúng tôi. Tìm một cái giường nào đó ngả lưng đi. Đến sáng mai, anh bạn sẽ thay đổi ý định.

- Tôi muốn để lại một lời nhắn với cô ta. - Weldon tiếp lời.

- Ông sẽ không bao giờ gặp cô ta nữa. - Dickinson xen vào. Weldon quay mặt lại với hắn, vẻ cuồng nộ hiện trên nét mặt.

- Ông hiểu cô ta à? - Giọng anh chàng hung hãn.

- Còn ông thì sao? - Dickinson mĩa mai.

- Vâng.

- Trò đùa ấy à?

Weldon vỗ lên vai ông ta.

- Tôi không thích kiểu nói chuyện của ông.

- Anh bạn không thích cái bản mặt của tôi, phải không? - Dickinson ồm ờ.

- Không.

- Này, - Jorram lên tiếng - đừng có to tiếng.

Wilbur kéo Weldon ra đi.

Dickinson vẫn bình tĩnh, ngồi yên trên ghế, vẻ thỏa mãn khi ngắm Weldon.

- Vậy thì anh muốn gì? Tay - Súng hay Dao?

- Bất kỳ thứ gì ông thích. Trên đất hay yên ngựa, ngày hay đêm, súng hay dao, hay tay không. Nếu ông còn gọi tên cô ta lần nữa, tôi bóp cổ ông ngay bây giờ đấy.

- Tôi cho phép. - Jorram xen vào.

- Tôi không dùng như vậy đâu Jorram. - Dickinson hướng về Weldon - Đúng hẹn tôi sẽ chờ anh, anh bạn à.

Weldon quay gót rời khỏi phòng. Tất cả nhìn theo anh chàng với đôi mắt tò mò. Trời ban cho anh chàng đôi tai thật thính. Thế nên đi ra tận cổng trước, anh ta còn nghe được giọng nói của Wilbur.

- Một số chúng ta đã già, một số còn rất trẻ, Weldon chẳng hạn.

- Vâng! - Giọng Dickinson vang lên khô khốc - Ngày nào đó anh ta phải gác kiếm thôi.

Rồi Weldon đi thẳng ra khoảng sân rộng dưới ánh sao trời. Đi mãi đi mãi vượt qua những ngọn đồi về phía nhà Hellen O'Mallock. Đến sáng rồi cũng tới thôi, Weldon thầm nghĩ.

Được một đoạn, anh chàng nhận thấy nhà ông Watts cách đó không xa lắm nên rẽ vào. Đứng trước cửa một lát, anh định quay đầu trở ra, đột nhiên phát hiện dấu bánh xe dẫn vào ga-ra của ông bác sĩ. Anh chàng chợt nhớ lại cái xe cà tàng của ông ta cà rịch cà tang vượt đèo. Xe nhỏ thế mà dấu bánh xe ở đây quá lớn. Ngồi xuống quan sát thật kỹ từng vệt cát ướt. Mười chiếc xe của ông ta cũng không tạo nên dấu vết như thế này được.

Weldon đứng lên, lòng tràn đầy nghi vấn. Chạy đến cửa, thấy nó khóa chặt, anh ta nhìn vào cửa sổ. Thật sự, nó đang đậ đó. Còn bên cạnh là chiếc xe dài màu xám mui to của Francesca Laguarda.

Tựa lưng vào tường, tâm trí rối bời, hơi thở dồn dập, anh không thể hiểu được: Francesca - Henry Watts - Dickinson - gia đình O'Mallock - cô bé Hellen tội nghiệp.

Chương 39

Ngạc nhiên

Khi Weldon đến gần nhà O'Mallock, trời bắt đầu sáng. Ngọn gió đông lạnh buốt, bao phủ cả khoảng không. Nó giữ cho tâm trí anh ta sáng suốt. Và rồi câu hỏi về ông Watts - Francesca - Dickinson - Jorram - Hellen - ngôi mộ bị cướp, vết máu trên sàn bám theo suy nghĩ anh chàng từ đêm đến giờ vẫn chưa có lời giải đáp.

Trong ánh hồng của buổi bình minh, anh ta thấy một người cưỡi ngựa đi tới dáng thư thả, không chút vội vã. Tựa người vào cây bạch dương, anh ta quan sát với vẻ thích thú. Con ngựa đến gần hơn, người cưỡi nó dường như ngủ gà ngủ gật trên yên. Đột nhiên con ngựa chồm lên, hất mặt lên một chút. Sao quen thuộc quá? Weldon tự nhủ. À, anh ta nhớ ra rồi, là một trong hai tên đột nhập vào nhà Hellen đêm nọ.

Rút súng ra, anh bắn một phát cách mặt hăn ta vài tấc. Sim hét to giọng hốt hoảng. Trước khi hăn kịp bình tĩnh trên yên, anh ta lao ra chặn đường, giơ súng lên.

Hăn đưa thẳng hai tay lên trời, vẻ mặt thù ghét hơn là sợ hãi.

- Mà đang làm gì đây? - Weldon lên tiếng.

- Cưỡi ngựa. Còn ông làm gì?

- Canh chừng những con cáo và sói. Tôi bắt được một con rồi. Xuống ngựa mau, giơ hai tay khỏi đầu.

Mặt sát xuống vai Sim thở dài.

- Ông định khám xét vũ khí của tôi? Vâng, có một cây trong túi áo bên phải. Một con dao nhỏ ở túi quần bên trái.

Sim vâng lời nhảy xuống rồi làm theo lệnh của Weldon. Sau khi lục soát khắp người hăn, anh chàng quả nhiên tìm thấy một cây súng, một con dao. Và một cái bóp căng phòng.

- Để cái đó cho tôi. Đồng tiền lương thiện đấy. - Sim rên rỉ.

- Làm sao mà có nó?

- Chẳng phải việc của ông cần biết. - Sim lộ vẻ tức giận.

Weldon chộp lấy cổ của hăn.

- Này, hãy nghe này. Trước khi tao đổi ý hãy khai thật ra. Mà còn nhớ đến nhà O'Mallock không? Nói mau!

- Vâng! Tôi sẽ nói. Nhưng bắt đầu từ đâu nhỉ?

- Ngay từ đầu.

- Vâng, bà bếp da đen tìm đến tôi. Bà ta nói bà chủ của bà ta cần hai người đàn ông. Rồi bà ta chỉ tôi lối vào căn nhà.

- Bằng cách nào?

- Qua một cánh cửa nhỏ kín đáo ở bức tường.

- A, rồi sao nữa? - Weldon cảm thấy thỏa mãn.

- Chúng tôi lên lầu gặp cô Hellen. Cô ta muốn chúng tôi. - Hẳn ta ngừng nói, cau mày.

- Tiếp tục. - Weldon giục hẳn.

- Trộm lấy một cái xác.

Weldon sửng sốt, không nói một lời.

- Đó là xác bố cô ta. Tiền thù lao hậu hĩnh. Thế là chúng tôi làm.

- Tụi bây mang xác đi đâu?

- Chúng tôi bỏ vào một hòm nhỏ, vượt qua các ngọn đồi đến Busby.

Rồi đến bác sĩ Marten.

- Rồi sao nữa?

- Trở về với lá thư của ông Marten và nhận tiền. Khi về đến nhà chúng tôi gặp ông. Cô ta dặn chúng tôi đừng để ông biết, sẽ có rắc rối to. Dường như cô ta không thích ông.

Gương mặt Weldon trở nên đỏ sạm.

- Sau đó, ông bạn của tôi bị trúng đạn ở tay. Chúng tôi rút lui qua cánh cửa ở bức tường lên phòng cô ta. Ở đó cô ta đưa tiền. Chúng tôi không trở ra lối cũ vì có thể ông đang có mặt. Chúng tôi qua một phòng khác rồi đi ra cửa sau của căn nhà. Cô ta dặn nếu chúng tôi quay trở lại bác sĩ Marten, mang theo một lá thư, cô ta trả thêm 100 đô-la nữa.

- Mà được trả bao nhiêu?

- 1.000 đô-la cho công việc lần trước. Tôi được 500 đô-la. Thêm 100 đô-la cho kỳ này. Không tin ông đếm thử?

Nhìn vẻ mặt của Sim, anh chàng tin rằng hẳn nói thật.

- Cái ví của mày đây. Lên yên ngựa rồi rời khỏi đây.

Trả lại cái ví, cây súng, con dao. Weldon đứng nhìn đến khi hẳn ta khuất bóng.

Hellen O'Mallock, cô gái hiền dịu, mảnh mai. Anh ta không dám tiết lộ việc cái xác bị mất. Vậy mà chính cô nàng cho người làm việc này.

Anh ta đi tiếp lên ngọn đồi. Khi bước vào khoảng sân trong, anh ta thấy bà Maggie xách thùng sữa băng ngang qua sân.

- Trở về rồi đấy,à? - Bà ta lên tiếng - Tôi tưởng không gặp ông nữa chứ!

Chẳng hề hé môi, anh ta bước vào ngôi nhà.

Chương 40

Manh mối

Khi lên cầu thang, anh bắt gặp con mèo nhỏ của bà Maggie. Con vật thật dễ thương và trông cũng vui vui, nó thường theo sát anh và giả vờ trốn đâu đó khi anh chàng bước qua.

Qua phòng đọc sách, Weldon bước vào phòng mình. Anh ta cố trấn tĩnh, con mèo nhỏ đang quào cửa phòng Hellen. Không lẽ nó cảm giác được ma quỷ đâu đây. Nhún vai một cái, anh chàng bước đến gõ cửa phòng cô ta.

Giọng khàn khàn của cô ta cất lên mời Weldon vào.

Anh ta đến bên giường. Cô ta nở nụ cười thông cảm.

- Rồi ông cũng quay trở lại. Ông bác sĩ không nghĩ vậy.

- Ông ta nghi ngờ à?

Cô ta mở to mắt, quan sát gương mặt anh chàng.

- Hellen này. Khi tôi đến đây tôi mong rằng chúng ta thành thật với nhau. Dường như thái độ của cô không phải vậy. Tôi không muốn thô lỗ, mạnh bạo. Nhưng tôi muốn xem lá thư của ông Marten.

Tưởng chừng như cô ta bị sốc nhưng không, cô ta rút ra một lá thư giấu dưới gối.

- Đốt nó đi khi ông đọc xong.

Trái lá thư ra, anh đọc nhanh:

Kính gửi cô O'Mallock.

Quả thật tôi rất ngần ngại trước lời yêu cầu của cô. Tôi cứ mãi đắn đo chần chừ dù rằng lý lẽ của cô đưa ra rất hợp tình hợp lý. Tôi đã tiến hành khám nghiệm thi thể của cha cô. Các cơ quan nội tạng vẫn còn nguyên. Điều này cũng đủ chứng tỏ được. Sau khi làm mẫu xét nghiệm sinh hóa tôi có đủ bằng chứng và tôi còn giữ mẫu thử ở đây.

Cha cô bị đầu độc chết là điều chắc chắn.

Tôi sẽ sẵn sàng đứng trước tòa và tuyên thệ điều này.

Tôi đang bảo quản cái xác. Hãy báo cho tôi biết tôi nên giải quyết thế nào đây? Thực sự tôi đang gặp nhiều rắc rối với nó. Tôi tin rằng cô sẽ nhanh chóng có kế hoạch.

Thân ái.

O.H. Marten.

Weldon bỏ nó vào lò sưởi rồi quan sát nó cháy từ từ, từ từ...

- Cô đã nghi ngờ điều này từ lâu?

Cô ta gật đầu xác nhận.

- Sao cô không báo tôi biết?

- Không.

- Cô biết ai là thủ phạm?

- Vâng.

- Ai?

- Tôi không thể nói ra.

- Một kẻ mà tôi đã gặp ở đây?

Quá nhiều người có thể nghi ngờ. Anh ta cần môi suy nghĩ.

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa, bà Maggie bước vào với ly sữa nóng hổi.

- Này uống chút nữa đi. Uống đi trước khi tôi rời khỏi. - Bà ta nói và Hellen đưa ly sữa lên môi.

- Ồ, nóng quá bà Maggie. Lát nữa nguội tôi sẽ uống.

- Ông Weldon vẫn lưu lại nhà chúng ta à?

- Hãy lo công việc của bà đi. Đừng đứng đây mà nói tầm phào. Dĩ nhiên ông ta ở lại rồi.

Khi bà ta rời khỏi phòng, Weldon lên tiếng.

- Tôi vẫn không hiểu. Tôi có cần thiết ở đây không khi cô có thể xoay xở một mình.

- Tôi thật sự không dám kể cho ai nghe điều gì hết. Tôi chỉ xin ông ở lại với tôi ngày hôm nay. Hôm nay là ngày quyết định sống còn của tôi và kẻ giết cha tôi. Xin ông ở lại.

- Tôi sẽ ở lại đến cuối cùng.

Cô ta nhắm mắt lại, đưa tay vuốt lông con mèo nhỏ đang nằm trong lòng cô ta, và tiếp:

- Chúng chẳng đợi. Chúng rất ranh ma. Chúng chẳng dùng tay đâu.

Con mèo đang ngửi ly sữa. Hellen rót ra đĩa rồi đưa cho nó. Sau đó cô ta đưa ly sữa lên môi.

- Buổi sáng cô chỉ dùng như vậy sao?

- Vâng.

Con mèo nhảy xuống sàn, chạy ra cửa.

- Nó muốn đi tìm bà Maggie. Xin ông mở cửa cho nó.

Weldon vừa định mở cửa, nó cong lưng lại, rên rỉ quào vào anh ta.

- Có điều gì thế? - Weldon hỏi.

Nó dường như đang đau đớn lắm, ép sát người vào cánh cửa lưng nhô cao, bụng oằn lại.

Hellen ngồi dậy.

- Sữa! - Cô ta đột nhiên hét lên.

Weldon đứng lặng yên quan sát.

Con mèo quẩn quại một lúc, nhảy lên cửa sổ tìm lối thoát, quào vào song sắt, rồi rớt xuống sàn, nằm bất động, miệng trào bọt mép.

- Bà Maggie, tôi đã cảnh báo cô trước đây.

- Không! Bà ta không biết gì. Bà ta là người thành thật nhất tôi từng gặp. Đó là kẻ khác. Hãy gọi bà Maggie mau!

Bà ta xuất hiện, vừa đi vừa càu nhàu.

- Lên xuống, lên xuống suốt ngày. Tôi không phải là một người mà là ba người. Công việc của ba người, lương chỉ có một, không công bằng, chắc tôi phải nghỉ quá.

Weldon theo phía sau rồi bỗng nhiên bà ta la lên, tay ôm lấy con mèo.

- Tôi cho nó uống chút sữa. - Hellen giải thích.

- Sữa à? - Bà ta kinh hoàng - Ôi Chúa ơi!

- Hãy đến nhà ông Watts. Báo cho ông ta biết sau khi uống sữa xong, tôi bị hoảng loạn, rồi chết, miệng trào bọt mép.

Bà Maggie bước ra cửa, vẻ mặt khủng hoảng.

- Nhớ báo với ông ra, Weldon có trở về sáng nay. Nhưng tôi cho anh ta nghỉ việc vì tôi tức giận chuyện anh ta vắng mặt đêm qua.

Chương 41

Khe nứt lộ ra

Vừa mới nghe qua, bà Maggie mở to mắt ngạc nhiên, tay nắm chặt cánh cửa, la lên.

- Nếu cô chết...

- Nào, hãy nghe lời tôi đi, - Giọng Hellen ôn tồn - bà chạy nhanh đến nhà ông bác sĩ. Kể hết mọi chuyện theo lời tôi dặn, vừa kể vừa la, vừa khóc. Nhớ không?

- Vâng, tôi đi.

Rời khỏi phòng vội vã, bà ta chạy lẹp xẹp phóng một mạch xuống cầu thang.

Hellen lúc này nhìn theo bà ta, đôi mắt sắc sảo, gương mặt căng thẳng, ngẩng cao đầu.

Anh hoàn toàn ngạc nhiên. Khó lòng mà nhận ra cô ta ở tư thế này.

- Cô đúng là có dòng máu của O'Mallock. Tôi phải làm gì đây?

Cô ta nhắm hờ mắt lại.

- Khoảng một giờ nữa, cánh cửa ở bức tường sẽ mở ra.

Cô ta chỉ vào khoảng giữa hai cửa sổ.

- Bọn chúng đến. Một, có thể là hai hoặc hơn nữa. Chúng đến để xem tôi chết ra sao. Ông núp sau bức màn phủ cánh cửa dẫn qua phòng bố tôi. Ông đến đó thử xem?

Im lặng, anh ta đến núp sau bức màn. Nó phủ kín đến chân Weldon.

- Bây giờ ông dùng dao khoét vài lỗ nhỏ để quan sát khắp phòng.

Anh ta làm theo chẳng hề hỏi han câu gì thêm.

- Nào bây giờ, ông hãy đến đây.

- Ông có mang theo súng?

- Vâng.

- Hãy cho tôi xem.

Chỉ trong tích tắc, nó nằm gọn trong tay anh chàng. Cô ta gật đầu, đôi môi mím lại.

- Bọn chúng là những tên cực kỳ hung bạo, sẵn sàng giết người mà không báo trước. Ông hạ gục chúng cho tôi.

- Không hề báo trước?
- Chúng báo gì với tôi sáng nay? Chúng giết tôi mà chẳng hề thương xót.

Weldon im lặng suy nghĩ.

- Vâng. Tôi sẽ bắn vào chân chúng. Cô cứ tin ở tôi.
- Ông rất đúng. Tôi thật sự sai lầm. Mà sáng nay ông đã ăn gì chưa?
- Chưa.
- Xuống nhà bếp, pha một tách cà phê đi.
- Tốt hơn tôi nên ở đây.
- Cứ làm theo lời tôi đi. Không thì chân tay bủn rủn làm sao mà cầm súng nổi.

Weldon vâng lời bước xuống nhà bếp.

Khi quay trở lên, Weldon thấy cô gái nằm xuống, kéo chăn khỏi đầu, hai tay khoanh trước ngực, không để lại nếp nhăn.

Im lặng trong bóng tối, anh chàng cầm súng trong tay, môi mím lại, tai lắng nghe một tiếng động nhỏ.

Một gã có dáng dấp rất cao, đeo mặt nạ ở phần tường giữa hai cửa sổ, chúng trông quen quen. Bên cạnh là một gã che mặt thấp bé. Nhìn cái lưng còng, dáng vẻ bề ngoài, đúng là ông Watts.Ồ không ngờ, thật là một cú sốc với Weldon.

- Đến xem qua con bé đi. - Gã đàn ông to lớn ra lệnh.
- Không cần thiết. Bình sữa sáng nay đủ giết chết ba người đàn ông.
- Nghe theo tôi. Tôi muốn biết chắc trước khi chúng ta rời khỏi đây.
- Hãy tự làm lấy đi. Xin Chúa tha thứ cho con. Tôi không thể.
Gã to lớn bước đến chiếc giường, giơ tấm chăn ra rồi đập lại ngay.
- Tôi vẫn tưởng tôi phải rùng mình.Ồ không Watts à, như tượng một đứa trẻ.

- Chúng ta đến phòng nào đây? - Watts nôn nóng hỏi.
- Ông đang sợ ấy à?
- Vâng. Có thể Weldon sẽ quay lại.
- Tôi sẽ tính số nó khi gặp lại lần nữa. Căn phòng nào? Ngay tại đây.
- Vâng.

Hắn bước đến vỗ vào một chỗ trên tường đối diện với chân chiếc giường.

- Chắc không? - Watts hỏi.

- Chắc chắn. Tôi từng giúp ông tướng giấu tiền ở hai nơi.

- Sao ông ta lại tin ở ông?

- Đó là khuyết điểm của ông ta. Ông ta muốn chứng tỏ khả năng thu phục người khác. Ông ta vẫn tin tôi dù biết tôi đã giết nhiều người.

- Ông quả thật là kẻ đáng sợ.

- Ông cũng vậy thôi. Hai lần đầu độc. Thôi nào, ta vào việc.

Một tiếng động vang lên: viên đá rơi ra. Hắn lôi ra một cái bao thật to, rồi mở túi. Ông Watts bước lại.

- Hơn 400.000 đô trong túi này. Ông biết tại sao tôi bỏ ra năm mươi ngàn để vượt biên giới. Năm mươi ngàn đổi lấy bốn trăm ngàn.

- Một nửa số này thuộc về tôi phải không? Như trước đó?

- Dĩ nhiên, ông được hưởng một phần. Đây là phần của ông.

Động tác của hắn rất nhanh và hoàn toàn bất ngờ. Weldon chỉ thấy ánh sáng lóe lên.

Ông Watts lùi lại dựa vào bức tường, hai tay ôm lấy ngực. Ánh sáng lóe lên lần nữa. Con dao đâm sâu vào ngực ông ta.

Ông bác sĩ khụy đầu gối xuống, quào quấu trong không khí như thể người bị chết chìm, muốn ngoi lên khỏi mặt nước. Rồi ngã lăn ra đất không một tiếng kêu.

Dickinson lật cái xác lại, chùi con dao lên áo khoác.

Vào lúc này Weldon vén bức màn, bước từng bước lén lút qua khe nứt lộ ra trên bức tường.

Chương 42

Trận đấu công bằng

Ô - Dickinson thốt to rồi đứng lên.

Hôm nay là ngày tận cùng của một kẻ tò mò muốn tìm sự thật.

Hắn ta bắt đầu cất tiếng cười rất lạ. Âm thanh vang dội khắp căn phòng. Chưa cười dứt tiếng, hắn vung con dao về phía Weldon. Quả là một cú khá nặng ngay vào giữa trán anh.

Anh ta nả liền một phát nhưng không trúng. Một khối thịt lao nhanh về phía anh chàng, quật ngã anh ta xuống sàn.

Cuộc ẩu đả dường như bất tận. Bên tám lạng, người nửa cân. Mặt mũi Weldon tối sầm, mắt tóe lửa. Chưa bao giờ anh chàng lâm vào tình trạng như thế này. Bằng tất cả sức lực tung ra nhưng anh ta vẫn không chiếm được thế thượng phong. Người Dickinson cứng chắc như thép, khó lòng mà làm tổn thương hắn ta được.

Hai người ôm nhau vật qua vật lại, lăn tròn cho đến bức tường. Dickinson lúc này túm đầu anh ta đập mạnh vào đá. Weldon cảm thấy phía trên đầu nóng hổi. Máu tuôn xối xả chảy qua mắt, mẩn mẩn ở miệng. Vòng tay Dickinson kẹp ngay cổ anh ta. Siết dần siết dần. Chẳng chút chậm trễ, anh ta xoay đầu vào ngay lỗ hổng trên vai hắn và với tất cả sức mạnh xô ngã Dickinson. Đôi tay hắn mò mẫm như muốn siết cổ lần nữa. Móng tay hắn cào xước cổ anh ta mấy đường đau rát khủng khiếp.

Đột nhiên, Dickinson rùng mình mấy cái, miệng gằm gừ rồi quỵ về phía Weldon. Một vòng quay nữa và anh ta nằm trên người hắn. Hắn vung một nắm đấm vào đầu anh ta. Weldon tối tăm mày mặt nhưng kịp nhận ra khoảng trống khá lớn ngay giữa mặt hắn. Anh chàng đấm liên tiếp với tất cả sức mạnh còn sót lại. Hắn ta mềm nhũn như bún thiêu và rồi lăn dài ra đất.

Chừng như hắn ta muốn tỉnh lại, anh chàng bồi thêm một cú vào cổ. Hắn lăn đùng, bất động.

Đưa tay chùi máu trên mặt, Weldon đứng lên nhìn.

Cô ta đứng đó tự bao giờ như bóng ma, tay cầm khẩu súng, đầy vẻ tự tin.

Quay gót về phía cửa sổ, cô ta kéo tấm sáo lên, Weldon đỡ cái xác hăn ta đặt lên chiếc ghế, rồi giở cái mặt nạ.

Một lát sau, hăn ta tỉnh lại mở mắt ra nhìn.

- Tôi đã chiến đấu như một gã đàn ông thực sự. - Giọng hăn ta trầm tĩnh - Cô bé dễ thương, cô đã thắng. Đáng ra tôi không nên tin vào cái thằng khùng Watts.

- Đó là số phận nghiệt ngã dành cho những kẻ như ông.

- Ông ta đang chờ ông đi cùng. - Hellen thốt lên vẻ lạnh lùng.

Với ánh mắt tóe lửa, hăn nhìn sang Weldon rồi dần dần dụi đi.

- Một trận đấu công bằng. Hai người là những kẻ đầu tiên đã quật ngã được tôi.

Chương 43

Nếu anh không cảm thấy mệt

Ông Dogget gọi ông cảnh sát trưởng đến dẫn Dickinson đi. Bà Maggie lo lắng bó mặt mũi sưng vù của Weldon. Vừa làm bà ta vừa lăm bằm về kinh ngạc và kích động.

- Tôi muốn gặp cô ta một lát. - Weldon lên tiếng.

Hellen đến liền sau đó, vẻ mặt hồng hào, ánh mắt sáng rực im lặng và mỉm cười.

Như thể không tin vào mắt mình, anh chàng dụi mắt:

- Ông không trông thấy tôi sao?

Anh chàng lắc đầu.

- Tôi muốn báo với cô, nếu không có gì nữa tôi phải ra đi. Tôi còn công chuyện phải giải quyết.

- Có khó khăn như công việc ở đây không?

- Khó khăn ư? Ngàn lần hơn.

Nghĩ đến Francesca, anh ta cười cay đắng:

- Ngàn lần khó hơn. Tôi muốn tìm ra một phụ nữ và linh hồn của cô ta nếu như thật sự có linh hồn.

- Có một phần thưởng dành cho ông.

- Cô không bị tật nguyền. Toàn bộ chỉ là đóng kịch à? - Weldon đánh trống lảng.

- Chỉ là đóng kịch. Và đây là phần thưởng.

- Tôi đã lãnh lương tháng. Tôi không cần gì khác. Chỉ muốn tự do ra đi. Tôi không muốn thô bạo.

- Không, tôi biết ông đang nghĩ gì. Ông sẽ tự do như một cơn gió. Chỉ có điều...

Nhìn anh ta với vẻ mặt tuyệt vọng, Hellen khẽ nói tiếp:

- Tôi muốn viết vài chữ cho anh.

- Ồ, dĩ nhiên là không sao?

- Tiền thưởng chăng? - Anh chàng đoán.

- Ô không. Đó là lời cầu xin.

Cô ta ngồi xuống bàn, suy nghĩ một chút, rồi đưa cây bút lướt nhanh trên giấy.

“Tôi đang lâm vào tình trạng nguy ngập”.

Weldon cầm lấy tờ giấy, một tiếng kêu to vang ra từ cổ họng.

Cô ta đứng dậy trước mặt Weldon, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

- Tôi đang cố nghĩ... - Giọng anh ta như nghẹn lại.

- Nhìn đây!

Đưa hai tay lên đầu, túm mớ tóc vàng lại để cột gọn. Gương mặt cô ta giờ đây trông trẻ hơn, xinh đẹp và rất tinh tế.

- Và thêm một đầu tóc giả?

Weldon đặt hai bàn tay lên vai Hellen và cô ta cũng làm thế.

-Ồ còn giọng nói...

- Điều này không có gì khó. Chỉ cần nhai cái gì trong miệng, giọng sẽ đổi khác.

Đưa bàn tay vuốt tóc cô nàng, Weldon thì thầm:

- Francesca.

- Không, Hellen mới phải.

- Không bao giờ - Weldon tiếp - Với anh, em là Francesca.

Trước toàn bộ câu chuyện, anh ta vẫn còn cảm thấy mù mờ. Hellen bắt đầu kể lại từng chi tiết cho anh ta nghe.

Cái chết của ông O'Mallock đem lại nhiều nghi vấn làm ám ảnh cô ta rất nhiều. Toàn bộ số tiền không cánh mà bay, bức tường đá mở ra ở dưới hầm rượu là những câu đố hóc búa không thể giải đáp.

Ông Watts đã từng đi khắp từ Đông sang Tây. Bàn tay ông đã từng nhúng vào tội ác, hồ sơ mật của một bang đã từng ghi rõ điều này. Nỗi lo sợ bị treo cổ khiến ông ta đến đây, trông nhờ ông tướng che chở.

Khi thời gian trôi qua, bản năng trời dậy trong lòng hẳn ta. Và khi Dickinson tìm đến, họ bày mưu tính kế trộm cắp tài sản của ông O'Mallock. Dickinson biết rất rõ cấu trúc ngôi nhà và toàn bộ hai chỗ bí mật có thể giấu tiền.

Chẳng hề ngần ngại, ông Watts ra tay đầu độc ông tướng. Ngay đêm đó, hẳn và Dickinson xuống hầm rượu, lấy đi số tiền giấu trong kệ đá. Phần

còn lại nằm trong phòng cô gái, chúng phải chờ đến sáng. Trước khi trời sáng, Dickinson và vợ bay về miền Nam sau khi đã hứa hẹn sẽ quay trở lại.

Sau đó một năm, Watts nhận được bức điện tín từ Dickinson báo hãn đang bị Cabrero bắt giữ và đòi tiền chuộc.

Hãn nghĩ ngay đến Jorram, kẻ cầm đầu buôn lậu. Nhưng sau đó lại ngờ vực Jorram, hãn đến báo với Hellen O'Mallock rằng kẻ cướp lấy số tài sản của ông tướng là Dickinson đang ở San Trinidad và định quay lại lấy nốt phần còn lại.

Hãn và Hellen giăng bẫy để bắt tên trộm lần nữa. Dòng máu của O'Mallock trỗi dậy trong người cô và cô bước vào cuộc phiêu lưu khốc liệt. Dùng toàn bộ số tiền còn lại, Hellen mua một chiếc xe dài, màu xám gửi ở ga ra ông Watts.

Người có thể biết một phần câu chuyện là bà Maggie.

Cabrero nghe được một số tin tức thuê người nên hai lần đến nhà Hellen dò xét. Cô ta sợ hãi muốn tìm người bảo vệ. Sau đó Weldon đến ngôi nhà này.

Ông Watts sợ rằng khi Dickinson trở lại sẽ một mình lấy hết số tiền còn lại, không chia cho hãn. Dickinson giục hãn giết ngay cô gái trước khi lục soát. Và hãn đưa cho bà Maggie viên thuốc bỏ vào ly sữa sáng nay.

Thời gian trôi qua...

Câu chuyện được khép lại khi Weldon và vợ đứng trên chiếc xe vẫy chào đám đông reo hò, la hét, cổ vũ.

- Nhưng sao lúc ấy em giả vờ tàn tật? - Weldon âu yếm hỏi vợ.

- Đêm tham gia buôn lậu làm sao ban ngày ngủ được? Đặc biệt là khi anh đến canh giữ.

- Mỗi ngày em ngủ ở đó nên biết rằng có một cánh cửa trên tường và tin rằng chúng sẽ đến.

- Em có một cái chuông có thể gọi anh. Nếu anh đến, một đạo quân anh cũng chẳng sợ. Em cứ yên tâm ngủ, chẳng sợ gì cả.

- Còn một điều?

- Vâng.

- Francesca đã chết rồi sống lại?

Cô ta im lặng một lúc lâu như giả vờ không nghe. Cuối cùng cô ta khẽ nói:

- Nếu anh không cảm thấy mệt vì em, có thể...

Weldon vuốt má cô ta:

- Đừng có đánh trống lảng chứ! Trả lời đi, Francesca đã chết rồi sống lại?

- Sống lại và đang đứng bên cạnh anh. - Cô ta nhoẻn cười - Sao, còn muốn hỏi gì nữa không?

- Ít ra phải thế chứ! - Weldon tỏ vẻ hài lòng - Giờ thì không hỏi mà chỉ nói: “Anh không ngờ người tình lừa đạn lại trở thành vợ anh!”.

HẾT

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Anh hùng rơm](#)

[Chương 2](#)

[Con người tự do](#)

[Chương 3](#)

[Khi gương mặt xinh đẹp hợp hôn bạn...](#)

[Chương 4](#)

[Nguy hiểm tột cùng](#)

[Chương 4](#)

[Vòng quay định mệnh](#)

[Chương 6](#)

[Kẻ tài ba](#)

[Chương 7](#)

[Vượt qua chướng ngại](#)

[Chương 8](#)

[Hai lời đề nghị](#)

[Chương 9](#)

[Quý bà sâu muộn](#)

[Chương 10](#)

[Ngôi nhà trên ngọn đồi](#)

[Chương 11](#)

[Ông bác sĩ và bệnh nhân](#)

[Chương 12](#)

[Nói về thuốc độc](#)

[Chương 13](#)

[Chấn song sắt và những chốt gài](#)

[Chương 14](#)

[Người đàn ông trong ngôi nhà](#)

[Chương 15](#)

[Sạch trơn](#)

[Chương 16](#)

[Cú chạm nhẹ](#)

[Chương 17](#)

[Đến nhanh](#)

[Chương 18](#)

[Anh ta thấy gì?](#)

[Chương 19](#)

[Kẻ nào đã ra tay trước](#)

[Chương 20](#)

[Sẽ kể tất cả](#)

[Chương 21](#)

[Tử huyết](#)

[Chương 22](#)

[Tiếng sập cửa mạnh](#)

[Chương 23](#)

[Đuổi bà Maggie](#)

[Chương 24](#)

[Nhưng bà ta vẫn cứ ở lại](#)

[Chương 25](#)

[Câu hỏi và lời giải đáp](#)

[Chương 26](#)

[Thật là vô ích](#)

[Chương 27](#)

[Rối rắm](#)

[Chương 28](#)

[Tìm hiểu lập tức](#)

[Chương 29](#)

[Cú lừa thô thiển](#)

[Chương 30](#)

[Bài ca của mỹ nhân ngư](#)

[Chương 31](#)

[Tuyệt đối bí mật](#)

[Chương 32](#)

[Đúng hay là sai?](#)

[Chương 33](#)

[Vượt qua dòng sông](#)

[Chương 34](#)

[Vũ khí mê hồn](#)

[Chương 35](#)

[Bọn phản loạn](#)

[Chương 36](#)

[Đào tẩu vi thượng sách](#)

[Chương 37](#)

[Thế xác không có linh hồn](#)

[Chương 38](#)

[Chìm sâu trong cát](#)

[Chương 39](#)

[Ngạc nhiên](#)

[Chương 40](#)

[Manh mối](#)

[Chương 41](#)

[Khe nứt lộ ra](#)

[Chương 42](#)

[Trận đấu công bằng](#)

[Chương 43](#)

[Nếu anh không cảm thấy mệt](#)